

Valtorta Mária

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-4) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
1. füzet – Láss, és hallj!	6
Előszó.....	6
Valtorta Mária.....	7
Írásai.....	11
Jézus bevezetése.....	13
Az enyémből semmi sincs benne	15
Véget ért a ciklus	16
Igazságok csatornájává válsz	18
Mi lehetetlen Istennek?	19
Ez a látvány gyökeresen megváltoztatott.....	21
Végtelenül édes ez a látomás!.....	22
Nem idevaló látomás?.....	23
Ötvenhárom nap múltán.....	24
Mária örök ifjúsága	25
Virrasztva pihenj!.....	26
A szenvedésben nyerjük el a békét	27
Kizárólag az én számomra	28
Gyere és pihenj!	30
Légy boldog, amiért szenvedhetsz!.....	31
Gyere, és légy boldog!	32
A hit Evangéliumai	33
Ez a látomássorozat is befejeződik	35
Gyermekkorom Evangéliuma	36
Egy ígéretet kaptam tőle	37
Honnan tudtam Hillel nevét?	38
Azt akarom, hogy velem szenvedj!.....	39
Ellenállhatatlan látomás	40
Pihenj közöttünk!	41
Áldásomat adom ezekre a füzetekre	42
Az életerőt én öntöm beléd	44
Megmutatom neked az Evangéliumot	45
Mevontam tőled szavamat	46
Elébe vágok egy megjegyzésnek	47
Nem foglak elhagyni!	48
Láss és hallj!	49
2. füzet – Jézus hét indítóoka.....	50
Ez a Mester hangja.....	50
Jézus hét indítóoka.....	52
Egy részletet kifejejtettél.....	59
Egy másik bizonyító érv	60
Végre láttam Jézust!.....	61
Folytatódik a látomás.....	62
Jézus felüdítette lelkemet.....	63
Béke veled!	64

Semmit se olvasok	65
Szerelmem otthona.....	66
Te vagy az én szerető békém!	67
Megfélemlített az ördög megjelenése	68
Nálad nem vendégként vagyok.....	69
Az én szolgálatom a kereszt, az áldozat.....	70
Ma sok munkád lesz.....	71
Félsz, hogy elvesztegeted idődet?	72
Nem látom a célját	73
Mosolya áraszt el békével.....	74
Egész éjszaka szenvedtem	75
Emlékezetes nap.....	76
Hagyd, hogy rád támaszkodjam!	77
Rémes időszakon megyek át.....	78
Szerencsére minden véget ér.....	79
Még most is meg vagyok döbbenve.....	80
Mikor választottalak ki?.....	83
Ahogy a farizeusok velem bántak.	86
A nyilvános működés második éve.....	87
Tökéletesen bárgyú vagyok	88
Énrám is így mosolygott	89
Le kell veled íratnom egy leckét.....	90
Megjelent az a borzalmas arc.....	91
Milyen könnyű hibát elkövetni!	92
Újuljatok meg az én tüzemben!	93
Az Irgalmasság Evangéliuma ez	95
Szükséged van barátokra!	96
3. füzet – Élj küldetésedért!	97
Ez megtéveszti a tudósokat.....	97
Mily nagy édességet éreztem ma!.....	98
Igen magasra vittél föl engem.....	99
Krisztus a hú szívekbe menekül.....	100
Az újraolvasás lehangol	102
Az évszakok, stb. illatai	103
Nem tudtam írni, mialatt láttam	104
Nagyon kimerült és elgyötört vagyok.....	105
Nekiláttam az ördögűzésnek	106
Fölfedem előttetek a múltnak e lapjait.....	107
A kívánságok embere vagy!.....	108
Ez a kicsi Mártának szól	110
Képtelenségnek fog tűnni, amit mondok	111
Érzem a lelkek szomszédját.....	113
Csak engem néz, és mosolyog	114
Erős virág- és tömjénillat	115
Ma éjszaka őrzítő fájdalmaim voltak.....	117
Egyedül csak Istent látom, hallom, ízlelem	119
Újra feltűnt előttem a Kálvária	121
Írásom kibetűzhetetlen lesz.....	122
Harminchétyszer szakítottak félbe!.....	123
Úgy rág a Sátán kínszája, mint valami szű	124

Sokat adtunk a kíváncsi kutatóknak.....	125
Válaszom az akadémikuskodó hittudósoknak	126
Ez a kehely, undorítóan keserű!	130
Jöjjetek hozzám, hogy halljátok az Igét!.....	131
Ez volt az a nagy tévedés	132
Látod, mennyire segítelek?	133
Legyetek szentek, erősek és hűségesek!	134
Jöjj, és hallgass engem!.....	136
4. füzet – Mindent én adtam neked.....	137
A jelenet megáll, ahol félbeszakítottak	137
Mindent én adtam neked	138
Hét halálból támadt fel.....	140
Két tűz közé kerültem	141
Egész valómmal szeretlek!	142
Engedelmességet kellett gyakorolnom	144
Nehéz diktálás volt!	145
Sok miért van a szívedben	146
Újra láttam Jézusomat!	148
Nevemben válaszolj így	149
Isten nem hagy el ezekben az órákban!	150
Rendkívüli sorrendet követek	151
Ma a szokásosnál kevesebb az erőm.....	152
Köszönöm a szenvedéseket!	154
Elmélkedj naponta Mamánk életéről!	156
Semmi sem fölösleges ebben a műben	158
Nincs ellentmondás a tényekben.....	160
Kedves szemrehányást kell tennem neked.....	161
Légy türelemmel, ha szenvedned kell!	162
Mennyit szenvedtem!	163
Válaszom a mai írástudóknak	165
Szeretnék százszorenyit szenvedni!	167
Siránkoztál e látomás miatt.....	168
Csak szenvedni tudtam	169
Neked a szenvedés kenyerét kell enned!	171
Ne gyűlöljétek a kis Jánost!	172
Te csak szeretni tudsz	174
Uram, nem vagyok rá méltó!	175
Ezzel befejeződött a mű	177
Függelék.....	178
Én meg te. Párhuzam Jézus és Valtorta Mária szenvedései között – Bevezetés	178
Párhuzam a két kínszenvedés között.....	179

1. füzet – Láss, és hallj!

Előszó

Valtorta Mária nagy Jézus életrajzában van sok apróbetűs rész, amelyben a látnoknő leírja élményeit a látott eseményekkel kapcsolatban, vagy azoktól függetlenül, vagy Jézus utasításait, vagy a Sátán kísértéseit. Ezek a megjegyzések jó betekintést adnak abba, miként kapta a látomásokat, hogyan jegyezte fel azokat, milyen betegségek gyötörték. Jól látható belőlük az is, hogy a Jézus életével kapcsolatos látomásokat nem időrendi sorrendben kapta, s azokkal vegyesen más látomásai voltak, vagy az Egyház első századai vértanúinak életéből, vagy a jövőről, ami az emberiségre vár.

Itt sorjában gyűjtöttük össze ezeket a részleteket, úgy, amint a tíz kötetben olvashatók. De érdemes lenne később ezeket is csoportosítani tárgyuk szerint, mint pl. Valtorta Mária lelkiéletére, betegségeire, ördögi kísértéseire vagy a látomásokra, diktálásokra vonatkozó részeket, stb.

A nagy Jézus életrajz elején rövid ismertetés áll Valtorta Mária életéről, amit kiadója, Emilio Pisani állított össze. De, lelkiatyjának parancsára, Mária írt egy önéletrajzot is (az ebből vett részletek szerepelnek idézőjelben az általunk kissé lerövidített összefoglalásban). Mária látomásai az életrajz befejezése után kezdődtek csak, 1943-ban, és 1951-ig tartottak.

Ekkor Mária felajánlotta nemcsak testi egészségét, hanem értelmét is, engesztelő áldozatként, és Isten elfogadta. Életének utolsó tíz évében lelki magányban élt, s néha az értelmileg megzavarodott egyén benyomását keltette, máskor azonban jelét adta annak, hogy nem értelmi zavarban szenvedett, hanem titokzatos módon visszavonult e világtól.

Valtorta Mária

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk Önletrajzában, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862-1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője. Szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861-1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzaba költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe írták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1950-ben részesítette őt a bérmlás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdték boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogheraba ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ban járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmességet. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba íratta be, holott neki semmi érzéke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére” Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertoval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülõ ifjúhoz, Mariohoz fűződõ kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álomban, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos förládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hátbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel, Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Antonio Fogazzaro: A Szent című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; méghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi, hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, összetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggioba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kísértelt a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek Egy lélek története című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtágóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, jelenleg pedig emlékeit őrzi.

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerte és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az esztét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munkaképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65. betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkeztél ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmisség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnök meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte, míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még ekkor is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinus plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában helyezték el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyiit tesznek ki, kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus rejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: **Il Poema dell'Uomo-Dio**, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, tervbe vették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak A rómaiakhoz írt levelének magyarát, a korabeli mise leckéinek magyarát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiséggért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológiai-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, (akinek 1984-ben elindították boldoggáavatását, s aki hosszú tanulmányt írt a Műről. (A lektor) Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józsánál van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre.

Amikor kezed békében megnyugszik, a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

Jézus bevezetése

Az egész mű bevezetését Jézus csak a 10. kötet végén adta meg:

„A Mű bevezetésére tedd oda János evangéliumának első fejezetét az első verstől a 18-ig. Teljesen úgy, amint le van írva. János írta ezeket a szavakat, amint te írtad mindazt, amit te lejegyeztél a Műben, Isten Lelkének diktálására. Nem kell semmit hozzátenni vagy elvenni, amint nem kellett semmit hozzátenni vagy elvenni a Miatyánkhhoz, és az én imámhoz, amit az Utolsó Vacsora után mondtam. Ezeknek a pontoknak minden szava isteni drágakő, és nem szabad megérinteni. Ezekben a pontokban csak egyet kell tenni: **buzgón imádkozni kell a Szentlélekhez, hogy világítsa meg azokat számotokra, teljes szépségükben és bölcsességükben.**

Utána, amikor elérkezel ahhoz a ponthoz, amely bemutatja az én nyilvános életemet, másold le teljesen János első fejezetét a 19. verstől a 28-ig, és Lukács harmadik fejezetét a 3-tól a 18. versig bezárólag. Az egyiket a másik után, mintha csak egy fejezet lenne. Ez a teljes Előfutár, aki szűkszávú aszkéta és keményen fegyelmezett, és nincs más mondanivaló. Tedd utána az én keresztségemet, és menj tovább, amint ismételten megmondtam.

És a te fáradságod befejeződött. Most hátra van a szeretet és a jutalomnak való örvendezés.

Lelkem, mit kellene neked mondanom? Ezt kérdezed bennem megsemmisült lelkeddel: „És most mit fogsz tenni, Uram, mondd meg szolgálódnak!”

Azt mondhatnám neked: „Összetöröm az agyagvázát, hogy kivonjam belőle az illatszert, és oda vigyem, ahol én vagyok.” És ez mindkettőnknek öröme szolgálna. De még szükségem van rád egy kissé, és még egy másik kis ideig, hogy itt áraszd ki illataidat, amelyek a benned lakó Krisztus illatai. És akkor majd azt mondom neked, mint Jánosnak mondtam: „Ha azt akarom, hogy itt maradj addig, amíg én el nem jövök, hogy magamhoz vegyelek, mit számít neked, hogy itt maradsz?”

Béke veled, kis, fáradhatatlan hangom. Béke veled! Béke és áldás. A Mester azt mondja neked: „Köszönöm!” Az Úr azt mondja neked: „Áldott légy!”

Jézus, a te Jézusod mondja neked: „Én mindig veled leszek, mert számomra kellemes azokkal lenni, akik szeretnek engem.”

Békém, kis János! Jöjj, és nyugodjál keblemen!

És ezekkel a szavakkal befejeződtek a sugallatok is a mű megszerkesztésére vonatkozólag, és megadta az utolsó magyarázatotokat.

Viareggio, 1947. április 28.

Valtorta Mária

(A fordító megjegyzése: Az Úr Jézusnak ezt az utasítását eddig még sem az olasz kiadó, sem a fordítók nem követték. Bizonyára elkerülte figyelmüket, vagy megfélelkeztek róla.)

A Mű első fejezete előtt Valtorta Mária azonban közli Jézusnak egy előbbi utasítását:

Jézus ezt parancsolja nekem:

– Végy elő egy teljesen új füzetet. Az első lapra másold le az augusztus 16-i diktálást.

Ebben a könyvben Rólam lesz szó.

Engedelmeskedem és másolom.

Az első fejezet címe: **Mária nevezhető az Atya másodszülöttjének** – és 1944. augusztus 16-ról származik, az első kötet többi fejezeteivel együtt, amelyeket Valtorta Mária össze-vissza, de mindet 1944 valamelyik hónapjában kapott, s csak később állította sorba, Jézus utasításai szerint.

Az első fejezet végén megint Jézus megjegyzése olvasható

– Ez a gondolat szolgál majd bevezetőül más szent dologhoz is, amit a te és sokak vigasztalására adok majd.

Érdekes, hogy az első diktálás, ami Jézus életére vonatkozik, 1943. április 24-én történt, és a feltámadt Jézus Mária Magdolnának való megjelenésével kapcsolatos. (1943-85) Az is érdekes, hogy ez nem az első füzetben, hanem a második füzet elején szerepel. A füzetekbe Valtorta Mária nem folyamatosan írta le a látomásokat, mert lelkiatyja időnként elvitte a már leírt részleteket, hogy legépelje azokat, s addig Mária egy másik füzetben folytatta a leírást, amikor pedig visszakapta az előző füzetet, abba írt ismét.

Az első kötet Jézus nagyszüleivel és szüleivel, valamint rejtett életével foglalkozik 72 fejezetben. Ezeket a következő napokon írta le Valtorta Mária: 1944. augusztus 16. 22. 23. 24. 26. 27. 28. 29. 30. 31. szeptember 2. 3. 4. 5. 4. 6. 8. március 8. 5. 8. 25. 27. 29. április 1. 2. 3. 4. 5. 6. május 31. június 4. 5. 6. 7. 8. február 1. 2. november 28. június 9. január 25. 26. március 21. október 29. szeptember 25. december 20. 21. január 28. 29. február 22. 5. június 10. Némelyik napon két, három fejezetet is írt. Az itt nem szereplő napokon a többi kötetek valamelyik fejezetét írta le. Néha maga az Úr Jézus mondta meg neki, hogy egy később vagy korábban kapott fejezetet hová iktasson be. A többiek sorrendjét valószínűleg lelkiatyjának vagy kiadójának kellett kitalálnia. Mindenesetre így nem dolgozna egy író, ha saját gondolatait örökítené meg.

Az enyémből semmi sincs benne

A 17. fejezet végén, amely a gyermek Máriáról szól, ezt írja Valtorta Mária:

Az én megjegyzésem. Tegnap egész nap magamban elképzeltem, hogy megkapja szülei halálának hírért – ki tudja miért – Zakariástól. Ugyanígy elgondoltam a magam módján, hogyan tárgyalná Jézus azt a részt, amely „a szenteknek Istenre való emlékezéséről” szólna. Ma reggel, a látomás kezdetén, így szóltam magamban: „Ezentúl árvának fogják hívni”, és pici szívét mintha a magaménak éreztem volna, mert ezekben a napokban bennem is ugyanaz a szomorúság élt, amit hallani és látni fogok. Pedig semmi sincs itt abból, amiről úgy gondoltam, hogy majd látni és hallani fogom. Még véletlenül se hangzik el egyetlen ilyen szó sem.

Ez megvigasztal engem, mert azt jelenti, hogy az enyémből semmi sincs benne, még egy becsületes sugalmazás sem, egy adott helyzetre vonatkozólag. Csakugyan minden más forrásból származik. Állandóan meglévő félelmem megszűnik... a legközelebbi alkalomig; ugyanis mindig kísérni fog a félelem, hogy megcsalnak, és én is csalogok.

Véget ért a ciklus

A 22. fejezet címe: **A jegyesek Názáretbe érkeznek.** Ennek végén Jézus ezt mondja:

– Véget ért a ciklus. És általa – mert oly édes és kellemes volt – Jézusod kivezetett téged az utóbbi napok kavarodásából, minden megrázkódtatás nélkül. Mint puha gyapjútakaróba bugyolált, rugalmas párnákra helyezett kisgyermeket, úgy pólyáltak be téged is ezek a boldogító látomások, hogy ne érezd – hiszen irtózol tőlük! – az emberek vadságát, akik gyűlölködnek ahelyett, hogy szeretnék egymást. Bizonyos dolgokat már nem bírnál elviselni, én pedig nem akarom, hogy meghalj tőlük, mert ügyelek „szóvivőmre”. Szűnőfélben van a világon az az ok, amely miatt mindenfajta kétségbeesítő helyzet gyötörte az áldozatokat. Ezért, Mária, a te számodra is befejeződik a rengeteg dolog által előidézett szörnyű szenvedés ideje, amely dolgok annyira ellentétben állnak érzésvilágoddal. **Szenvedésed nem szűnik meg, hiszen engesztelő áldozat vagy.** Azonban annak egy része: ez megszűnik. Eljön majd a nap, amelyen neked is azt mondom, amit a haldokló Magdalai Máriának mondtam: „Pihenj meg! Most elérkezett számodra a pihenés ideje. Nyújtsd ide töviseidet! Itt van a rózsák ideje. Pihenj és várj! Megáldalak, te áldott!”

Ezt mondtam neked, és ez ígéret volt. Te azonban nem értetted meg, amikor elérkezett az idő, s te tövisek közé kerültél, amelyekben megforgattalak, hozzájuk kötöztelek, megtöltöttem velük egész bensődet... Ezt ismétlem meg neked most olyan örömmel, amilyent csak én, a Szeretet, tudok érezni, amikor megszüntethetem kedvencem egyik fájdalmát. Ezt mondom neked most, amikor szűnőben van ez az áldozatokkal teli idő. És én, **aki tudom**, azt a köszönetet fejezem ki neked a világ helyett, amely nem tud róla. Itália helyett, Viareggio helyett, e kicsiny falu helyett, **ahová te hoztál el engem – gondolkodj el e szavak értelmén** – ami megilleti azokat, akik teljesen eléggő áldozatul adták oda magukat. Amikor megmutattam neked Cecíliát, a szűz-hitvest, azt mondtam, hogy ő az én illatommal itatta át magát, és ezzel az illattal vonzotta hozzám férjét, sógorát, szolgálait, rokonait és barátait. Te ugyanezt tetted – te erről nem is tudsz, de én mondom neked, aki tudom – ebben a megbolondult világban, amit Cecília tett. Telítve vagy velem, szavaimmal, eljuttattad kívánságaimat az emberekhez, amelyeket a legjobbak meg is értettek. Mögötted pedig, te áldozat, sok-sok ember lett áldozatvállaló. Ha hazád és a számodra legkedvesebb helyek nem pusztultak el teljesen, az annak köszönhető, hogy példád és tevékenységed nyomán sok áldozati lélek emésztődött el. Köszönöm, te áldott! Azonban folytasd még! Nagy szükségem van arra, hogy megmentsem a földet. Hogy visszavásároljam a földet. A pénz ti vagytok, áldozatvállalók.

A Bölcsesség, amely a szenteket oktatta, és téged is tanít, közvetlen tanításával, emeljen téged minél magasabbra az élet tudományának megértésében és gyakorlatra váltásában. Te is üsd fel kis sátradat az Úr háza mellett! Sőt, verd bele sátrad cölöpjeit a Bölcsesség hajlékába, tartózkodj benne, és soha ne távozz el belőle. Úgy pihensz majd a téged szerető Úr oltalma alatt, mint madár a virágos ágak között. Ő nyújt neked védelmet minden lelki viszontagság ellen. Isten dicsőségének fényében élsz majd, amelyből rád a béke és az igazság szavai szállnak. Menj békével! Megáldalak, te áldott!

Rögtön ezután a Szűzanya szólal meg:

– A Mama ajándéka Máriának névnapjára. Egy lánc, ajándékokból. S ha lesz is belefonna néhány tövis, ne panaszkodj az Úrnak, aki téged úgy szeretett, mint keveseket. Az elején azt mondtam neked: „Írj rólam! Minden szenvedésed megenyhül”. Látod, igazam volt. Ezt az ajándékot tartogattuk számodra erre a nagy izgalmakkal teli időre. Mert nemcsak lelkedre van gondunk, hanem gondját tudjuk viselni az anyagnak is. Az anyag nem királynője, hanem **hasznos** szolgálója a léleknek, hogy az teljesítse küldetését. Légy hálás a Fölségesnek, aki neked **valóban** Atyád, szerető, emberi értelemben is, és szelíd elragadtatásokkal ringat el, hogy eltakarja előled azt, ami megrémítene. Mindjobban szeress engem! Magammal vittelek első

éveim titkába. Most már mindent tudsz a Mamáról. Áldozat-sorsodban úgy szeretsz engem, mint leányom és húgom. Tökéletes szeretettel szeresd az Atyaistent, a Fiúistent, a Szentlélekistent. Az Atya, a Fiú és a Lélek áldása az én kezeimen halad át, megillatosodik irántad való anyai szeretetemtől, reád száll, és rajtad marad. Természetfölötti értelemben légy boldog!

Igazságok csatornájává válsz

Az első kötet 25. fejezetének végén Jézus a vértanúkról szóló szavait így fejezi be:

– Odaadták szeretetüket, vérüket, életüket, fáradozásait, mindenüket, emlékezve szavaimra, amelyeket három nappal ezelőtt mondtam neked: „Adni annyi, mint kapni”, „Jobb adni, mint kapni”.

Majd Jézus így folytatja, Máriához beszélve:

– Ezeket a szavakat – amikor kinyitattam veled a Könyvet az Apostolok cselekedetei 20. fejezetének 35. versénél – örvendve olvastad, mert eszedbe jutott, hogy az imént hallottad őket, és sietve kikerested, és amikor megtaláltad, elsírtad magadat, mert megbizonyosodtál, hogy én vagyok az, aki beszélek. Igen, én vagyok. Ne félj! Azt sem veszed észre, milyen igazságok csatornájává válsz. A kis madár az ágon boldogan éneklő a dalt, amelyet sokezer éve Isten tesz pici torkába, de nem tudja, miért éppen ilyen és nem más hangok jönnek ki belőle, de e hangokkal nem tudja megmondani sem saját nevét, sem Teremtője nevét. Ugyanígy te is elismétled azt a Szót, amely benned beszél, de nem tudod, kijelentései mily mélységes értelműek. De maradj ez: kisleány. Annyira szeretem a gyermekeket... Én vagyok, ne félj! Én, aki szólok hozzád, és megáldalak. Menj békével, kicsi János! Holnap elküldöm hozzád Jánost.

Ezt követi 1944. március 6-i dátummal János evangélista felhívása. Ennek legkiemelkedőbb részei a következők:

– Kis húgom, mi elmondhatjuk: „Kezünk érintette az élet Igéjét, mert az Élet kinyilvánította magát, s mi láttuk őt, és erről tanúságot teszünk.” Mi elmondhatjuk, mi, akik elismételjük a szavakat, amelyeket szerelmünk, Jézus Krisztus mond nekünk minden jóságot felülmúló jóságában, és aki virágos ösvényeken vezet minket. Ezek az ösvények minden virág egy-egy igazság és egy-egy mennyei boldogság... Mi elmondhatjuk: „Ezt az üzenetet kaptuk tőle és hirdetjük nektek: Isten Világosság, és benne nincs sötétség.” Az Ő világossága bennünk van, mert Szava maga a Világosság. A világosságban élünk, és halljuk a mennyei harmóniát.

Gyere, kis húgom! Azt akarom, hogy te is meghalld a mennyei szférák összecsengő énekét és a Világosság harmóniáját, mert a mennyország Világosság...”

Mi lehetetlen Istennek?

Az első kötet 26. fejezetének címe: **Még néhány magyarázó szó az eredeti bűnről.** Mielőtt Jézus megkezdené magyarázatát, ezeket mondja:

– Jó lenne, ha Édesanyám szavai el tudnának oszlatni minden gondolkozásbeli tétovázást azokban is, akik mélyen belerögződtek a formaságokba.

És mennyien vannak ilyenek! Ezek saját emberi mértékük szerint akarnak okoskodni az isteni dolgokban, és azt kívánják, hogy Isten is eszerint gondolkodjék. Viszont oly szép elgondolni, hogy Isten végtelenül emelkedettebb, fennköltebb módon ítél meg mindent, mint az ember. Milyen szép és hasznos lenne, ha nem emberi módon igyekeznének okoskodni, hanem a lélek szerint, és követnék Istent. Ne maradjatok lehorgonyozva ott, ahol gondolatotok horgonyt vetett. Mert ez is kevélység, ugyanis tökéletességet tételez fel az emberi elmében. Pedig csak az isteni Gondolat tökéletes, amely megteheti, ha akarja – és hasznosnak ítéli a megtételt – hogy leszáll és SZÓ-vá válik egyik teremtményének elméjében és ajkán, akit a világ megvet, mert véleménye szerint tudatlan, jelentéktelen, ostoba és gyerekes.

A Bölcsesség – hogy megzavarja az elme kevélységét – pontosan az ilyenekre szeret kiáradni, akiket a világ semmibe se vesz. Olyanokra, akik nem rendelkeznek sem saját tudással, sem szerzett tudományos műveltséggel, de mindnyájan szeretetben és tisztaságban élnek. Nagyok abban a jó akaratban, amellyel Istent szolgálják, megismertetik és megszerettetik Őt másokkal is, miután ők már kiérdemelték Isten megismerését azáltal, hogy minden erejükkel szerették. Fatimában, Lourdesban, Guadelupeban, Caravaggióban, La Saletteben tehát igazi, szent jelenések voltak. A látókok, akik a jelenések látására voltak hivatva, egyszerű teremtmények. Életkoruknál, műveltségükénél, társadalmi helyzetükénél fogva a földön élő emberek között a legegyszerűbbek. Ezeknek az ismeretleneknek, ezeknek a semmiknek nyilatkozta ki magát a Kegyelem, és hírnökeivé tette őket.

Mi ilyen esetben az emberek teendője? Hajoljanak meg, mint a vámos, és mondják: „Uram, túl nagy bűnös voltam ahhoz, hogy kiérdemeljem megismerésedet. Légy áldott jószágodért, amely nekem bátorítást ad e közvetítő útján, ezen kívül számomra mennyei horgony, eligazító, tanítás és üdvösség”. Ne mondjátok: „Nem! Ezek rögeszmék! Nem lehetséges!” Hogy-hogy nem lehetséges? Hogy egy gyenge képességű egyén tudóssá válhat Isten tudományában? Miért ne lenne lehetséges? Talán nem támasztottam föl halottakat, nem gyógyítottam meg elmebajosakat, nem adtam vissza az egészséget a nyavalyatorósoknak, nem nyitottam meg a némák ajkát, a vakok szemét, a süketek hallását, a gyengeelméjűek értelmét? Ahogy kiűztem az ördögöket, ugyanúgy parancsoltam a halaknak, hogy vessék magukat a hálókba, a kenyereknek, hogy szaporodjanak meg, a víznek, hogy váljék borra, a viharok, hogy csendesedjenek le, a hullámoknak, hogy szilárduljanak meg, mint egy padló! Mi lehetetlen Istennek?

És már azelőtt is, hogy Isten: Krisztus, Isten Fia eljött közétek, nem művelt-e csodát szolgáló által, akik az Ő nevében működtek? Nem tette-e termékennyé Ábrahám feleségének, Sárának terméketlen méhét, hogy Sárává legyen, és megszüljön öregségében Izsákot, aki arra volt kiszemelve, hogy az legyen, akivel én szövetséget kötök? Nem változott-e vérré a Nílus vize és telt meg állati tetemekkel Mózes parancsára? És ugyancsak az ő szavára nem pusztultak-e el pestisben az állatok, nem hullt-e szét a fekélyektől az emberek teste, a heves jégeső nem kaszálta-e le és törte össze a gabonát, mint az őrlőmalom garatja? Nem kopasztották-e le a fákat a sáskák, és hunyt ki három napra a fény? Nem haltak meg talán az elsőszülöttek, vagy nem vált-e ketté a tenger, amikor Izrael átkelt rajta? Vagy nem tette-e édessé a keserű vizet? Nem jöttek-e bőségben fűjék, nem hullott-e manna, nem fakadt-e víz a sivár sziklából? És József nem állította-e meg a napot útjában? A gyermek Dávid nem terítette-e földre az óriást? Illés nem szaporította-e meg a szareptai özvegyasszony lisztjét és olaját, és támasztotta fel fiát? És

az Ő parancsára nem hullott-e záporosó a kiszikkadt földre, és tűz az égből az égőáldozatra? Az Újszövetség nem virágos erdő-e, amelyben minden virág egy-egy csoda? Ki a csoda Ura? Isten számára tehát mi lehetetlen? Ki olyan, mint Isten?

Hajtsátok meg homlokotokat, és imádjatok! És ha – tekintve, hogy az idők érlelődnek a nagy aratásra, és az embernek, mielőtt megszűnne létezni, mindent meg kell ismernie: a Krisztus utáni jövendöléseket, a Krisztus előttiakat, és a biblia jelképes kifejezését, amely a teremtés első szavaival kezdődik el – és ha én egy mindeddig érthetővé nem tett pontra vonatkozólag oktatlak titeket, fogadjátok el ezt az adományt, és merítsetek belőle hasznot, ne pedig kárhozatot. Ne tegyetek úgy, mint halandó életemben a zsidók, akik el akarták zárni szívüket tanításaim elől, és mivel nem tudtak engem utolérni a titkok és természetfeletti igazságok megértésében, megszállottnak és káromlónak neveztek.

Ez a látvány gyökeresen megváltoztatott

Az első kötet 30. fejezete: **Jeruzsálemtől Zakariás háza felé** végén írja Valtorta Mária:

Most félbeszakad a látomás, mint tegnap is. Együtt maradok a Mamával. Itt van mellettem, és lelki szemeimmel oly tisztán látom, hogy le tudom írni önnek (lelki atyjához írja) kissé gömbölyű, finoman puha arcának halvány rózsaszínét, szájának élénk pirosságát, világoskék szemének szelíd csillogását a sötétszöke szempillák között.

El tudom mondani önnek, hogy a feje tetején közepén kettéválasztott haj hogyan hull le mindkét oldalon három hullámmal. Félig eltakarja a rózsás kis füleket, majd csillogó halvány aranszínével eltűnik a fejét borító kendő mögött. (Úgy látom ugyanis, kendő van a fején. Ruhája mennyei szépségű selyem, palástja fátyol-vékonyosságú, de nem átlátszó ez sem, és a ruha anyagából készült.)

Azt is meg tudom mondani önnek, hogy a ruha a nyaknál össze van ráncolva úgy, hogy a szegélybe zsinór van fűzve, ennek két vége a nyak tövénél csokorra van kötve. Ugyanígy van összehúzva derékban is egy vastagabb, de szintén fehér selyemzsinórral, amely az oldalán lóg le, és egy-egy bojtban végződik.

Még azt is meg tudom mondani, hogy a nyaknál és a derékban összehúzott ruha a mellén hét domború, lágy redőt vet, ami egyetlen dísz a hótiszta ruhának.

Azt is elmondhatom önnek, hogy Mária egész lényéből, finom és arányos alakjából kiáradó szüzi tisztaság oly angyali asszonnyá teszi.

Minél inkább elnézem, annál jobban szenvedek annak gondolatától, hogy mennyi szenvedést okoztak neki. Azt kérdelem magamtól, hogy nem voltak képesek megszánni, amikor oly szelíd, kedves és oly törekeny a testalkata is. Elnézem, és hallom a Kálvárián őellene is felhangzó ordítást, gúnyolódást és éles hangot. Azért szórták rá a sok átkot, mert ő a Halálraítelt Anyja. Most szépnek és nyugodtnak látom. Mostani külseje azonban nem törli ki belőlem Jézus haláltusája óráiban látott tragikus arcának emlékét, sem a jeruzsálemi házban látott, elkínzott arc emlékét, Jézus halála után. Bárcsak megsimogathatnám és megsókolhatnám halvány rózsaszín puha arcát, hogy csókkal letöröljem arcáról annak a sírásnak az emlékét, ami biztosan benne is úgy él, mint bennem.

El sem hiszi, mekkora béke áraszt el, amikor mellettem van. Azt gondolom, őt látva édes a halál is, sőt edesebb, mint az élet legédesebb órája. Az alatt az idő alatt, amikor nem láttam őt, így, egészen enyémnek, úgy szenvedtem távolléte miatt, mint egy anya távolléte miatt. Most újra azt a kimondhatatlan örömet érzem, amiben decemberben és január elején volt részem. Boldog vagyok. Boldog, annak ellenére, hogy a kínszenvedés gyötrelmeinek látványa a fájdalom fátylát borítja minden boldogságomra.

Nehéz elmondani és megértetni másokkal, mit érzek. Elmondani és megértetni azt is, ami február 11-től, attól az estétől kezdve történt, amikor Jézus gyötrelmét láttam kínszenvedése alatt. Ez a látvány gyökeresen megváltoztatott. Ha most halnék meg vagy akár száz év múlva, a látvány hatása bennem ugyanolyan erős, ugyanolyan mély hatású volna. Azelőtt is gondoltam Krisztus fájdalmaira. Most azonban átélem azokat, mert elég egy szó, vagy vessek egy pillantást egy képmásra, és máris újra végigszenvedem mindazt, amit azon az estén elszenvedtem. Újra elborzadok azoktól a kínszásoktól, megrémülök a kíneserves gyötrelmekről. Ha pedig semmi sem emlékeztet rá, kínoz az emléke.

Végtelenül édes ez a látomás!

Az első kötet 32. fejezete: **Megérkezés Zakariás házába** végén mondja Valtorta Mária: Édes, végtelenül édes ez a látomás! Feledtettem velem a Júdás öngyilkossága látványától bennem maradt irtózatot.

Tegnap este, elalvás előtt láttam, mennyire sír Mária, amikor a megkenés kövére helyezett Megváltó élettelen teste fölé hajolt. A Megváltó jobb oldalánál állt, háttal a sírűreg bejáratának. A fáklyák fénye arcába világított, s így láthattam elgyötört, fájdalomtól feldúlt, könnytől ázott arcát. Megfogta Jézus kezét, simogatta, saját arcán melengette, megcsókolta, kiegyenesítette az ujjakat... majd egyenként megcsókolta ezeket a már mozdulatlan ujjakat. Ezután az arcot simogatta meg. Lehajolva megcsókolta a nyitott száját, a félig lehunytt szemeket, a fölsebzett homlokot. A fáklyák vörös fénye még élénkebbnek mutatta az egész megkínzott testet beborító sebeket, és még igazibbnak a kiállott kínzás kegyetlenségét és halott voltának valóságát.

Így szemlélődtem, amíg világos volt értelmem. Majd, félálomból felébredve, imádkoztam, ezután megnyugodtam, és el akartam aludni.

Ekkor vette kezdetét a fent leírt látomás. (Mária társalgása Erzsébettel és Zakariással.) A Mama azonban rám szólt: „Ne mozdulj! Csak nézz! Holnap majd írsz.” Alvás közben újra végigálmodtam mindent. Amikor fél hétkor fölébredtem, ismét láttam mindazt, amit már láttam éber állapotban és álmomban. És írtam, miközben láttam. Azután jött a Szűzanya, és megkérdezhettem tőle: leírom-e azt, ami itt következik. (Különbéle képek ezek, Máriának Zakariás házában eltöltött idejéről.)

Nem idevaló látomás?

Első kötet, 41. fejezet: **Ha József nem lett volna olyan szent, Isten nem adta volna meg neki világosságát.** Ennek elején a Szűzanya szól:

– Nagycsütörtök vigíliája van. Egyesek ide nem valónak tartják majd ezt a látomást. De a te fájdalmad – aki a keresztre feszített Jézusom szerelmese vagy – a szívedben van, és akkor is ott marad, ha kellemes látvány tűnik föl előtted. Olyan ez a látvány, mint a lángból kiáradó langymeleg. A láng még tűz, de már mégse tűz. A láng jelenti a tüzet és nem a láng melege, mert ez csak a láng származéka. Semmiféle boldogító vagy megnyugtató látomás nem lesz képes kitörölni szívedből azt a fájdalmat. S ezt tartsd drágábbnak tulajdon életednél. Mert ez a legnagyobb ajándék, amit Isten adhat egy embernek, aki hisz Fiában. Ezen kívül, az én látásom, annak békés hangulatával, nem áll ellentétben a nagyhét emlékével.

A fejezet végén pedig ezt mondta Mária:

– Most nem mondok nektek egyebet. A húsvéti diadal utánig csend lesz. A kínszenvedés ideje ez. Szánakozzatok Megváltótokon! Halljátok meg jajszavait, számláljátok meg sebeit és könnyeit. Mindet értetek hullatta, és értetek állta ki. Minden más látvány tűnjön el e látvány előtt, ami titeket az értetek végbevitt Megváltásra emlékeztet.

Ötvenhárom nap múltán...

Az előző fejezet után, a 42. fejezet: **A názáreti Mária magyarázatot ad Józsefnek.** Ez előtt Valtorta Mária megjegyzi:

Ötvenhárom nap múltán a Mama újra mutatkozik ezzel a látomással, és azt mondja, jegyezzem fel ebbe a könyvbe. Újjáéled bennem az öröm, mert Máriát látni annyi, mint az Öröm birtokában lenni.

Mária örök ifjúsága

Első kötet 44. fejezet: **A népszámlálás elrendelése.** A fejezet közben Valtorta Mária leírja lelkiatyja számára, hogy milyennek látja Máriát:

– Atyám, már nem emlékeztet (Mária) az ön kedves firenzei „Annunziata”-jára. Amikor Mária még kisleány volt, vonásai hasonlítottak rá. Arca most hosszabb és soványabb, szeme elgondolkodóbb és nagyobb. Mária most is ilyen, a mennyországban. Tehát most érte el azt a külső megjelenést és életkort, amilyen a Szabadító születésekor volt. Az ő életkora az örök ifjúság. Ő nemcsak a halál romlását nem ismerte, de az évek okozta hervadást sem. Az idő nem érintette a mi Királynőnket és az időt teremtő Urunk Anyját. Ha a kínszenvedés idejének gyötrelmei közepette megöregedettnek tűnt ugyan, az a megöregedés olyan volt, mint egy fátyol, amit a fájdalom terített romolhatatlan személyére. A gyötrelme Mária számára azonban már jóval előbb elkezdődött, mondhatnám, akkor, amikor Jézus megkezdte igehirdetését.

Valóban, attól a pillanattól kezdve, hogy újra meglátta a föltámadt Jézust, megint az a friss, tökéletes teremtés lett, aki e gyötrelme előtt volt. Mintha a legszentebb sebek csókolgatásával az ifjúság balzsamát itta volna, amely megsemmisíti az idő művét, és az idő művénél is jobban: a fájdalmat. Most nyolc napja, amikor pünkösd napján láttam a Szentlélek eljövételét, Máriát is láttam, „végtelenül szépnek és hirtelenül megfiatalodva”, amint már írtam. Még előbb, így írtam le Máriát: „Olyan, mint egy kék angyal”. Az angyalok nem öregszenek. Örökké szépek Isten bennük tükröződő örök ifjúságától és örök jelenlététől. Mária, a kék angyal, angyali fiatalsága teljesedik ki most – és azt a tökéletes életkort éri el, amelyet az égbe is magával vitt, és ott mindörökre megőriz megdicsőült szent testében, amikor a Lélek gyűrűvel ékesíti Mátkáját, és megkoronázza, mindenki szeme láttára – most már nem a világ előtt ismeretlen szoba titkában egy arkangyalnak, mint egyetlen szemtanúnak a jelenlétében.

Ezt a kitérőt szükségesnek véltem megtenni.

Virrasztva pihenj!

Első kötet, 46. fejezet: **Utazás Betlehembe** végén a Szűzanya mondja:

– Nincs diktálás. A látvány magától beszél. Ti értsétek meg a belőle kiáradó tanítást: a szeretet, az alázat és a tisztaság tanítását. Pihenj! Virrasztva pihenj, ahogy én virrasztottam, Jézusra várva. Ő majd eljön, és elhozza neked békéjét.

A szenvedésben nyerjük el a békét

Első kötet, 48. fejezet: **Én, Mária, váltottam meg a nőt, isteni anyaságommal.** Az elején, a Szűzanya szól:

– Megígértem neked, hogy Ő majd eljön, és elhozza neked békéjét. Emlékszel arra a békére, amely karácsony napjaiban töltött el? Amikor engem a Gyermekkel láttál? Az volt a te béke-időszakod. Most pedig szenvedésed ideje van. Te azonban már tudod: **A szenvedésben nyerjük el a békét és minden kegyelmet magunk és embertársunk számára.** Jézus, az Ember, a kínszenvedés borzalmas gyötrelme után lett újra Jézus, az Isten. A Béke lett. Béke az égben, ahonnan lejött, és onnan árasztja békéjét azokra, akik a világban szeretik Őt. A kínszenvedés óráiban viszont Ő, a világ Békéje, meg volt fosztva ettől a békétől. Ha meglett volna benne, nem szenvedett volna. De szenvednie kellett. **Tökéletes módon szenvednie.**

A fejezet végén pedig a Szűzanya ezt mondja:

– Te pedig, hangom, lelkedet pihentesd meg Jézus e hajnalának fényében, hogy erőt meríts a jövőbeni keresztre-feszítésekhez, amelyektől nem leszel megkímélve. Mert azt akarjuk, hogy te is itt légy, ide pedig csak fájdalom árán lehet eljutni. Mert azt akarjuk, hogy te is itt légy, és annál magasabbra jut valaki, minél több szenvedést állt ki azért, hogy kegyelmet esdjen ki a világ számára.

Menj békében! Én veled vagyok.

Kizárólag az én számomra

Első kötet 49. fejezet: **A pásztorok imádása.** Elején Valtorta Mária írja:

Úgy írok, hogy jelen van Mesterem, Jézus. **Nekem, egészen nekem.** Annyi idő után, újra egészen az én számomra van itt. Ön azt mondja majd: „Hogyan? Hisz csaknem egy hónapja, hogy állandóan hallod, látod, és mondod, hogy nálad van annyi idő után?” Most is megismétlem, amit szóban és írásban már többször elmondtam.

Más látni, és más hallani. És főleg, más látni és hallani **mások számára**, de megint más látni és hallani **egészen számomra, kizárólag az én számomra.** Az első esetben szemlélője és elismételője vagyok annak, amit látok és hallok. Azonban, ha örömet okoz is az nekem – hiszen ezek mindig olyan dolgok, amelyek örömet árasztanak – viszont az is igaz, hogy ez – így mondom – külső öröm. A szó rosszul fejezi ki, amit pedig oly jól érzek. De nem találok rá jobbat. Egyszóval, gondolja el, hogy örömöm az olyan ember öröméhez hasonlít, aki egy szép könyvet olvas vagy szép jelenetet néz. Megindul rajta, élvezi az ízét, csodálja összhangját, és azt gondolja: „Milyen jó volna ennek a személynek a helyében lenni!” A második esetben viszont, vagyis, amikor a hallás és a látás nekem szól, akkor **„az a személy” én vagyok.** Nekem szól a hallott szó, miattam van ott a látott személy. Én vagyok és Ő, én és Mária, én és János. Élve, igazában, valóságosan és közel vannak. Nem velem szemben, úgy, mintha mozifilmet látnék peregni magam előtt. Hanem az ágyam mellett vannak, vagy járkálnak a szobában, vagy rátámaszkodnak a bútorokra, vagy ülnek, vagy pedig állnak, mint élő személyek, mint az én vendégeim, s ez teljesen különbözik a mindenkinek szóló látomástól, vagyis: mindez „az enyém”.

És ma, sőt, tegnap délután óta, itt van Jézus, szokásos fehér gyapjú ruhájában – bár inkább elefántcsont-fehér az – ami annyira különbözik vastagságban és árnyalatban attól a tündöklő, anyagtalan vászonnak tűnő ruhától, – s amely annyira hófehér, mintha fénysugarakból szőtték volna – ami az égben fűdi. Itt van, az elefántcsontszínű hajló fehér, szép, hosszú, vékonyujjú kezével, szép, hosszas, sápadt arcával, s ebben megejtő, szelíd sötét-zafírszínű szempár ragyog a szőkés-vörös csillogású, gesztenyeszínű sűrű szempillák között. Itt van, szép, hosszú és puha hajával, amely élénk vörös-szöke ott, ahol fény éri, a hullámok mélyén viszont sötétebb. Itt van! Itt van! Reám mosolyog, és nézi, ahogy róla írok. Mint Viareggióban tette... de a Nagyhét óta nem tette... és ez a vigasztalanság szinte kétségbeesés okozta lázzá változott, amikor fájdalomhoz – hogy meg vagyok fosztva tőle – még az is csatlakozott, hogy nem élhetek azon a helyen, ahol legalább láttam Őt, és elmondhattam: „ide támaszkodott, ott ült, ide hajolt, hogy kezét fejemre tegye”, és ahol enyéim meghaltak. Ő, nem is képes ezt megérteni, aki nem próbálta! Nem arról van szó, hogy elvárjuk ezeknek az elnyerését. Jól tudjuk, hogy ezek ingyenes kegyelmek, és nem vagyunk rájuk méltók, és azt sem kívánhatjuk, hogy, amikor megkaptuk, tartósan meg is maradjanak. Tudjuk ezt. S minél inkább megkapjuk a kegyelmeket, annál jobban alázatba semmisülünk, és beismerjük visszataszító nyomorúságunkat azzal a Végtelen Szépséggel és Isteni Gazdagsággal összehasonlítva, aki nekünk adja magát.

Mit gondol, Atyám? Egy gyermek nem kívánja-e látni apját és anyját? Egy feleség nem óhajtja-e látni férjét? És amikor a halál vagy a hosszú távollét megfosztja őket egymás látásától, nem szenvednek-e, és nem találják-e meg nyugalmaikat abban, hogy ott élnek, ahol azok éltek? És vajon nem állnak-e ki kétszeres szenvedést, ha elvesztik azt a helyet is, ahol szerettek egymást az eltávozottal? Szabad-e megróni azokat, akik ilyen fájdalomtól szenvednek? Nem. És én? Vajon Jézus nem Atyám és Jegyesem-e? Nem drágább, sokkal drágább, mint a legdrágább apa vagy vőlegény? Hogy számomra mennyire ez, ítélje meg abból, ahogy anyám halálát elviseltem. Szünettem, ugye tudja? Még most is siratom, mert természete ellenére is szerettem. Azonban ön látta, hogyan éltem át azt az órát. Ott volt Jézus. És számomra Ő drágább volt, mint anyukám. Eláruljak-e önnek valamit? Szünettem, most azonban jobban

szenvedek anyukám nyolc hónappal ezelőtt bekövetkezett halála miatt, **mint szenvedtem akkor**. Mert az utóbbi két hónap alatt nélkülöztem a csak miattam jelenlévő Jézust és a csak számomra ottlévő Máriát. Most is, **ha csak egy pillanatra hagynak egyedül, máris fokozottan érzem magamra maradottságomat, mint beteg árva, és visszazuhanok azoknak az embertelen napoknak kegyetlen, emberi fájdalmába.**

Jézus szemeláttára írok, és ezért nem túlzok vagy torzítok semmit. Ez különben sem szokásom. De ha az lenne is, e tekintet előtt lehetetlen volna megtennem. Ide írtam le ezt, ahová nem szoktam, mert a Máriáról szóló látomások közé nem szűrom be saját, nyomorúságos éneimet. Már ugyanis tudom, hogy folytatnom kell dicsőségeinek leírását. Anyasága, annak minden pillanatában, nem dicsőség-fűzér volt-e? **Nagyon** rosszul vagyok, és igen nehezemre esik az írás. Utána pedig rongy vagyok. Azonban nem törődöm semmivel sem, mert meg akarom Őt ismertetni, és ezáltal jobban megszerettetni. Fáj mindkét vállam? Kihagy a szívverésem? Fejfájás kínoz? Emelkedik a lázam? Nem számít! Csak ismerjék meg Máriát olyan szépnek és kedvesnek, amilyennek én látom, Isten és az ő jósága folytán, s ennyi elég nekem.

Gyere és pihenj!

Első kötet 50. fejezet: **A pásztorokban megvan minden szükséges tulajdonság, hogy az Ige imádói lehessenek.** A fejezet elején Jézus így szól:

– Ma én beszélek. Nagyon kimerült vagy, de légy még egy kis türelemmel! Úrnap vigíliája van. Beszélhetnék neked az Oltáriszentségről és azokról a szentekről, akik tiszteletének apostolai lettek, úgy, amint beszéltem neked azokról a szentekről, akik a Szent Szív apostolai voltak. Azonban másról akarok neked beszélni, és pedig Testem imádóinak egy csoportjáról, a Test tiszteletének előfutáiról: a pásztorokról. Ők voltak Testemnek, az Emberré lett Igének, első imádói. Egy alkalommal említettem neked, és Egyházam is azt tanítja, hogy Krisztus első vértanúi az Aprószentek voltak. Most azt mondom neked, hogy a pásztorok Isten Testének első imádói.

A fejezet végén pedig Jézus ezt mondja:

– Te is mondd Máriának: „Engedd, hogy megcsókoljam Jézus ruháját! Engedd, hogy megcsókoljam sebeit!” De még többet is merészelj! Mond ezt: „Engedd, hogy fejemet Jézusod Szívére hajtsam, és ez boldoggá tegyen engem!”

Gyere, és pihenj, mint Jézus a bölcsőben. Jézus és Mária között.

Légy boldog, amiért szenvedhetsz!

Első kötet 52. fejezete: **József a fölszentelteknek is Pártfogója**. A fejezet közepén Mária ezt mondja:

– Téged azonban Fiam már ennek a megváltásnak a szolgálatába állított, és többet nem mondok. Légy boldog, amiért szenvedhetsz, hogy több igazi pap legyen. És fogadd el annak szavát, aki vezetőd. Higgy és engedelmeskedj tanácsának!

Gyere, és légy boldog!

Első kötet, 55. fejezet: **A Szűz altató dala**. Az elején Valtorta Mária így számol be élményéről:

– Ma reggel kellemesen ébredtem. Félálomban voltam, lassú bölcsődalt hallottam énekelni, édesen, tiszta hangon. Olyan volt, mint egy karácsonyi pásztorének, annyira lassú és ősi hangzású. Mind nagyobb élvezettel követtem ezt a dallamot és hangot, s mialatt hallgattam, kitisztult az agyam. Amikor egészen felébredtem, **megértettem**. Így szóltam: „Üdvözöllek, Mária, kegyelemmel teljes!” – mert a Mama volt az, aki énekelt. Ő pedig erősebb hangon kezdett énekelni, miután ezt mondta nekem:

– Én is üdvözöllek. Gyere, és légy boldog!

A fejezet végén pedig még hozzáteszi Valtorta Mária:

– Nem nagyszabású ez a látomás, és talán fölöslegesnek fogják tartani a sok többi látomás között, mivel semmi különöset nem nyilatkoztat ki. Tudom. Számomra mégis igazi kegyelem, és annak tekintem, mert lelkem olyan nyugodt, tiszta lett, és annyi szeretet töltötte el, mintha a Mama keze újjáteremtette volna. Gondolom, ilyen értelmezésben önnek is fog tetszeni. Mi is „kisdetek” vagyunk. Jobb ez így! Legalább tetszünk Jézusnak. A többiek, a tudósok és a bonyolult gondolkozásúak, gondoljanak, amit akarnak, és nevezzenek minket akár „gyerekesnek” is. Mi nem törődünk vele, ugye?

A hit Evangéliumai

Az első kötet 56. fejezete: **A három bölcs imádása**. Előtte a megjegyzés:

Belső figyelmeztetőm mondja:

– Mindazt, amit most fogsz látni, és amit neked fogok mondani, nevezd: „A hit Evangéliumai”-nak, mert szemléletesen tárul majd eléd és mások elé a hit és a hit gyümölcseinek hatalma, s ez majd megerősít titeket az Istenbe vetett hitben.

A következő fejezet: **Észrevételek a bölcsek hitével kapcsolatban**. Egy jegyzet van utána:

Következik különböző dátumok alatt, két fájdalmas jelenet az üldözött keresztények életéből. Az első színhelye, ahol Pál apostol is megjelenik, amint misét mutat be, a Tertullianum börtön. Valtorta Mária szavai:

– Tudom, hogy ez a Tertullianum börtön. Ezt belső irányítómtól tudom. Azt is tudom, ugyanebből a forrásból, hogy ez az igen szűk helyen összezsúfolt tömeg hitükért tömlöcbe zárt keresztényekből áll, akik kivégzésükre várnak. Üldözés ideje van, egész pontosan, az első üldözések egyikéről van szó. Ugyanis Péterről és Pálról hallok beszélni, s azt tudom, hogy őket Néro alatt ölték meg. El sem hiszi, mily élénk részletességgel „látom” ezt a börtönt és az oda bezártakat. Minden egyes ottlévőnek le tudnám írni életkorát, külsejét és ruházatát. De akkor sohase érnék a végére. Így csak azokról a dolgokról, részletekről és személyekről fogok beszélni, amelyek leginkább megráznak.

Az utána következő oktatás így kezdődik:

– Jézus ezt mondja: „Nem Evangélium ugyan, de azt akarom, hogy ti, akik istenfélők vagytok, tekintsétek a **hit Evangéliumai** egyikének”

A másik fájdalmas jelenetet e szavak vezetik be:

– 17 óra felé így szól hozzám Jézus: „Nem állt szándékomban ezt a látomást adni neked ma este. Az volt a szándékom, hogy a hit Evangéliumainak egy másik eseményét éld át. Azonban valaki egy kívánságot fejezett ki, aki megérdemli, hogy eleget tegyek neki. És én eleget teszek. Fájdalmaid ellenére nézz, figyeld meg, és írd le! Fájdalmaidat nekem add, a leírást pedig felebarátaidnak.” És igen erős fájdalmaim ellenére – úgy érzem, mintha a fejem satuba lenne szorítva, ez a tarkómtól indul ki, és homlokomon kapcsolódik össze, majd lefelé, a gerincoszlop felé halad a szörnyű fájdalom. Ezért úgy éreztem, agyhártyagyulladás környékez, majd el is ájultam, de írok. A fájdalom most is erős. Jézus azonban megengedi, hogy engedelmességből tudjak írni. Azután... azután lesz, ami lesz. A látomás most kiteljesedik.

Ekkor elbeszéli egy fiatal, Perpetua nevű, néger anya vértanúságát, amint ezt az utána következő tanítás igazolja:

– Jézus ezt mondja: „Ez vértanúm, Perpetua, társnője, Felicitas és társainak vértanúsága. Bűne az, hogy keresztény. Még csak hittanuló. De milyen rendíthetetlen az irántam érzett szeretetben!”

Ezután következik még egy tanítás a vértanúk isteni bölcsességéről. (Lásd a vértanúk történetét **A Szeretet vértanúi** című füzetben.)

Az 53. fejezet végén pedig Jézus ezt mondja:

– Csak ezt írd le! Napokkal ezelőtt azt mondtad, azzal a kielégítetlen kívánsággal halsz meg, hogy nem láttad a szent helyeket. Te látod azokat, és olyanoknak, amilyenek akkor voltak, amikor én megszenteltem azokat jelenlétemmel. Most, húsz évszázadnyi gyűlöletből vagy szeretetből fakadó – átalakítás után, többé nem olyanok, mint voltak. Ezért fontold meg, hogy **te látod azokat a helyeket**, és aki Palesztinába látogat, az nem látja. Így hát ne búslakodj!

A másik dolog: Panaszkods, hogy most már a rólam szóló könyveket is ízetlennek találod, holott régebben annyira szeretted. Ez is mostani helyzeted következménye. Hogyan akarod, hogy számodra tökéletesebbnek tűnjenek az emberalkotta munkák, amikor te a valódi tényeket ismered közreműködésem folytán? Ez történik a jónak mondható fordításoknál is. Mindig

megcsonkítják az eredeti szöveg életerejét. A helyek, valamint az események és az érzések ember által történt leírásai ilyen »fordítások«. Ezért sohasem teljeseek, mindig pontatlanok, ha nem is a szavakat és a tényeket tekintve, de az érzelmeket illetően. Különösen most, amikor az észimádat annyi mindent termékeltenné tett. Ezért tehát, amikor én viszek el valakit, hogy lásson és megismerjen, minden más leírás hideg, és kielégítetlenül, kiábrándultan hagy.

A harmadik: péntek van. Azt akarom, hogy az én szenvedésemet éld át. Azt akarom tőled, ma, hogy éld végig gondolatban és testedben. Most befejezem. Szervedj békével és szeretettel! Megáldalak.

Ez a látomássorozat is befejeződik

A Betlehemből való menekülés után, az első kötet 59. fejezete: **A fájdalom hűsége barátunk volt.** Ennek elején Jézus ezt mondja:

– Így ez a látomássorozat is befejeződik. Az akadémikusok tudósok megnyugtatóra eléd tártuk azokat a jeleneteket, amelyek megelőzték, kísérték és követték eljöveteletem. Nem önmagukért mutattuk meg, hisz eléggé ismertek, bár a századok folyamán rájuk rakódott elemek eltorzították. A torzítás az emberi látásmód eredménye, amely, hogy nagyobb dicséretet adjon Istennek – és ezért bocsánatot nyer – valószínűtlenné teszi azt, amit oly szép meghagyni valóságában. Mert sem az én emberi természetem, sem Máriáé nem kisebbedik általa. Nem éri sérelem sem Istenségemet, sem Atyám Fölségét, sem a Szentháromság szeretetét azzal, ha a dolgokat valóságukban mutatjuk be, sőt, fokozottan ragyognak tőle Édesanyám érdemei és az én tökéletes alázatom, de ugyanígy kiragyoq belőle a Mindenható Örökkévaló Úr jósága. is. E jelenetek bemutatásakor az a szándék is vezetett minket, hogy a belőlük kiáradó természetfölötti értelmet alkalmazhasd magadra, és ugyanezt tegyék mások is. Ezeket életszabályként adjuk nektek.

A fejezet végén pedig ezt mondja Jézus:

– Neked, kicsi János, beszélhetnék még Mária fájdalmáról, amit a kettős – házától és hazájától való – elszakadás okozott neki. Ehhez azonban nincs szükség szavakra. Értsd meg, hogy létezik, és bánkódj miatta! Add nekem fájdalmadat! Csak ezt akarom. Több ez bármi másnál, amit nekem adhatnál. péntek van, Mária. Gondolj az én fájdalmamra, és Máriáéra ott a Golgotán, hogy el tudd viselni keresztedet. Békénk és szeretetünk maradjon veled!

A Názáretbe való visszatérés után, az első kötet 63. fejezete: **Nem akartam feltűnően kivonni magamat az életkori sajátságok alól.** Jézus így vezeti be:

– Megvizsgáltalak, lelkem, szegénységében is boldog gyermekkorom egyik látomásával, mert azt két szent vette körül, akiknél nagyobb nincs a világon.

Gyermekkorom Evangéliuma

Az első kötet 64. fejezete: **Mária, mint Jézus, Júdás és Jakab tanítónője**. Az elején Jézus szavai:

– Gyere, kicsi János, és láss! Menj vissza, téged vezető kezemet fogva, gyermekkorom éveibe. És amit láatsz, azt be kell venni gyermekkorom Evangéliumába, és azt akarom, hogy benne legyen a Család Egyiptomban, majd a Gyermek Jézus első munkaleckéje, utána az, amit most fogsz leírni, ezután a nagykorúsági jelenet (amit ma, november 25-én ígért meg), és végül az a látomás, amelyben Jézus a törvénytudók között van a Templomban, tizenkettedik húsvétján.

Nincs ok nélkül az sem, amit most fogsz látni. Sőt, jól rávilágít első éveim részleteire és a rokonokkal való kapcsolatára. S ezt ajándékol szánom neked, Királyságom mai ünnepén, neked, aki érzed, miként árad beléd, amikor látod, a názáreti ház békéje. Írj!

Egy ígéretet kaptam tőle

Az első kötet 65. fejezete: **A nagykorú Jézus ruhájának elkészítése** elején ez áll:

– Egy ígéretet kaptam tőle. Így szóltam ugyanis hozzá: „Jézusom, úgy szeretném látni nagykorúvá avatásod szertartását!” Erre Ő: „Első dologként megadom neked, amint „magunkban” lehetünk anélkül, hogy megzavarnánk a titkot. S ezt majd az **Édesanyám és az én Tanítónóm és Júdás Jakab Tanítónője** jelenete után fogod tenni, amit legutóbb adtam neked. Ezt pedig e közé és a **Vitatkozás a Templomban** közé fogod iktatni.

Honnan tudtam Hillel nevét?

Az első kötet 68. fejezete: **Jézus a Templomban a tanítókkal vitatkozik** végén Valtorta Mária, ezt írja lelkiatyjának:

– Két dolgot szeretnék most önnek elmondani, ami bizonyára érdekelni fogja.

Elhatároztam, hogy amint teljesen éber állapotban leszek, le is írom. Most azonban érdekesebb dolog adódik, így későbbre halasztom.

Amit az elején akartam elmondani Önnek, az a következő: Ön ma azt kérdezte, honnan tudtam Hillel, Gamáriel és Sammai nevét. Az általam „második hang”-nak nevezett hang közli velem ezeket a dolgokat. Ez a hang kevésbé érzékelhető, mint Jézusomé és másoké, akik diktálnak. Ezek olyan hangok, amelyeket – ezt már említettem önnek, de megismétlem – lelki hallásom emberi hangokként fog fel. Azokat szelídeknek vagy haragosaknak, erőseknek vagy könnyedeknek, örvendezőknek vagy bánatosaknak hallom. Mintha közvetlenül mellettem beszélne valaki. Míg ez a „második hang” olyan, mint egy fény, egy felismerés, amely a lelkemben szól. A lelkemben és nem a lelkemhez. Egy jelzés ez.

Így történt, hogy mialatt a vitatkozók csoportjához közeledtem, és nem tudtam, ki az a kiváló személyiség, aki egy idős ember oldalán akkora hévvel vitatkozik, ez a belső „valaki” azt mondta nekem: „Gamáriel – Hillel”. Igen. Előbb Gamáriel és azután Hillel. Efelől nincs kétségem. Mialatt azon gondolkoztam, vajon kik lehetnek azok, ez a belső „eligazítóm” rámutatott a harmadik, de ellenszenves egyénre, pontosan akkor, amikor Gamáriel a névén szólította. Így tudtam meg, ki az a farizeus külsejű. Ma ez a belső eligazítóm azt tudatja velem, hogy a világmindenséget láttam a pusztulás után. Sokszor fordul elő a látomások alatt, hogy belső „eligazítóm” felhívja figyelmemet bizonyos részletekre, amelyeket magamtól észre se vennék, holott szükség van azok megértésére. Nem tudom, jól magyaráztam-e meg. Most azonban abba hagyom, mert Jézus kezd beszélni.

Utána még jegyzetként hozzáteszi:

– Miért értem úgy, hogy a világmindenség pusztulásának látványa? Az egyik „második hang”-tól tudom. Nem tudom, kitől származnak e hangok, de bennem ugyanazt művelik, amit a kórus az antik tragédiákban: különleges események jelzői, amiket maguk a főhősök nem illusztrálnak. Pontosán ez az, amiről beszélni akarok Önnek, s amit majd később mondok el. És végül: „Megtudom, hogy a végső feltámadást láttam”.

Egy másik érdekes jegyzet:

Ma este is, amikor nem akartam írni, mert igen rosszul voltam, tizenkét oldalnyit kellett írnom: ... Magyarázatok nélkül.

Azt akarom, hogy velem szenvedj!

Az első kötet 69. fejezete: **Mária fájdalma Jézus elvesztése miatt.** Ennek elején Jézus így szól:

– Kicsi János, légy türelemmel! Van itt még más is. És csináljuk meg ezt a mást is, hogy eleget tegyünk Lelki vezetődnék, és a művet is befejezzük. Azt akarom, hogy ezt a munkát holnap, hamvazószerdán, add át neki. Azt akarom, hogy fejezd be ezt a fáradozást, mert... azt akarom, hogy velem szenvedj.

Menjünk vissza a régmúltba! Térjünk vissza a templomba, ahol én, a tizenkétéves, vitatkozom. Sőt, térjünk rá a Jeruzsálembe, és a Jeruzsálemtől a Templomig vezető utakra!

A fejezet végén Jézus rövid megjegyzése:

– Én magyaráztam és világítottam meg a látomást, mert te most nem vagy képes többre.

Következik Jézus utasítása egy kötet összeállításához, amely a mű különböző helyeiről vett részleteket tartalmazza az Ő és Édesanyja fájdalmairól. (Lásd: **Üdvözlégy Mária!** című füzet 29. oldalán.) Így fejezi be: „Áldottak, akik az adományt a szív egyszerűségével és hittel fogadják. Bennük lobban majd lángra az a tűz, amelyet az Atya ma hően kívánt. A világ kegyetlensége nem változik meg. Túlságosan romlott. Ezek azonban vigaszt nyernek, és érzik majd, miként erősödik bennük az Isten utáni szomjúság, ami az életszentség melegágya. Menj békében, kicsi János! Köszöni neked Jézusod, és megáld.

Ellenállhatatlan látomás

Első kötet, 70. fejezet: **Szent József halála.** Az elején Valtorta Mária megjegyzése:

Mialatt a köteten végzek javításokat, ellenállhatatlanul hatol belém ez a látomás, még hozzá éppen a mai álvallásokról szóló diktált résznél. Leírom, miközben látom. (Valtorta Mária a lelkiatyja által legépelte látomások szövegén végzett javításokat.)

Pihenj közöttünk!

Első kötet, 71. fejezet: **Mária iszonyúan szenvedett József halála miatt.** A végén Jézus ezt mondja:

– Kicsi János, ez a mai nap tanítása. Légy jó, és ne félj! Békém mindig átömlik beléd szavaimon keresztül és a szemlélődés által. Jöjj! Vedd úgy, hogy József vagy, akinek párnája Jézus keble, ápolónője pedig Mária. Pihenj közöttünk, mint gyermek a bölcsőben!

Áldásomat adom ezekre a füzetekre

Az első kötet utolsó fejezete: 72: **A rejtett élet befejezéseként.** Mária ezt mondja az elején:
 – Mielőtt átadnád ezeket a füzeteket, áldásomat adom rájuk. Így most, ha van hozzá egy kis türelmetek, egy teljes sorozatot kaphattok Jézusom belső életéről. A Híradástól kezdve, addig a pillanatig, amikor elhagyja Názáretet, hogy igehirdetésre induljon. Ehhez nemcsak a diktált részek állnak rendelkezésetekre, hanem az olyan események bemutatása is, amelyek Jézus családi életének kísérői voltak.

A fejezet közepén pedig ezt mondja Mária:

– Most, különféle helyzetekben bemutatva, előttetek áll Fiam szent Embersége. Élete hajnalától, napja lementéig. És ha M. atya úgy gondolja, összeállíthat belőle egy rendszerezett eseménysort úgy, hogy hiánytalan egésznek alkosson. Tegye meg, ha megtételét hasznosnak itéli. Mi megtehettük volna, hogy együtt adjuk az egészet. A Gondviselés azonban így látta jónak. Miattad, lelkem. Minden diktálással orvosságot adtunk sebeidre, amelyeket okoznunk kellett neked. Előre megadtuk az orvosságot, hogy felkészítsünk.

A látszat az, hogy a jégeső alatt semmi sem nyújt védelmet. Pedig nem így van. A vihar a felszínre kavargatja a lelki vizek mélyén betemetett alvó emberi érzelmeket, de felszínre hozza a természetfölötti tanítás drágaköveit is. Ezek valamikor a szívetekbe hulltak, és éppen a vihar órájára várnak, hogy a felszínre jutva így szóljanak hozzátok: „Mi is itt vagyunk. Ránk is gondoljatok!” Van itt, lelkem, jóság is a Gondviselésen kívül. Mostani kimerült állapotodban hogy lettél volna képes látni bizonyos látomásokat, és hallani egyes diktálásokat? Akkora hatással lettek volna rád, hogy alkalmatlanná váltál volna „szóvivői” küldetésedre. Ezért adtuk előbb ezeket a diktálásokat, nehogy összetörjük szívedet – mert jóságosak vagyunk – a te szenvedéseddel túlságosan is megegyező látványokkal és szavakkal, és ezáltal a gyötrelmig fokozzuk szenvedésedet. Nem vagyunk kegyetlenek, Mária. És mindig úgy intézzük, hogy tőlünk erősítést kapjatok, ne pedig rémítést és fokozott fájdalmat. Nekünk elég, ha bíztok bennünk. Elég, ha Józseffel azt mondjátok: „Ha megmarad nekem Jézus, mindenem megmarad”, mert mi mennyei ajándékokkal érkezünk lelketek vigasztalására. Nem ígérek neked emberi ajándékokat és vigaszokat. Ugyanazokat ígérem neked, amiket József is kapott: természetfölöttieket.

A fejezet végén pedig ezt mondja Mária:

– Tudom. A szív megszakad. Tudom, az elme elhomályosul. Tudom, az élet elemésződik. De, Mária! Jézusé vagy? Az övé akarsz lenni? Hol és hogyan halt meg Jézus? Kislányom, aki számomra kedves vagy, te sírsz, de mégis tartsz ki az erősségekben. A vértanúság nem a kínzás formájában áll, hanem abban az állhatatosságban, amellyel a vértanú azt elviseli. Ezért okoz vértanúságot egy fegyver, de ugyanúgy egy erkölcsi szenvedés is, ha azt hasonló céllal viselik el. Te a Fiam iránti szeretetből viseled el. Amit az embertestvérekért teszel, azt szintén Jézus iránti szeretetből teszed, aki őket meg akarja menteni. Ezért vértanúság a te szenvedésed. Tartsz ki benne! Ne akarj magadtól cselekedni. Elég – hisz a szorítás túl erős ahhoz, hogy legyen erőd önmagad irányításához, és hogy uralkodni tudj emberi természeteden, meggátolva abban, hogy sírjon – elég, ha hagyod, hogy kínozzon a fájdalom, és nem lázongsz ellene. Elég, ha ennyit mondsz Jézusnak: „Segíts!” Amit nem tudsz megtenni te, azt majd Ő végzi el benned. Légy Őbenne! Mindig benne. Ne akarj onnan távozni! Ha te nem akarsz, nem távozol onnan akkor sem, ha a túlerős fájdalom meggátolja, hogy lásd, hol is vagy, te mindig Jézusban leszel.

Megáldalak téged. Mondd velem: „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!” Mindig ezt kiáltsd addig, amíg majd az égben kiáltod. Az Úr kegyelme legyen mindig benned!

Következik egy megjegyzés az egyes részek elrendezésére vonatkozólag.

AZ ELSŐ KÖTET Jézus származásával és rejtett, názáreti életével foglalkozik. A MÁSODIK kötet Jézus nyilvános életének első évét ismerteti. Ennek anyagát 1944 és 45

különböző időpontjaiban kapta Valtorta Mária: 1944. január, február, október, november, december, 1945. január, február, március, és április hónapjaiban, 99 nap írta le a 107 fejezetet, 676 oldalon.

Ezentúl az első szám a kötetet, a második a fejezetet jelzi: 2-2: **Sírt, mert Társmegváltó volt.** Elején Jézus ezt mondja a lelkiatyjára vonatkozólag:

– Ismerve az Atya kívánságát, tegnap este azt mondtam neked, hogy meggyorsítom a mi fájdalmaink leírását, hogy ismertté váljanak. És, amint látod, máris bemutattam Édesanyám fájdalmait. A menekülést előbb magyaráztam el, mint a bemutatást, mert azon a napon ennek megtételére volt szükség. Én tudom. Te pedig megérted, és okát mondd meg az atyának. Szóban.

Az a tervem, hogy a te látomásaidat és az ezeket követő magyarázataimat igazi diktálásokkal váltogatom, hogy a látás boldogságával enyhületet nyújtsak neked és lelkednek, de azért is, mert így lesz nyilvánvaló és stílusbeli különbség a te fogalmazásod és az én szövegezésem között. Ezen kívül, a rengeteg rólam szóló könyv láttán, amelyek a javítgatások és kiigazítások, változtatások és sallangozások miatt nem tükrözték a teljes valóságot, a bennem hívőknek egy látomáson alapuló betekintést kívánok nyújtani halandó időm valóságába. Ebből nem megkisebbitve kerülök ki, hanem nagyobbá válok alázatosságomban, amely kenyérré válik számotokra, hogy megtanítson titeket is alázatosnak és hozzám hasonlónak lenni, hozzám, aki olyan ember voltam, mint ti, és aki Isten tökéletességét hordoztam ember-köntösömben. A ti Mintaképekkel kellett, hogy legyek, és a mintaképeknek mindig tökéleteseknek kell lenniük.

Az eléd tárt látomásokban nem fogom betartani az időrendi sorrendet az Evangéliumoknak megfelelően. Azokat a részeket fogom venni, amelyeket azon a napon számodra vagy mások számára hasznosabbnak fogom tartani a saját tanítási- és jóságvonalamat követve.

Az életerőt én öntöm beléd

2-3: **Jézus megkeresztelkedése a Jordánnál.** Az elején Jézus ezt mondja:

– A január 30-án általad leírtak (lásd majd 3-45 előtt) arra indíthatják a bizalmatlanokat, hogy hozakodjanak elő a „de és ha” kifejezéseikkel. Helyetted én válaszolok. Ezt írtad: „... amikor így látok, testi, főleg szíverőim, nagyon elernyednek.” Biztosan lesznek olyan „hihetetlenséget emlegető tudósok”, akik majd így szólnak: „Itt a bizonyítéka, hogy ami történik, az emberi, mert a természetfölötti mindig erőt ad, és sohasem gyengít el.” Akkor magyarázzák meg nekem, hogy a nagy elragadtatásba esők egy elragadtatás után – amelyben legyőzték az emberi hatóerőket, megszüntetve fájdalmat, anyagi súlyt, belső sebek és bővérzések következményeit, és akkora boldogságot éreztek, hogy az testileg is széppé tette őket – közvetlenül az elragadtatás megszűnése után ájultan maradnak a földön, és mindenki azt gondolja, hogy elszállt belőlük a lélek. Azt is magyarázzák meg nekem, miért van, hogy néhány órával az én haláltusámat megismétlő igen kegyetlen szenvedésük után, amilyen az én Teréz szolgálómé, amilyen az én Gemmam szenvedései (Neumann Terézről és Galgani Szent Gemmáról van szó), és sok más léleké, akiket az én szeretetem és az ő szeretetük méltóvá tett kinszenvedésem átélésére – visszanyerik vagy visszanyerhetik erejüket és testi egyensúlyukat oly fokban, amilyennel a legegészségesebb személyek se rendelkeznek?

Én vagyok az élet és a halál, az egészség és a betegség Ura. Szolgáimat úgy használom fel, amilyen módon akarom, ahogyan egy puha fonallal tenném, amit szórakozásból vettem a kezembe. Tebenned a csoda, az egyik csoda, ebben áll: hogy te, abban a testi állapotban, amiben vagy – mert csoda, ahogy ez az állapot tart – átélhesd azt a boldogságot anélkül, hogy belehálnál. S ezt olyan állapotban éled át, amikor kimerültséged akkora, hogy másoknál a legcsekélyebb gondolkodást is megakadályozná. A csoda abban az életerőben áll, amely azokban az órákban tér vissza beléd. Ugyanígy tér vissza beléd akkor is, amikor az én diktálásaimat vagy más lelkekét írod, akik neked mennyei szavukat hozzák el. Abban áll a csoda, hogy miután az öröm fölemésztette benned az íráshoz még megmaradt életerődnek az árnyékát is, hirtelen visszanyered erődet. Ezt az életerőt én öntöm beléd. Olyan ez, mint a vér, amely belőlem folyik át kifáradt ereidbe. Olyan ez, mint egy árhullám, amely elárasztja a partot és átmedvesíti. A part, addig marad átázott, amíg rajta áll a vízár, azután újra száraz marad a következő áradásig. Ehhez hasonló ez a művelet, amely kiszívja belőled véretem az újabb átömlésztésig.

Te, magadtól, semmi sem vagy. Szegény, haláltusáját vívó lény vagy, aki azért menekülsz meg, mert – céljaim érdekében – én akarom. Szegény teremtés vagy, aki csak szereteted miatt érsz valamit. Más érdemed nincs. Szereteted és annak kívánása, hogy oka lehess más emberek Isten iránti szeretetének, tehát szintén szeretet. Ez az, ami megindokolja a te életedet és az én jóindulatomat, hogy életben tartsalak, holott emberi számítás szerint régóta szét kellett volna porladnod a halálban. Ha ismét „rongy”-nak érzed magadat – ahogy te mondd – amikor abbahagyom, hogy a szemlélődés mezeire vigyelek magammal vagy szóljak hozzád, – ezt adom bizonyítékként neked és másoknak, hogy mindaz, ami történik, kizárólag az én akaratomból történik. És, ha valaki emberileg úgy gondolja, hogy ugyanezzel az akaratokkal és szeretettel meg is gyógyíthatnának, és ez lenne szeretetem és akaratom legjobb bizonyítéka, annak azt válaszolom, hogy mindig megtartottam szolgálóm életét, amíg úgy ítéltam, hogy küldetésüknek folytatódnia kell. Azonban sohasem adtam nekik emberileg boldog életet, mert a küldetések csak a fájdalomban és a fájdalommal teljesíthetők. Szolgáimnak különben is csak egy kívánságuk van, amely az enyémhez hasonló: szenvedni, hogy megválthassanak. Ne mondd tehát: „erőim elernyednek!” Ezt mondd „Miután Jézus jósága megszünteti beteg állapotomat saját céljai érdekében és az én örömömre, újra azzá válok, ami jósága és engedélye folytán lehetek: az Ő szeretetének és az iránta való szeretetnek a megfeszítettje.”

Megmutatom neked az Evangéliumot

2-4: **Jánosnak nem volt szüksége semmilyen jelre.** A fejezet végén Jézus ezt mondja:

– Tudod-e Mária, mit csinálsz? Sőt, mit teszek én, amikor **megmutatom neked** az Evangéliumot? Egy erősebb kísérletet, hogy magamhoz vonzzam az embereket. Ezt te buzgó imákban kívántad. Nem elégszem meg többé a szavakkal. Fárasztja, és távol tartja őket. Ez ugyan bűn, de így van. A látomáshoz, Evangéliumom látomásokban való bemutatásához folyamodom, és a látomást meg is magyarázom, hogy érthetőbbé és vonzóbbá tegyem.

Neked megadom a látás vigaszát. Mindenkinek módot adok, hogy vágyakozzék megismerésemre. És ha még ez sem használna, és mint kegyetlen gyermekek félredobnák anélkül, hogy értékét felfognák, neked akkor is megmarad ajándékom, nekik pedig elmarasztalásom. Akkor majd újra megtehetem a régi szemrehányást: „Furulyáztunk nektek és nem táncoltatok, siratót énekeltünk, de nem zokogtatók”. (Lk 7,32)

De nem számít. Hagyjuk, hogy ők, a meg-nem-téríthetők, égő paraszat halmozzanak fejükre, mi pedig forduljunk a juhcskákhoz, akik igyekeznek megismerni a Pásztort. Ez én vagyok, te viszont a pásztorbot vagy, aki őket hozzám tereled.

– Amint látja, siettem leírni ezeket a részleteket, amelyekről, kicsinységük miatt megfeledeztem, ön pedig tudni kívánta. (Lelkiatyjának írja ezt.)

Ma aztán, amint a füzetet olvasgatom, észreveszem Jézus egyik mondatát, ami Önnek irányadó lehet. Ön ma reggel azt mondta nekem, hogy leírásaimat nem teheti közzé stílusuk miatt. Ennek én igen örültem, mert iszonyodom attól, hogy ismertté váljak. De nem gondolja-e mégis, hogy ez ellenkezik azzal, amit a Mester mond a füzet utolsó diktálásában? „Minél figyelmesebb és pontosabb leszel, (annak leírásában, amit látok) annál nagyobb lesz azok száma, akik hozzám jönnek.” Ebből következik, hogy a leírásokat ismertté kell tenni, különben hogy volna lehetséges, hogy ennek köszönhetően sok lélek jusson el Jézushoz? Önre bízom ezt az ügyet, és tegye azt, ami ön szerint jobb, mert számomra közömbös. Sőt, emberileg én is az ön véleményén vagyok. Itt azonban nem emberi síkon mozgunk, és a szóvivő emberi mivoltának is el kell tűnnie. A mai diktálásban is ezt mondja Jézus: „... amikor megmutatom neked az Evangéliumot, erősebb kísérletet teszek, hogy magamhoz vonzzam az embereket. Nem elégszem meg többé a szavakkal... A látomáshoz folyamodom, hogy érthetőbbé és vonzóbbá tegyem”. Akkor pedig?

Mégis – mivel szegény semmi vagyok, aki magamtól azonnal összeroskadok – megmondom önnek, hogy megjegyzése megzavart. Annyira megzavart – és az Irigy örvendezik is emiatt – hogy arra gondolok, nem írom le többé azt, amit látok, és kizárólag csak a diktálásokat írom le. Ezt sziszegi szívemben! „Belátod most már? Semmire se valók híres látomásaid! Csak arra, hogy bolondnak tartsanak. Mert valóban az vagy. Mit látsz? Megzavarodott agyad árnyképeit. Nagyon is más kell ahhoz, hogy valaki kiérdemelje a mennyország látását!” Még ma is kísértésének romboló nyomása alatt tart. Biztosítom Önt, nem szenvedtem ennyire nagy testi fájdalmam miatt, mint amennyire szenvedtem és szenvedek emiatt. Azt akarja, hogy kétségbeessem. Az én péntekem ma a lelki kísértés pénteke. Erre gondolok: Jézus a pusztában, és a Getszemáni-kertben...

De nem adom meg magamat, nehogy nevéssen ez a ravasz ördög. Őellene, és a magam, kevésbé lelki oldala ellen harcolva, leírom önnek mai örömeimet. Ugyanakkor biztosítom önt, hogy részemről nagyon boldog lennék, ha Jézus elvenné tőlem ezt a látásadományt, holott ez jelenti legfőbb örömeimet. Elég, ha mindig megadja nekem szeretetét és irgalmát.

Megvontam tőled szavamat

2-6: **A Sátán mindig a jóindulat köntösében mutatkozik.** A fejezet elején Jézus ezt mondja:

– Tegnap nem volt benned erő. Ez az én akaratom volt, és így félholt voltál. Pihentettem tagjaidat, és az egyetlen bűjtöt tartattam meg veled, ami számodra nehezen viselhető el: megvontam tőled szavamat. Szegény Mária! Megtartottad a hamvazószerdai bűjtöt. Mindenben a hamu ízét érezted, mivel nélkülözted Mesteredet. Nem éreztettem magamat. Pedig ott voltam.

Ma reggel, mivel az óhaj kölcsönös, félálmodban ezt suttogtam neked: „Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, dona nobis pacem” (Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, adj nekünk békét)! Ezt többször elisméltettem veled, és én is sokszor megisméltetem. Azt hitted, erről fogok beszélni. Nem. Előbb itt van az a részlet, amit megmutattam neked, és amit meg fogok magyarázni. Ma este majd a másikat is világossá teszem előtted.

Elébe vágok egy megjegyzésnek

2-8: **Lelki tisztasága miatt szerettem Jánost.** A fejezet végén még ezt mondja Jézus:

– Nem akartam, hogy te beszélj Jézusod érzéki megkísértéséről. Ha belső hangod tudatta is veled, mi indította a Sátánt, hogy az érzékekhez csalogasson engem, jobbnak láttam, ha erről én beszélek. És többé ne is gondold rá! Szükséges volt beszélni róla. Most indulj tovább! A Sátán virágát hagyd ott az ő homokjában! Gyere Jézus után, mint János. Tövises között fogsz lépkedni, de rózsák gyanánt annak vércseppjeit fogod találni, aki érted ontotta ki azokat, hogy magadban is legyőzd a testet.

Elébe vágok egy megjegyzésnek is. János, a velem való találkozásról azt mondja Evangéliumában: „Másnap”. (Jn 1,35) Úgy tűnik tehát, mintha a Keresztelő a keresztelést követő napon mutatott volna rám, János és Jakab pedig azonnal követtek volna. Ez ellentétben áll azzal, amit a többi Evangélium mond a pusztában töltött 40 napról. Így olvassátok: („Miután már elfogták Jánost,) az egyik ezt követő napon Keresztelő János két tanítványa – akiknek e szavakkal mutatott meg engem: »Íme, az Isten Báránya.« – amikor újra megláttak, megszólítottak, és követtek. A pusztából való visszatérésem után.

És együtt tértünk vissza a Galileai-tó partja mellé, ahová azért mentem, hogy ott kezdjem el Evangéliumom hirdetését. Ők ketten pedig rólam beszéltek – miután velem voltak az egész úton, majd egy teljes napon át családom egyik barátjának, aki rokon is volt, vendéglátó házában – a többi halásznak. A kezdeményező azonban János volt, akinek vezeklésre vágyó akarata a tisztaságtól amúgyis csillogó lelkét a ragyogás remekművévé tette, s e lelken élesen tükröződött vissza az Igazság. Ez az akarat adta meg neki a tisztákra és a nagylelkűekre jellemző szent vakmerőséget, akik nem félnek közelebb menni oda, ahol Istent, Isten igazságát, tanítását és útját látják. Mennyire szerettem őt ezért az egyszerű, de hősies jellemvonásáért!

Nem foglak elhagyni!

2-10: **Péter első találkozása a Messiással.** A fejezet elejém V. M. ezt írja:

– Lelkem sok mindentől levert. Megvilágosításért imádkozom. Ekkor a Zsidókhöz írt levél 12. fejezetéhez érzem magamat vezetve, és valóban fölszabadulnak lelkem erői, visszatér óhajom, hogy „halljak”, ugyanis sok minden nyomása alatt az a gondolatom támadt, hogy „ezentúl semmit se akarok csinálni. Közönséges, hétköznapi életet akarok élni minden áron.” Azonban tudom, kicsoda „Az, aki beszél”, és azt is látom, hogy szerető szemmel, kérdően néz rám. És már nem tudom azt mondani: „Nem akarom!”

Isten valóban tűz, és amikor valaki Őrá hagyatkozik, fölemészti emberi természetünk szándékait is. Aki így szól hozzám: „Én nem foglak elhagyni, nem hagylak magadra”, annak, bizalommal eltelve, újra meg akarom ismételni: „Te segítesz nekem, nem félek az emberektől! Ó, Istenem, ne hagyd, hogy reményemben csalódjam!”

Láss és hallj!

2-12: **Jézus Betszaidában, Péter házában. Találkozás Fülöppel és Bertalannal.** A fejezet végén V. M. ezt írja:

Kinyitom a Bibliát. Sirák fiának 23. fejezete van előttem, az 1-4. versekkel. Szeretem ezt az imát. Milyen könnyen válik az ember kevélyé és szíve gögtől felfuvalkodottá! Nem. Inkább a halált, mint ezt! Mert azt jelentené, hogy elveszítlek, Uram, de én nem akarlak elveszíteni! Használj korbácsot és fenyítő pálcát, de „ibolyádat” tartsd földhöz nyomva!

12-kor ezt mondom Jézusnak:

– Igen, Uram, vezess engem kézenfogva (éppen egy mondatot olvastam, amit Jézus diktált Benigna nővérnek, és aznap ezen elmélkedtem). Azt akarom, amit te akarsz, és semmi más. De félek a világtól...

Jézus, aki tudja, milyen természetű félelemről beszélek, ezt válaszolja:

– Ha hallgatást parancsolnának rád, mivel nem ismerik el, hogy nevémben és akaratomból teszed, amit teszel, válaszold azt, amit Péter és János válaszolt a főtanácsnak a nyomorék ember meggyógyítása után: „Ítéljétek meg magatok, helyes volna-e Isten előtt, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre. Mi (én) nem hallgathatunk (nem hallgathatok) arról, amit láttunk és hallottunk (láttam és hallottam)”. Különben sem tudnál engem megakadályozni abban, hogy hozzád jöjjek és kényszerítselek, hogy láss és hallj. És balgaság lenne tőled, ha hallgatnál a világra, amely rád akar parancsolni, hogy hallgass Istenről, holott Isten világosságot akar adni a világnak. Ha ÉN akarom, ki ellenem?

2. füzet – Jézus hét indítóoka

Ez a Mester hangja

2-13: **Júdás Betszaidába jön, hogy meghívja Jézust a kánai menyegzőre.** A fejezet végén Jézus ezt mondja:

– Amikor elérkezik az idő a munka rendezéséhez, ide kell beiktatni a kánai menyegző látomását. Írd a dátumot: 1944. jan. 16.

Október 23. Sürgető parancsot kapok hajnalban, s ez több ízben is megismétlődik – nehogy megfeledekzzem róla – mialatt arra várok, hogy leírhasam. Ezt azonnal meg is teszem, amint kivilágosodik.

Jézus ezt mondja:

– Írj, és amit mondok, azt írd oda minden munka elejére, hogy odaadhasd a jóknak – legyen az nyomtatásban vagy gépelve – úgy, ahogy már mondtam: „Ez a Mester hangja. Bömből és simogat. Bömből, amikor azokhoz fordul, akik nem akarnak megtérni. Simogat, amikor azokhoz szól, akikben – fogyatékoságuk ellenére – van jóakarát, hogy megtalálják Istent, és Szavát, és miután megtalálták, megszentelődjenek. Az ilyenek számára a barát simogatásává és Jézus áldásává válik.” E szavakat írd minden munka elejére. Majd, a teljesebb és **jóváhagyott, mindig jóváhagyott** művekre – nehogy semmissé tegye a farizeusok a szadduceusok, az írástudók és törvénytudók rosszindulata – helyes lenne, ha odaírnátok a SZÓ-hoz intézett imát, amit 1943. december 7-én diktáltam neked. Most ennyi elég. Majd újra jövök.

A fent említett imát a SZÓ-hoz Mária diktálta:

– Ó, Szentséges Szó! Ajándék azoknak, akiket Isten kedvel, tűzbe öltözve, amely ragyogásával övezi. Élet, aki Életté váltál azok számára, akiknek adod magadat, hogy mindinkább szeressenek téged úgy, amint én szeretlek téged, buzgón és alázatosan.

Működj ezekben a gyermekeimben, ó legszentebb Szó, mert én a kereszt alatt magaménak fogadtam őket, hogy anyai szenvedésemmel megvigasztaljam azokat, akik megölték imádott Fiamat, és elvezessem őket az égbe az igazság ragyogó útján és a buzgó cselekedetek révén. Vezesd őket szívemhez, amelyen kisdéd korodban aludtál, és melyre helyeztek, miután megölték, ahol még ott vannak legszentebb vérednek cseppjei és könnyeim, hogy azok érintése által megszűnjék bennük, ami még emberi voltukból megmaradt, és Fényedtől megvilágítva, belépjenek veled a Városba, ahol minden örökké tökéletes, és ahol uralkodsz és uralkodni fogsz, Szent Fiam!

Jegyzet. Az író, miután minden erőfeszítése hajótörést szenvedett, hogy elnyerje az „Imprimatur”-t, hozzájárult – bár nem szívesen – a mű kinyomtatásához, de ezt is csak akkor tette, amikor úgy látta, hogy magas rangú, tudós egyházi és világi személyek által kiállított igazoló írások garantálják a tanítás megegyezését a katolikus hittel és erkölcsökkel, és lényegében egyenértékűek a megkívánt jogi jóváhagyással.

Jézus még ezt is mondja:

– Áldásom a jóknak. Áldásom a születő Műre. Ez beletartozik abba a keretbe, amely fölkészíti a lelkeket országom eljövételére, hozzátartozik az összetartó erőhöz, amellyel ellenállást tudnak tanúsítani a világ Bomlasztójával szemben, aki siettetni műveit, és azokat egyre hatékonyabbá teszi, hogy romboló munkáját rövid idő alatt teljesen megvalósítsa. Tehát a Műnek adhatod, amid van: szenvedéseidet, imáidat és tevékenységedet.

Majd, megemlékezve arról, hogy az író felajánlotta magát a Szeretetnek és az Igazságosságnak, így folytatja:

– És azt kéred tőlem, hogy mint eszközt; mint vak eszközt használjalak, aki nem kérdezi semminek sem az okát. Ezért használlak. Ezért használlak. Országomért az emberek szívében, akik már nem olyannak ismernek engem, amilyen vagyok. Ha olyannak ismernének, amilyen vagyok, sokan, nagyon sokan jönnének hozzám. Azt akarom, hogy jöjjenek. Szánom a seregeket. Közülük sokan azért bitangolnak el, mert nem ismerik a Pásztort. Tereljétek össze a nyáját! Jön a Pásztor. Gyűljenek egybe a juhok és a bárányok szerető felszólításom hangjára! A bakok majd elkülönülnek tőlük.

A részlet azzal a felhívással zárul, hogy térjenek vissza az Evangéliumhoz.

– A Jó Hírt ismétlem el újra, sürgető felszólítással, a világnak, amely abba pusztul bele, ami nem jó. Előkelő és egyszerű emberek, akik akarjátok ezt a Művet, áldásomat adom rátok. Te pedig, kicsi János, ezért légy vértanú, jobban, mint valaha! Menj békével!

Másutt ezt mondja Jézus Valtorta Máriának:

– Azt akarom, hogy szelíd, szelíd, igazán szelíd légy embertársaidhoz, mint hibátlan és rosszindulatot nem ismerő bárány. Kell, hogy kövessenek téged rugalmas, egészen puha és meleg gyapjad miatt, szerető hangod kellemes zengése miatt, és azért, mert örvendező, nagy szeretettel fogadod őket. Megmunkáltalak a felebaráti szeretettel – ezzel a benned elégtelen mennyiségben lévő kovással – mert engem ugyan szerettél egész valóddal, de felebarátodat nem úgy, ahogy én szeretem. Azt akarom, hogy őt is úgy szeresd, ahogy én szeretem: könnyörülettel, ha bélpoklos is, el nem fáradó türelemmel akkor is, ha konok. Most, most, hogy a kovász a lisztedet jó kenyérré alakítja, most érdemelted ki, hogy elismételd szavaimat, és ezekhez hozzátehesd **saját** szavaidat. **Mert most jött el az ideje, hogy azokat elmondh helyettem, hogy megkapd e szavakat az ő számukra.** Pár hónappal ezelőtt is ugyanígy elmondhattam volna, de nem hullottak volna jól előkészített földbe. Szükséges volt, hogy az „ő” földjük is előkészített legyen, mert csak így fogadhatják be a szavakat.

Jézus hét indítóoka

A tizedik kötet végén, amikor Jézus befejezte az Ő életével kapcsolatos látomásokat és diktálásokat, megnevezte indítóokait, amelyek Őt ebben vezették. Ezeknek kifejtésével Jézus megoldja azok nehézségeit, akik könnyen félreérthetnék a mű egyes részeit. Jézus szavai 1947. április 28-án:

– Indítóokaim, hogy kis Jánosomnak megvilágítsam és lediktáljam az eseményeket és szavaimat, azon kívül, hogy örömet okozott nekem közölnöm pontos ismeretemet ezzel a szerető áldozati lélekkel, sokrétűek.

De mindenben szerepel a szerető lelkelet a tanító és a küzdő Egyház iránt, és a vágy, hogy segítsen a lelkeket a tökéletesség felé szárnyalásukban. Segíti őket a felemelkedésben, ha megismernek engem, szavaimat és életemet.

Megnevezem a fontosabb indítóokokokat:

1) Az 1947. január 18-án adott diktálásban szereplő okok, amelyeket a kis János teljes egészségében ide fog tenni. Ez a legfőbb ok, mert ti a pusztulás előtt álltok, és én meg akarlak menteni titeket.

A legmélységesebb indítóoka e mű ajándékozásának az, hogy ezekben az időkben, amelyekben Szent X. Pius helytartóm által elítélt modernizmus mind károsabb tanokban mutatja meg romboló hatását, az Anyaszentegyháznak, amelyet Helytartóm képvisel, mindinkább hadakozni kell azokkal, akik tagadják:

a dogmák természetfelettségét;

Krisztus istenségét; Krisztus Istenségének és Emberségének igazságát, amely valóságos és tökéletes mind a hitben, mind a róla megörökített történetekben (Evangélium, Apostolok cselekedetei, apostoli levelek, hagyományok);

Pál, János és a niceai, efezusi és kalcedoni zsinatok tanítását, mint az én igazi tanításomat, amelyeket szóban tanítottam;

végtelen tudásomat, amely isteni és tökéletes;

a hitigazságoknak (dogmáknak) és az egy, szent, katolikus és apostoli Egyház szentségeinek isteni eredetét;

az általam minden ember számára adott Evangélium egyetemes jellegét és a világ végéig tartó érvényességét;

az én tanításom kezdettől való tökéletes természetét, amely nem fokozatos átalakulások révén keletkezett, hanem ilyen volt, amikor kaptátok: Krisztus tanítása a kegyelem idejéről, az ég Országáról és Isten bennetek levő országáról. Ez a tanítás isteni, tökéletes és megváltozhatatlan. A Jóhír mindazok számára, akik szomjazzák az Istent.

Állítsátok szembe a hétfejű vörös sárkánnyal, amelynek tíz szarv és hét korona van a fején, és amely farkával lesöpri az ég csillagainak harmadrészét – és igazán mondom nektek, hogy mélyebbre zuhannak a földnél – és aki üldözi az Asszonyt; a tenger és a szárazföld vadállataival, amelyeket sokan, túl sokan imádnak, mert megjelenésük és csodáik félrevezeti őket, ezekkel állítsátok szembe az én angyalomat, aki az égbolt közepén repül, kezében tartva kinyitott Örök Evangéliumomat, hogy az emberek üdvözülhessenek annak fényénél, és megmeneküljenek a héttorkú nagy kígyótól, amely sötétségébe akarja burkolni őket; és visszatérésemkor találjak még hitet és szeretetet az állhatatosak szívében, és ezek számosabbak legyenek, mint amennyit a Sátán és az emberek művei megnyerni remélnek. (Vö. Jel könyve 12-20. fejezetével.)

2) Felébreszteni a papokban és a hívőkben az Evangéliumok iránti élő szeretetet, és mindaz iránt élő szeretetet, ami Krisztushoz tartozik. Mindezek között elsősorban megújítani a szeretetet Anyám iránt, akinek imájában rejlik a világ üdvösségének a titka. Ő, az én Anyám az átkozott Sárkány Legyőzője. Segítsétek hatalmát iránta érzett szeretetek megújításával, és

mindannak, ami őrá vonatkozik megújított hitével és ismeretével. Mária adta a világnak az Üdvözítőt. Ő fogja még megmenteni a világot.

3) Segíteni a lelki dolgok mestereit és a lelkiatyákat munkájukban, tanulmányozva a különböző szellemek világát, akik körülöttem működnek és az üdvözítésükre általam használt különböző módokat.

Mert ostobaság lenne egyetlen módszert alkalmazni minden lélekre. Másképpen kell a tökéletesség felé vonzani egy igaz lelket, aki ösztönszerűleg törekszik arra, és másként azt, aki hisz, de bűnös, és ismét másképpen azt, aki pogány. Oly sok pogány van köztetek is, s ezt látnátok, ha úgy tudnátok ítélni, mint Mesteretek. Olyanok, mint a pogányok azok a szegény emberek, akik bálványozzák a hatalmat és az erőszakot, az aranyat vagy a fajtalanságot, vagy a kevélységet, s ezt helyezik előnybe az igaz Isten ismeretével szemben. És másként kell eljárni a mai újonnan áttértekkel, vagyis azokkal, akik elfogadták a kereszténység eszményét, de nem váltak keresztény polgárokká, hanem az Egyháztól elkülönült egyházakhoz tartoznak. Senkit sem kell megvetni, és legkevésbé ezeket a szétszóródott bárányokat. Szeressétek őket, és igyekezzetek visszavezetni őket az Egyetlen akolba, hogy teljesedjék Jézusnak, a Pásztornak a vágya.

Egyesek, miközben ezt a művet olvassák, azt az ellenvetést teszik, hogy az Evangéliumokból nem tűnik ki, hogy Jézusnak kapcsolata lett volna a rómaiakkal vagy a görögökkel. Ezért elvetik ezeket a lapokat. Mily sok dolog nem következik az Evangéliumból, vagy alig látszanak át a háttérből, a hallgatás sűrű függőnye mögül, amelyeket az evangélisták leengedtek azokra az eseményekre, amelyeket megrögzött zsidó felfogásuk nem hagyott jóvá! Azt hiszitek, hogy ti mindent ismertek, amit én tettem?

Igazán mondom nektek, hogy még miután elolvastátok és elfogadtátok az én nyilvános életemnek ezt a megvilágítását, akkor sem tudtok **mindent** rólam. Az én kis Jánosom belehalt volna a fáradságba, ha fel kellett volna jegyeznie az **én szolgálatomnak minden napját és mindenegyes napnak minden cselekedetét**, ha megismert volna **mindent**, hogy közölje veletek! „Vannak azonkívül egyéb dolgok is, amiket Jézus tett, ha azonban valaki mind le akarná írni, annyi könyvet kellene írnia, hogy az egész világ sem tudná befogadni” – mondja János (21,25). A szónoki túlzástól eltekintve, igazán mondom nektek, hogy ha le kellett volna írni minden egyes cselekedetemet, minden tanításomat, vezeklésemet és imáimat egy lélek megmentéséért, akkor könyvtáraitoknak termeire lenne szükség, és pedig nagyobb könyvtáraitok egyikére, hogy befogadja a rólam szóló könyveket. És igazán mondom nektek azt is, hogy sokkal hasznosabb lenne, ha tűzbe dobnátok a sok poros és mérgező **haszontalan tudományt** azért, hogy helyet csináljatok az én könyveimnek, mint az, hogy oly kevésbé ismertek engem, és annyira imádjátok a szinte mindig érzékiségtől és tévtanoktól szennyes könyveket.

4) Helyreállítani az Emberfiának és Máriának igazi alakját, akik Ádám igazi gyermekei test és vér szerint, de egy ártatlan Ádáméi. Az Ember gyermekeinek is olyanoknak kellett volna lenniük, mint mi, ha az első férfi és nő nem süllyesztették volna le tökéletes emberségüket, amint tudjátok, hogy megtették. Tökéletes volt emberségük érzelmeikben, azaz teremtményi mivoltukban, akik kettős lelki természettel rendelkeztek, mert Isten képére és hasonlatosságára voltak teremtve, és anyagi természetük is volt. Az érzelmeikbe beleértem az erkölcsit és a testit egyaránt. Teljes és tökéletes szeretetet, mind a jegyes iránt, akihez nem érzékileg kötődött, hanem csupán a lelki szeretet köteléke által, mind pedig a Leginkább szeretett Fiú iránt. Egy tökéletes asszony minden tökéletességével szerette a tőle született gyermeket. Így kellett volna Évának is szeretnie: amint Mária tette: azaz nem testi örömmel kellett volna szeretnie fiát, hanem azért, mert fia a Teremtő gyermeke volt, és engedelmisségének gyermeke, teljesítve az Ő parancsát, hogy megsokasítsa az emberi nemet.

Mária egy tökéletes hívő teljes lelkesedésével szeretett, mint aki tudta, hogy Fia nem képletesen, hanem valóságosan Isten Fia. Azoknak, akik úgy ítélik, hogy Mária szeretete

túlságosan gyengéd volt Jézus iránt, azt mondom, fontolják meg, ki volt Mária: a bűn nélküli Asszony, és azért szeretete kifogástalan volt Isten, szülei, jegyese, Fia és felebarátai iránt. Fontolják meg, kit látott Anyám bennem, azon kívül, hogy méhének Fiát látta. Végül fontolják meg Mária nemzetiségét. A zsidó fajból, keleti fajból származott, a jelenlegitől nagyon távoli időkben. Azért ez megmagyarázza azokat a szeretetteljes kifejezéseket, amelyek számotokra túlzottaknak tűnhetnek. A keleti és a zsidó nyelv stílusa a közönséges beszédben is eleven és dagályos. Ezeknek az embereknek minden abból az időből származó írása tanúskodik erről, és a keleti ember stílusa a századok folyamán sem változott meg.

Azt kívánnátok, hogy mivel ti, húsz évszázad múlva, amikor az élet elfajulása oly sok szeretetet kiölt, a ti időtök kiszáradt és külsőséges asszonya módjára kellett volna talán beszélnem a názáreti Máriáról ezeken a lapokon? Mária az, aki, és Izrael kedves és gyengéd Leánya, Isten Jegyese, Isten Szűzanyja nem változik át egy túlságosan és betegesen felmagasztalt asszonnyá, sem pedig a ti századotok jéghideg, önző asszonyává.

Azoknak, akik Jézus szeretetét Mária iránt túl gyengédnek találják, azt mondom, fontolják meg, hogy Jézusban Isten volt, és hogy a Szentháromság Egyisten vigaszát találta abban, hogy szerette Máriát, azt, aki helyrehozta az egész emberi nem által okozott szenvedést, aki eszközül szolgált arra, hogy Isten visszatérhessen teremtményeibe, és megdicsőülhessen bennük, mint egének polgáraiban. És végül fontolják meg, hogy **minden szeretet csak akkor és csak annyiban válik bűnössé, amikor rendezetlen, vagyis, amikor ellenkezik Isten akaratával és kötelességének teljesítésével.**

Most fontoljátok meg: ilyenné vált Mária szeretete? Ilyenné vált az én szeretetem? Visszatartott ő engem, önző szeretetből attól, hogy **mindenben** teljesítsem Isten akaratát? Anyám iránt érzett rendetlen szeretetből megtagadtam talán küldetésemet? Nem. Mindkét szeretet csak egyet kívánt: **hogy teljesítse Isten akaratát a világ üdvösségét illetőleg.** És az Anya mindannyiszor búcsút mondott Fiának és a Fiú Anyjának, és átadta Fiát a nyilvános működés keresztségének és a Kálvária Keresztségének, és átadta Anyját az egyedüllétnek és a szenvedésnek, hogy Társmegváltóvá legyen, tekintet nélkül emberi szívünkre, amely összetört a fájdalomtól. Ez gyengeség? Ez érzelmeskedés? Ez a tökéletes szeretet, ó, emberek, akik nem tudtok szeretni, és többé nem értitek meg, mi a szeretet, és mit kíván!

És ennek a Műnek még az is célja, hogy rávilágítson azokra a pontokra, amelyeket a bonyolult körülmények homályban hagytak, és így homályos foltokat hoztak létre az evangélium fényes képében; és azokra a pontokra, amelyek töréseknek látszanak, pedig csak homályos pontok az események között, kibetűzhetetlen pontok. Ezeknek kibetűzésére és pontos megértésére megadja a kulcsot. Rávilágít arra, miért kényszerültem rá bizonyos helyzetekben az erőteljes eljárásokra, amelyek annyira ellenkeztek a megbocsátás, a szelídség és az alázatosság állandó hirdetésével bizonyos megmerevedett, makacs, megtéríthetetlen ellenfeleimmel szemben. Emlékezzetek vissza mindnyájan, hogy miután Isten igénybe vette teljes irgalmasságát, saját becsületéért azt kellett mondania: „Elég” azoknak, akik, mivel Isten jó, azt hiszik, hogy szabadon visszaélhetnek türelmével és megkísérthetik Őt. Istent nem lehet kigúnyolni. Ez régi és bölcs mondás.

5) Pontos megismertetni hosszú szenvedésem sokoldalú és állandó módját, amely a véres Szervedésben érte el csúcspontját, néhány óra alatt, de ami éveken át **emésztett engem a mindennapos szenvedésben, és ez mindig növekedett.** És az én szenvedésemmel együtt megismertetni Anyámét is, akinek szívét a fájdalom töre járta át ugyanebben az időben. És ösztönözni titeket e megismerés által arra, hogy mindinkább szeressetek minket.

6) Megmutatni szavaim erejét és különböző hatásait aszerint, hogy aki befogadta a jóakarátú emberek seregéhez tartozott-e, vagy azokéhoz, akik akarata érzékies volt, amely sose helyes.

Az apostolok és Júdás. Íme, a két egymással ellentétes példa. Az elsők nagyon tökéletlenek, faragatlanok, tudatlanok, erőszakosak, de jóakarátúak voltak. Júdás képzetebb volt, mint nagy

többségük, jártas a főváros és a Templom finomkodó életmódjában, de rosszakaratú volt. Figyeljétek meg az elsők fejlődését a Jóban, felemelkedésüket! Figyeljétek meg a második előhaladását a Rosszban, és lesüllyedését!

Főleg pedig figyeljék meg a Tizenegynek ezt az előhaladását a tökéletességben azok, akik téves felfogásuk miatt természetellenessé teszik a szentek valódi életét, és azokat, akik az életszentségre **kemény, nagyon kemény küzdelemmel jutottak el, súlyos és sötét erőkkel harcolva**, természetellenes lényekként mutatják be, akik érdemszerzés nélkül és félelem nélkül lettek szentekké. **Mert az érdem igazában a rendetlen szenvedélyek és a kísértések legyőzéséből származik, amihez csatlakozik Isten szeretete** és a vágy, hogy elérjék utolsó céljukat: és mindörökké örvendjenek Istenben. Figyeljenek fel erre azok, akik azt tartják, hogy a megtérés csodájának egyedül Istentől kell jönnie. Isten megadja az eszközöket a megtéréshez, de nem alkalmaz erőszakot az ember akaratán, és ha az ember nem akar megtérni, hasztalanul van birtokában annak, ami mások megtérésére szolgál.

Fontolják meg azok, akik megvizsgálják Szavam többszörös hatását nemcsak az emberi színvonalon élő emberen, hanem a lelki emberen is. Nemcsak a lelki emberen, hanem az emberi színvonalon élőkön is. Szavam, ha jóakarattal fogadják, átalakítja mindkettőt, és eljuttatja őket a külső és belső tökéletességre.

Az apostolok, tudatlanságuk és az én alázatosságom következtében, az Emberfiát túlságosan bizalmasan kezelték. Egy jó mester voltam köztük, nem több; egy alázatos és türelmes mester, akivel megengedettnek tartották ezt a bizalmasan túlzott viselkedést. De ez nem volt tiszteletlenség részükről, hanem csak megbocsátható tudatlanság. Az apostolok kötekedtek egymással, önzők, féltékenyek voltak szeretetükben és az én szeretetemet illetően, türelmetlenek a nép iránt, kissé büszkék arra, hogy ők „az Apostolok”, vágyakoztak a bámulatot keltő dolgokra, amik a nép előtt, mint rendkívüli hatalom birtokosait tüntették fel őket. Lassan, de állandóan átalakultak új emberekké, uralkodva először saját szenvedélyeiken, hogy engem kövessenek, és megelégedetté tegyenek, mindjobban megismerve igazi énemet. Megváltozott módszerük és szeretetük egészen addig, míg az isteni Úrnak láttak engem, és ennek megfelelően kezelték. Földi életem végén talán még az első idők fölületes és vidám társai voltak? Főleg a feltámadás után barátként kezelték az Emberfiát? Nem. Elsősorban a Király szolgálói. Utána Isten papjai. Egészen mások, teljesen át vannak változva.

Fontolják meg ezt azok, akik az apostolok természetét erősnek találják, és természetellenesnek ítélik a leírás szerint. Én nem voltam szórszálhasogató tudós és kevély király, nem olyan mester voltam, aki méltatlannak tartja magához a többi embereket. Értettem a részvéthez. Ki akartam alakítani a nyersanyagot, mindenféle tökéletességgel kívántam megtölteni az üres edényeket, meg akartam mutatni, hogy Isten **mindent megtehet**, és aki a kövekből fiakat tud támasztani Ábrahámnak, Istennek egy fiát, és egy senkiből egy mestert tud faragni, hogy zavarba ejtse a saját tudásukra büszke mestereket, akiknek tudása nagyon gyakran elvesztette az én illatomat.

7) Végül: hogy megismerjétek Júdás titkát, azt a titkot, ami egy olyan lélek elbukása, akit Isten rendkívüli jótéteményekkel halmozott el. Egy titok, amely valójában túl gyakran megismétlődik, és amely fájdalmas sebként sajog Jézusotok Szívén.

Megismertesse veletek, miként zuhan le valaki, átváltozva Isten szolgájából és fiából az ördögévé és istengyilkossá, aki megöli Istent azáltal, hogy magában megöli a kegyelmet. Meggátoljon titeket abban, hogy olyan ösvényre lépjétek, amelyről a mélységbe zuhantok. Megtanítson titeket arra, miként tartsátok vissza az okatlan bárányokat, akik a mélység felé igyekeznek. Tanulmányozzátok értelmekkel Júdás rettenetes, és mégis mindennap előforduló alakját, **akiben minden főbűn kigyója megtalálható, amiket megtaláltok, és amelyekkel küzdenetek kell ebben is, abban a személyben is. Ezt a leckét kell legjobban megtanulnotok, mert ez lesz leghasznosabb számotokra, mint a lelki dolgok mestereinek**

és lelkivezetőknek. Minden életállapotban mily sokan követik Júdást, átadva magukat a Sátánnak, az örök halál felé haladva!

Hét indítóok, amint hét része van a könyvsorozatnak:

1) Az Evangélium előtti rész (A Mindenkori Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásától József haláláig.)

2) A nyilvános működés első éve.

3) A nyilvános működés második éve.

4) A nyilvános működés harmadik éve.

5) A Szenvedést megelőző dolgok (januártól ápriliséig, vagyis Lázár haldoklásától a betániai vacsoráig).

6) A Szenvedés (a Lázártól való elbúcsúzástól eltemetéseig, és a következő nap, húsvét hajnaláig).

7) A feltámadástól pünkösdig.

Tartsátok meg ezt a felosztást, amint itt jelzem, mert ez a helyes.

És most? Mit mondotok Mestereteknek? Nem hozzám beszéltek. Hanem szívetekben beszéltek, és ha csak tehetitek, beszéltek a kis Jánoshoz! De mindkét esetben nem beszéltek azzal az igaz lélekkel, amit bennetek látni szeretnétek. Mert a kis Jánoshoz azért beszéltek, hogy fájdalmat okozzatok neki, lábbal tapossátok a szeretetet a keresztény nő iránt, aki megvigasztalja Istent és az Ő eszköze. Igazán, még egyszer mondom nektek, nem nyugodt öröm az én eszközömnek lenni: **fáradalmas, és állandó erőfeszítés, mindenben fájdalmas, mert a Mester azt adja a tanítványoknak a világban, amit az adott a Mesternek: szenvedést; és szükséges lenne, hogy legalább a papok, és főleg a rendtársak segítenék ezeket a kis vértanúkat, akik keresztjüket hordozva mennek...** És, magatokról beszélve, szívetekben, miért panaszkodtok a kevélység, irigység, hitetlenség és egyéb miatt? De én választ adok panaszaitokra és megbotránkozott csodálkozásokra.

Az Utolsó Vacsorán azt mondtam az engem szerető Tizenegynek: „Amikor majd eljön a Vigasztaló Lélek, **eszetekbe juttat** mindent, amit mondtam”. Amikor beszéltem, mindig előttem voltak, a jelenlevőkön kívül, mindazok, akik majd tanítványaim lesznek lélekben, igazságban és akaratban. A Szentlélek, aki kegyelmével belétek önti a képességet, hogy visszaemlékezzetek Istenre – kivonva a lelkeket az eredeti bűn kábaságából, és megszabadítva őket az elködösítéstől, ami Ádám szomorú örökségeként eltakarja az Isten által teremtett lelkek ragyogását, hogy örvendhessenek szemlélésének és a lelki felismerésnek, – **befejezi a Mester művét, „emlékeztetve” szívükben azokat, akiket Ő vezet és akik Isten gyermekei, amint én mondtam,** és ami az Evangéliumot alkotja. Emlékeztetni itt annyit jelent, hogy megvilágosítja lelküket. Mert semmit sem ér, ha valaki csak emlékezik az Evangélium szavaira, de nem érti meg azok szellemét.

És az Evangélium szellemét, ami a szeretet, **a Szeretet képes megértetni, vagyis a Szentlélek, aki úgy, amint az Evangélium igazi Írója, annak egyetlen Magyarzója is, mert csak egy mű szerzője ismeri annak szellemét, és érti meg azt, még akkor is, ha nem sikerül megértetnie ugyanazt az olvasóval.** De ahol nem ér el eredményt egy emberi szerző, mert minden emberi tökéletesség nagyon hiányos, ott sikert arat a Legtökéletesebb és Legbölcsebb Lélek. **Mert csak a Szentlélek, az Evangélium Szerzője az, aki Isten gyermekeinek lelkében, annak mélyén emlékeztet rá, és magyarázza, és kiegészíti azt.**

„A Vigasztaló Szentlélek, akit az Atya az én nevében fog elküldeni nektek, megtanít titeket mindenre, eszetekbe juttat mindent, amit mondtam.” (Jn 14,26)

„Amikor majd eljön az Igazság Lelke, Ő elvezet titeket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicőít engem, mert az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek. Minden, ami az Atyáé, az enyém is. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek.” (Jn 16,13-15)

Erre ellenvetitek, hogy ha a Szentlélek az Evangélium igazi Szerzője, nem értjük, miért nem jegyezte fel mindazt, ami ebben a műben van; és mennyire értette meg János azokat a szavakat, amelyekkel lezárta Evangéliumát? **Azt válaszolom nektek, hogy Isten gondolatai mások, mint az emberéi, és mindig igazságosak és megfellebbezhetetlenek.**

És még: **ha azt vetitek ellen, hogy a kinyilatkoztatás lezárult az utolsó Apostollal, és nem volt semmi, amit ahhoz hozzá kell adni, mert maga az Apostol mondja a Jelenések könyvében: „Aki ehhez hozzáad, azt Isten azokkal a csapásokkal sújtja, amelyek meg vannak írva ebben a könyvben” (22,18), és ezt az egész kinyilatkoztatásra érthetjük, amelynek János Jelenések könyve utolsó megkoronázása, akkor azt válaszolom nektek, hogy ezzel a művel nem történt semmi hozzáadás a kinyilatkoztatáshoz, hanem a hézagok lettek betöltve, amelyeket természetes okok és a természetfeletti akarat okoztak. És ha nekem kedvem tellett abban, hogy helyreállítsam Isteni Szeretetem képét úgy, amint helyreállítanak egy mozaikot teljes szépségében, és ha én erre a századra tartogattam azt, amelyben az emberiség a rettenetesen sötét mélység felé rohan, megtilthatjátok ti ezt nekem?**

Azt mondhatjátok talán, hogy erre nem volt szükség? Mondhatjátok ezt ti, akiknek szelleme annyira elhomályosult, megsüketült, annyira elgyengült a Magasból jövő fény, hang és hívás felfogására?

Igazában áldani kellene nektek engem azért, hogy új fényel növeltem a világosságot, amiben részetek van, és ami többé már nem elég nektek ahhoz, hogy „meglássátok” Üdvözítőket. Milyen üdvösség lenne számotokra, ha meglátnátok az Utat, Igazságot és az Életet, és éreznétek feltámadni bennetek az igazaknak azt a lelki megindulását, amelyet az én időmben éreztek, amikor elérkeztek ehhez az ismerethez! Ez megújítaná lelketekben a szeretetet és eljuttatna a tökéletességre.

Nem nevezlek titeket „halottaknak”, hanem alvóknak, szendergőknek. Hasonlók vagytok a télen alvó növényekhez. Az isteni Nap sugarai rátok sütnek. Keljetek fel, és áldjátok a Napot, amely önmagát ajándékozza! Fogadjátok örömmel, mert Ő felmelegít titeket, a felszíntől a mélységig hatolva, újjáéleszt, elborít virágokkal és gyümölcsökkel.

Keljetek fel! Jöjjetek Ajándékomhoz!

„Vegyétek és egyétek! Vegyétek és igyátok!” mondottam az apostoloknak.

„Ha ismernéd Isten ajándékát és azt, aki neked mondja: »adj innom«, te magad kérnéd tőle, hogy adja neked az élő vizet” – mondtam a samariabelieknek.

Ezt mondom most is: a tudósoknak éppúgy, mint a samariabelieknek. Mert mindkét osztálynak szüksége van rá, bármily távol állnak is egymástól, és ugyanúgy szükségük van rá azoknak, akik a két szélsőség között állnak. **Az elsőeknek azért, hogy ne nélkülözzék a táplálékot, és ne legyenek megfosztva az erőtől mind önmaguk miatt, mind pedig a természetfeletti tápláléktól, s ne bágyadozzanak Istennek, az Istenembernek, a Mesternek és Üdvözítőnek ismeretét nélkülözve.** A másodikoknak azért, mert a lelkeknek szükségük van az élő vízre, amikor elvesznek, távol a forrásoktól. Azoknak, akik az első és a második csoport között állnak, a nagy tömegnek, akik nem vétkeznek súlyosan, és azoknak is, akik megálltak, és nem haladnak előre, lustaságuk, lanyhaságuk, az életszentségről alkotott téves fogalmuk miatt, azoknak, akik aggályosan tartózkodnak attól, hogy a kárhozatra jussanak, és belebonyolódnak a felületes gyakorlatok útvesztőjébe, de nem mernek egy lépést sem tenni a meredek úton, a hősiesség legmeredekebb útján. Ösztönözze őket ez a mű arra, hogy kilépjenek ebből az álló helyzetből, és megkezdjék a hősiesség előrehaladást.

Hozzájuk intézem ezeket a szavakat. Felajánlom nekik ezt a táplálékot, az élő víznek ezt az italát. Az én szavam Élet. És azt akarom, hogy ők is ott legyenek az Életben, velem. És sokat beszélek, hogy ellensúlyozzam a Sátán mérges kigőzölgését, amely lerombolja bennetek lelki erőteteket.

Ne utasítsatok vissza engem! Szomjazom arra, hogy magamat adjam nektek. Mert szeretlek titeket. Szomjam csillapíthatatlan. Égve vágyakozom arra, hogy közöljem magamat veletek, hogy felkészítsek titeket az égi lakodalom lakomájára. És nektek szükségetek van rám, hogy el ne bágyadjatok, hogy felöltöztesselek titeket a Bárány Lakodalmának ünnepi ruhájába, Isten nagy ünnepére, miután legyőztétek ennek a földnek, ennek a cselvetésekkel, tüskékkel és kígyókkal teli pusztának megpróbáltatásait, hogy sérelem nélkül átmenjete a lángokon, eltapossátok a csúszómászókat, megigyátok a mérget anélkül, hogy meghalnátok, mert én bennetek vagyok.

És megint mondom nektek: „Vegyétek, vegyétek ezt a művet, és **ne pecsételjétek le, hanem olvassátok, és olvastassátok másokkal, mert közel van az idő**, és aki szent, legyen még szentebb! (Jel 20,10-11)

Jézus Krisztustok kegyelme legyen mindazokkal, akik ebben a könyvben meglátják a hozzám közeledést, és siettetik annak beteljesedését, saját maguk megvédésére, a Szeretettel kiáltva: „Jöjj el, Uram, Jézus!” (Jel 22,16-21)

Egy részletet kifejejtettél

2-14: **Jézus a kánai menyegzőn.** Előtte V. M. megjegyzése:

Éjfél van. Jézus éppen most fejezte be e rész diktálását, amit csatolok a ma esti látomásomhoz. Ez a mondat: „Mivel Isten végtelenül szerette az embert, mindhalálig szerette”, ma reggel óta ott cseng a szívemben. Annyira, hogy végiglapoztam az egész Újszövetséget, hogy megtaláljam, de nem találtam. (Lásd: Jn 13,1) Vagy elkerülte figyelmemet, vagy nincs benne. Szinte megvakultan belenyugodtam, hogy abba hagyom a keresést. Meg voltam ugyanis győződve, hogy Jézus beszélni fog erről a témáról. Nem is tévedtem. Mielőtt azonban beszélt volna erről az én Uram, édes látomásban részesített. E látomással szívemben átengedtem magamat szokott pihenésemnek. Utána újra jelentkezett a látomás, ugyanolyan frissen, amilyen az első pillanatban volt – miután visszatértem az élők közé. V. M. itt leírja az előzőleg kapott látomást. Ágnes vértanúságáról van szó, (lásd: Sz 44-50) amelynek elbeszélését egy helyen a következő megjegyzéssel szakítja meg:

Mialatt a szentáldozás után a hálaadást végeztem, Ágnes vértanú ezt mondta: „Pontosan számoltál be. Egy részletet azonban kifejejtettél. Tehát javítsd ki, és így írasd le... valóban, a körülöttem folyó sok fecsegés, valamint a látomás és annak a részletnek a leírása között eltelt idő (hat óra) miatt – bár jó az emlékezőtehetségem – kifejejtettem ezt a párbeszéd részt. Most azonban, hogy hallom újra elismételni a vértanútól, igen jól visszaemlékszem, hogy hallottam. Örülök, hogy a Szent jóvoltából helyrehozhatom ezt a mulasztást, és pontosan visszaadhatom a párbeszédet.

Végül ezt írja.

Most pedig itt van az ön számára a ma esti látomásom. Nem tudtam, mikor leszek egyedül, hogy leírhasam, és nyugodtan újra végigélvezzem. Olyan szép volt, hogy alatta hullott a könnyem, amit a szoba félhomálya – azt hiszem – elrejtett a jelenlevők elől. Lehunytam a szememet is, részint, mert annyira belemerültem a szemlélésébe, hogy szükséges volt odafigyelnem, részint pedig azt akartam elhitetni, hogy alszom, mivel nem szeretem tudatni, ... hol vagyok. A látomás alatt nem bírtam elviselni a köznapi és nagyon emberi mondat-foszlányokat se, amelyek mint roncsdarabok lebegtek a látomás szépségei között. Ezért így szóltam: „Csöndet, csöndet!” mintha zavarna a lárma. Pedig nem erről volt szó. Egyedül akartam maradni, hogy nyugodtan szemlélhessem. Ez sikerült is. Később aztán Jézus beszélt hozzám.

Következik még egy magyarázat az Apostolok cselekedetei 10,15-höz, majd egy diktálás a túlvilági szenvedésekről, amelynek elején ez olvasható: „Nem tarthatlak mindig a mennyországban. Jusson eszedbe, küldetésed, hogy emlékeztess az embertestvéreket azokra az igazságokra, amelyeket nagyon elfelejtettek. És ebből az elfeledésből – amely valójában az örök igazságok megvetése – származik annyi rossz az emberek számára. Írd le tehát ezt a fájdalmas oldalt. Utána erőt nyersz...”

A vigaszt János Evangélista nyújtja V. M.-nak, aki hiába várja „áldozatának végét”, mivel ez a „várakozás Jézus akarata. Életben hagy, mert az Ő kicsi Jánosa vagy, és a felebaráti szeretetet kell prédikálnod azokkal a szavakkal, amelyeket a Mester ad neked. Ez a legédesebb küldetés...”

Egy másik bizonyító érv

2-15: **Asszony, mi van még köztem és közted?** A fejezet után egy jegyzet:

Szent Ágnes tanúságtételének leírása. Ezt kétszer is leírta, kitépett papírlapokra: „Újra leírtam ezt a látomást, Jézus parancsára, aki ezt mondta nekem: »Ez egy másik bizonyító érv. Aki látott egy jelenetet, ami erős hatást gyakorolt rá, az képes – több nap eltelte után is – pontosan megismételni annak elbeszélését.« És mivel késsel aláhúzott részeket is tartalmaz, az író megjegyzi: Az aláhúzott helyek az önnek már szóban elmondott részeknek felelnek meg, és ezeket – minthogy a látomást újból le kellett írnom – kívánságára beiktattam az elbeszélésbe.»

Majd a jelenet magyarázataként a szűz Ágnes szavai következnek, s míg beszél „... fájdalmaim egyre élesebbé válnak... testem és szívem vértanúságának fájdalmai. Csak a lelkem boldog. De most éjfél üt az óra, és kezdődik a péntek. Uramra gondolk, kínszenvedésének tragikus péntekére, és nem panaszkodom szenvedésem miatt. Csak azt kérem tőle, engedje, hogy jól tudjak szenvedni: Öéerte és a lelkekért.”

Végre láttam Jézust!

2-17: **Találkozás a Keriótival és Tamással.** A fejezet után V.M. megjegyzi:

Délután 4 óra van, és már nyom az álom, és mély lesz, mert logikus következménye a tegnapi kínos óráknak...

De október 24-én is nagyon rosszul voltam. Annyira, hogy a látomás végeztével – amit agyhártyagyulladásra valló fejfájással írtam le – nem volt bátorságom hozzátenni, hogy végre láttam Jézust. Öltözete olyan, mint amikor teljesen az én számomra jelenik meg: puha, kissé elefántcsontszínűbe hajló fehér gyapjúkötös és ugyanilyen színű köpeny. Abban a ruhában van, amit Jeruzsálemben viselt, amikor első ízben nyilatkozta ki magát, mint Messiás.

Folytatódik a látomás

2-18: **Tamás tanítvány lesz.** A fejezet elején V. M. megjegyzése:

Ma reggel, amikor sok óra, igen mély alvás után fölébredtem, és imádkozva vártam a virradatra, folytatódik a látomás. Azt mondom, folytatódik, mert ugyanabban a helyiségben vagyunk, vagyis a széles, alacsony konyhában, amely sötét a füstös falak miatt.

A fejezet végén pedig:

Mellesleg megjegyzem, hogy belső figyelmeztetőm tegnap este – amikor a leprást láttam – arról tájékoztató, hogy: „Ez Simon apostol. Meglátod majd, amikor ő és Tádé a Mesterhez érkezik.” Ma reggel, szentáldozás után, amikor kinyitom a misszálét, látom, hogy éppen ma van Szent Simon és Szent Júdás ünnepének vigíliája, a holnapi Evangélium pedig éppen a felebaráti szeretetről szól. Ez az Evangélium mintegy elismétli a legutóbbi látomásban hallott szavakat. Júdás Tádét azonban most nem láttam.

Jézus felüdítette lelkemet

2-21: **A vak ember meggyógyítása Kafarnaumban.** A fejezet végén írja V. M.:

Tegnapelőtt és tegnap csend és vakság. Mégsem volt ez remény-nélküliség, mert bár Jézus jósága megkímélte erőtlen és agyonkínzott testemet az írással járó fáradságtól, lelkemet viszont felüdítette egészen nekem szóló, láthatatlan, de érezhető és mosolygó jelenlétével. És azoknak a szent szemeknek a derűje beleáradt szívembe. Ő, a világ előtt ismeretlen kincsem! Ismeretlen azok előtt is, akik legközelebb állnak hozzám: azok előtt, akik együtt élnek velem, és egyszerűen azt látják, hogy imáimat olvasom, vagy csipkét horgolok, gyümölcsöt eszem vagy mindennapi dolgokról beszélgetek. Nem is sejtik, hogy valójában énem „jobbik fele” nem tesz mást, mint imádja Istent, akit lát, akivel beszélget, és hallja, ahogy Ő beszél. Néha azon kapom magamat, hogy elmosolyodom annak gondolatára, hogy az, aki velem van **nem is képzeli, kivel vagyok**. Némelykor pedig szenvedek is, amikor a Szent és Láthatatlan, a Tiszta és Imádásra méltó jelenlétében nem szent, nem tiszta, nem szeretetteljes beszédet folytatnak. Az emberek erről nem tudhatnak, én pedig nem szólhatok... De mekkora irtózatot érzek miattuk! És mekkora lelki összeszedettséggel igyekszem a szeretet, a hit, a remény és a tisztaság cselekedeteivel kiengesztelni Jézusomat a megbántásokért, amiket az ilyen beszédekkel okoztak neki! Az ilyen megbántás bizonyára nagyon súlyos, ha bennem, a nyomorult feregben is akkora gyötrelmet idéz elő csupán azért, mert Jézusom egy morzsányit közölt velem érzés- és gondolkodásmódjából.

Ma reggel azt a **tevékeny örömet** érzem, ami mindig megelőzi bennem az Ő szavát. Megmagyarázom, ahogy tudom. **Tétlen örömöm** van, amikor – mint tegnap és tegnapelőtt is – örvendek jelenlétének, de ez a jelenlét nem szólít fel, hogy szolgáljak neki. Tevékeny örömöm van, amikor ez a leírhatatlan „valami”, amit érzek, így szól: „Jézusod szolgálóleánya, Ő hív téged. Szolgálj neki!” Ilyenkor a derűből a lelki vidámság állapotába kerülök, a békéből a fölemelő könnyedségbe. Ha mozogni tudnék, azt hiszem, föl s alá járkálnék a házban, vagy inkább házon kívül, a belém hatoló öröm és erő túláradásától. Azonban így, amilyen állapotban vagyok, nem marad más, mint hogy éneklésbe kezdjek... Erre következik az az édes elbágyadás, amelyben elolvadok olyan édességben, ami nem e földről való. Ebből az állapotból kerülök át az igazi munkához, vagyis hogy diktálás után írjak, vagy leírom azt, ami előttem lejátszódik. Ha diktálás után kell írnom, és a diktálás a Biblia valamelyik részére vonatkozik, akkor Jézus előbb kinyitja velem azon a helyen, amelyet meg akar magyarázni. Ha ellenben a diktált résznek nincs különösebb vonatkozása, akkor nem véteti a kezembe se a Bibliát, se más vallásos könyvet. Ha látomás következik, ez – mint már említettem – egy kezdő alakkal jelentkezik, ami a látomás legkiemelkedőbb része, és azután válik rendessé. Amint jelentkezik, fokozott öröm tölt el. Amikor a látomás sorjában halad, az elején kezdem. Ha ellenben a legkiemelkedőbb résszel kezdődött, akkor ezt írom le először, majd, amikor az előzmény is jelentkezik; leírom ezt, majd azt, ami utána következik. (Így volt ez Gamálieel rabbi látomásában, augusztusban, azt hiszem a hónap első tíz napja alatt).

Jézus azt mondta nekem, ismétljem meg újra, s így világosítsam fel azt, aki az én esetemmel kapcsolatban most sötétben van, vagy sötétben akar maradni. Most pedig szól, hogy nyissam ki a Bibliát. Így tehát ma diktálás lesz.

Béke veled!

2-23: **Péter anyósának meggyógyulása.** Utána ezt mondja Jézus nekem, az én számomra:
– A köszönés, ami neked annyira tetszik, az én köszöntésem: „Béke veled!” Ezt kell használnod egyetlen üdvözlésként **mindenkivel**. Lenne az akár Helytartóm is, te úgy köszönts őt, ahogyan én köszöntem és tanítottam, hogy köszönjete. A béke nem maga Isten-e? A béke – amit a legszentebb dolognak tartunk – amikor magasztaljuk, nem egyenlő talán Isten dicsőítésével? Ezért így mondd: „Béke veled!” Sem önnel, sem magával, hanem veled. Ahogyan én mondtam. És ha valaha megtörténne veled, hogy bemenj egy házba, ezt mondd: „Békesség e háznak!” Nincs ennél többet kifejező, szívélyesebb, szentebb és rám jobban emlékeztető köszöntés.

Isten veled! Béke veled!

Semmit se olvasok

2-28: **A csodás halfogás.** A fejezet végén jegyzet:

Következik két részlet ugyanezzel a dátummal és hét másik, de különböző dátumokkal. Napló-, krónika-, és a Jézussal való „beszélgetések” lapjai ezek. Ezekben élénk tárul az író nő testi állapota, akit a kitelepítés szörnyű időszakában otthona elhagyására kényszerítenek. Közlünk itt a Mű szempontjából néhány érdekes részletet:

November 14. Jézus még nem ad látomásokat és diktálásokat. Igen rosszul vagyok. A mellhártyagyulladás pontosan végzi munkáját a még meglévő tüdőrészeimen. Nem kapok levegőt. Éles fájdalmaim vannak. Lázam magas. Nagy erőtlenséget érzek a tegnapi három tüdővérzés miatt is.... Van egy ápolóm, akinél jobb nem is lehetne, s aki sohasem hagy el legfájdalmasabb óráimban sem: az én Jézusom. Az Ő örökődése mellett alszom el, és az Ő simogatására ébredek fel.... Jól tudod, mióta te vagy a Mesterem, a világon semmit sem olvasok. Jó és szent könyvet azért nem, nehogy befolyásoljon. A világias és kevésbé jó olvasnivalót azért nem, nehogy beszennyezzem magamat.

November 25. Jézus azt mondta:

– Te semmi se vagy. De én hívtalak téged erre a küldetésre. Ezért képeztelek, és ügyeltem értelmed kiművelésére is. Nem mindennapi fogalmazási készséggel áldottalak meg, mert szükségem volt arra, hogy az evangéliumi vagy a misztikus jelenetek bemutatója légy. Ezekben ÉN beszélek vagy cselekszem személyesen vagy szolgálóimban. **Ezért** feszítettelek keresztre érzékeny szívedben és testedben. **Azért**, hogy szabad légy minden érzelmi rabságtól, és oly szabadon rendelkezess minden időddel, ahogyan ezt az egészségesek közül senki sem teheti meg. **Ezért** csökkentettem le benned a táplálkozás, az alvás, a pihenés testi szükségletét, és a jelentéktelen minimumra szorítottam. Ezért gyötörtelek és öröltelek fel testedben öt súlyos, kínos, nagyobb betegséggel és mintegy tíz másfajta, kisebb betegséggel. Megnöveltem akaraterődet, hogy képes légy annak megtételére, amit egészséges, jól táplált ember nem lenne képes megtenni. És azt szeretném, ha ezt biztos jelnek tekintenék. Azonban ez a sivár, elfajult nemzedék semmit sem ért meg.... Te semmi se vagy. De én beléptem a te „semmidbe” és azt mondtam: „Láss, beszélj, írj!” A semmi lett az én eszközüm.

Szerelmem otthona

2-29: **A Kerióti megtalálja Jézust a Getszemáni-kertben, és tanítvánná lesz.** A fejezet végén következik egy részlet, amelyben az író hálóját fejezi ki az Úrnak azért, hogy már hét napja hazatérhetett a kitelepítés helyéről, ahol „... egyáltalán nem volt alkalmam, hogy nyugodtan imádkozzam, írjak és Jézussal legyek, kivéve éjnek idején.” Hazajött tehát saját otthonába: „Én ezt a házat szerelmem otthonának hívom, mert az. Itt szerettem meg Istent azáltal, hogy mindjobban megismertem, egészen a jelenlegi megismerésig – mivel szóvivője vagyok. Itt kaptam tőle az első simogatásokat, amelyek – azt hiszem testileg is megjelöltek engem. Itt tanultam meg szeretni a Mamát, ahogyan őt szeretni kell. Itt lettem a kicsi János.”

Te vagy az én szerető békém!

2-34: **János azoknak az őse, akik szeretetből áldozatul hozzák magukat.** Jézus szavai a fejezet végén:

– Nem érezted-e te is, hogy eláraszt a béke János egyszerű, kedves, szeretetreméltó viselkedése láttán? Ó, az én Jánosom! Azt akarom, hogy az én kicsi Jánosom is mindjobban hasonlítson kedvencemhez. Mindent fogadj el, és mindig mondd, amit az Apostol mondott: „Minden jó, ami te teszel, Mester!” Így kiérdemled, hogy ezt halld tőlem: „Te vagy az én szerető békém.” Nekem is szükségem van az enyhületre, Mária. Add meg ezt nekem! Szívem a te nyugvóhelyed.

Megfélemlített az ördög megjelenése

2-53: **Jézus fölkeresi Jónás pásztort Ezdrelon síkságán.** A fejezet végén V. M. írja lelkiatyja számára:

Ha nem lefekvés ideje lenne, üzennék önért, annyira megfélemlített az ördög megjelenése. Igazi ördög, mindenfajta álcázás nélkül. Azaz: magas, sovány, hiú személyiség, homloka alacsony és keskeny, arca elkeskenyedő, mélyenülő szemének nézése oly gonosz, gúnyos és hamis, hogy kis híja volt, hogy segítségért nem kiáltottam. Imádkoztam sötét szobámban – mialatt Márta a konyhában volt – és éppen a Szeplőtelen Szűzhöz könyörögtem, amikor megjelent nekem, a bezárt ajtó mellett. Sötét a sötétben, de mégis láttam meztelen testének minden részletét. Csúnya volt ez a test, de nem torzság miatt, hanem valami vadság és kígyószerűség miatt, ami minden tagjából áradt. Nem láttam se szarvat, se farkat, sem hasított patát, sem szárnyakat, ahogyan általában ábrázolják. De minden iszonyatossága benne volt abban, ahogy kinézett. Hogy megmondhassam, milyen volt, ezt kellene mondanom: álnokság, gúny, vadság, gyűlölet, cselvetés. Ezt árulta el alattomos, gonosz arckifejezése. Gúnyolt és sértegetett engem. De nem mert közelebb jönni. Ott állt mozdulatlanul az ajtó mellett. Jó tíz percig maradt ott, aztán elment. Én azonban egyszerre verejtékeztem hideget és meleget.

Mialatt rémülten azt kérdeztem magamtól: miért jött ide, Jézus máris válaszolt:

– Mivel te olyan keményen visszautasítottad legfőbb elemében. (Mialatt Máriához könyörögtem, kitarotán visszatért a... nem tudom, hogy nevezzem, mert nem hang, nem képzet, semmi, és mégis valami, ami ezt mondja: „Ha te nem lettél volna itt, történt volna valami. Miattad nem történt meg. Mert téged nagyon szeret az Isten.” Én – nem tudom, helyesen teszem-e vagy rosszul, de úgy érzem, hogy jól – amikor meghallom, ezt mondom: „Távozz, Sátán! Ne kísérs! Mert ha ezt Jézus mondja, elfogadom, de senki más ne mondja ezt nekem, hogy fölkelte bennem az öntetszélgezt.”) Jézus tehát ezt mondta: „Mivel te olyan keményen visszautasítottad legfőbb elemében: a kevélységben. Ó, ha téged erre rávehetett volna! Jól megnézted? Nem vetted észre, hogy külseje, vagyis hatalma vagy a tőle való származás megmutatkozik és meglátszik azokon, akik neki szolgálnak, mégha csak átmeneti jelleggel is? Figyelembe se vedd, ha valakiben valamilyen ocsmány és kéjvagyó állat visszataszító külsejével jelent is meg neked, egy szörnyeteg külsejével, ami felfúvódott a paráznság erjedésétől, kovászatól. Ez azért van, mert az a szerencsétlen ember sok vétek és bűn trágyadombja, de benne a testiség bűnei a legnagyobbak. Gondolj mindazokra, akik más módon riasztottak meg, és okoztak neked szenvedést. Azok, akik – hacsak egy órára is – a Sátán eszközei voltak, hogy gyötörjenek egy hűséges lelket, neki fájdalmat okozzanak, és kétségbeesésbe kergessék. Amikor téged bántalmaztak, a bosszantásnak nem ugyanaz a kegyetlen kifejezése ült-e arcukon, amit tökéletes kivitelben az ő arcán láttál? Ó, ő kisugárzik szolgálóiból! De ne félj! Nem árthat neked, ha velem és Máriával maradsz. Gyűlöl téged. Ó, mérhetetlenül gyűlöl! De tehetetlen abban, hogy ártson neked. Ha nem kívánod magadnak visszavenni lelkedet, és Szívem oltalmában hagyod, hogy is képzeled, hogy rosszat tehetne veled?

Ezt írd le, és írd le a többi, kisebb látomásokat is, amiket kaptál. Az atyának mindet ismernie kell, és célja van annak, hogy tudjon róluk. És tudd meg, hogy eljön az én tavaszom ideje. Az a tavasz, amelyet kedveltjeimnek adok. Tavasszal, ibolyával és kankalinnal vannak teleszórva a rétek. Az én fájdalmaimban való részvétel tüzdeli tele a kínszenvedésemre való előkészület napjait barátaimban. Menj békében! Megáldalak, hogy eloszlassam még meglévő félelmedet, az Atya, Fiú és Szentlélek nevében.

Nálad nem vendégként vagyok

2-62: **Máté meghívása a tanítványok közé.** A fejezet elején V. M. megjegyzése lelkiatyjának, Romualdo Migliorininek:

Ma reggel visszagondoltam az ön arckifejezésére, amit a látomás felolvasásakor láttam. Kimondottan elámult. Ezt meg is mondtam Jézusnak, aki mellettem volt. Ezt válaszolta nekem:

– Éppen ezért adom neki. El sem tudod képzelni, mekkora örömmel teszem magamat világossá igazi barátaim előtt. Ugyanígy adom magamat az én Romualdomnak – örömére – szeretetből, segítség gyanánt, és mivel én látom őt. János előtt nem volt titkom. A Jánosok előtt sincs. Mondd meg az idős Jánosnak (Romualdo atyának) hogy nagy békét és jó halfogást adok neki. Neked semmiféle halfogást. Neked csak azt a női munkát adom, hogy hálót készíts abból a fonálból, amit én adok neked. Dolgozz, csak dolgozz! És ne bánkódj, ha másra nem jut idő. Ebben a munkában minden benne van. És azt se vedd zokon, ha nem mondom neked: „Béke veled!” Akkor szoktak köszönni, amikor valaki megérkezik *vagy* távozik. A tartós jelenlét már maga a béke. Az én tartós jelenlétem. És nálad nem vendégként vagyok. Te egyenesen karjaim közt vagy, és egy pillanatra sem teszek le. Annyi mindent kell elmondanom neked halandó életemről! De nézd, ma örömet okozok neked, és ezt mondom: „Béke veled!”

Az én szolgálatom a kereszttel, az áldozat

2-65: Jézus nagybátyjának, Alfeusnak otthonában, utána pedig sajátjában. A fejezet végén Jézus így szól:

– E látomás után azt iktasd ide, amit 1944 tavaszán adtam neked. Azt, amelyikben megkérdeztem Édesanyámtól, mi a benyomása az apostolokról. Erkölcsi alakjuk ekkorra már eléggé világossá vált ahhoz, hogy ide lehessen iktatni azt a látomást anélkül, hogy bárkiben is megütközést keltene. Nem volt szükségem senkinek a tanácsára sem. De, amikor magunk – voltunk – mivel a tanítványok szerte a baráti családoknál vagy a közeli kis falvakban időztek – názáreti tartózkodásaim alatt, mily kellemes volt elbeszélgetnem édes Barátnőmmel, és tanácsot kérnem tőle: a Mamától, és megerősítést nyernem – az ő kegyelemmel teli, bölcs szájából – arra vonatkozólag, amit én már láttam. Vele sohasem voltam más, csak a „Fia”. Mert asszonyok szülöttei között nem volt nála „anyaibb” anya, az anyai erények minden emberi erkölcsi tökéletességével, sem „fiúibb” fiú nálam, tiszteletadásban, bizalmasságban és szeretetben.

És most, hogy ti is ismeritek némiképpen a Tizenkettőt, erényeiket, hibáikat, jellemüket, küzdelmeiket, van-e még valaki, aki azt mondja, hogy könnyű volt nekem őket eggyé kovácsolnom, nevelnem, formálnom? És van-e még valaki, aki könnyűnek tartja az apostol életét, és ahhoz, hogy valaki apostol legyen, vagy pedig gyakran: hogy magát annak higgye, úgy véli, joga van sima, fájdalomtól, akadályoktól mentes élethez? Akad-e még valaki, aki – mivel nekem szolgál – elvárja, hogy én legyek az ő szolgája, és folytonosan csodákat műveljek az ő érdekében, s ezáltal életéből virágos, könnyű, emberi szempontból dicsőséges szőnyeget készítek? Az én utam, az én munkám, az én szolgálatom a kereszttel, a fájdalom, a lemondások, az áldozat. Én megtettem ezt. Azok is tegyék meg, akik „enyémnek” akarják nevezni magukat.

Ezt nem a Jánosoknak mondom, hanem az elégedetlen, kifogásokat kereső tudósoknak. És ugyancsak az akadémikus tudósoknak még azt is mondom, hogy használtam a nagybácsi, nagynéni kifejezéseket is – amelyek a palesztinai nyelvekben nem használatosak – hogy megvilágítsak és eldöntsek egy tiszteletlen vitát azon állapotomra vonatkozólag, hogy Egyszülöttje vagyok Máriának, és Édesanyámnak a szülés előtti és utáni szüzességére vonatkozólag, aki engem lelki és isteni házasság folytán kapott, és – újra ismétlem – **nem ismert más kapcsolatot** és több gyermeke nem volt. Sértetlen test – amelyet én sem sértettem meg – amely zárva maradt egy anyaméh-tabernákulum titka fölött. Ez a tabernákulum a Szentháromság és a Megtestesült Ige trónja volt.

Ma sok munkád lesz

2-67: **Mennyire emberiesen gondolkodtak az apostolok!** A fejezet elején Jézus ezt mondja:

– Kicsi János: ma sok munkád lesz. De el vagyunk maradva egy nappal, és nem lehet lassan haladni. Ezért adtam neked erőt ma. A négy elmélkedést azért kaptad, hogy beszélhesek neked a Mária és az én fájdalmairól, amelyek előkészítették a kínszenvedést. Tegnap kellett volna ezekről szólnom, szombaton, az Édesanyámnak szentelt napon. De sajnálalak. Ma bepótoljuk az elvesztett időt. Az előtted már ismertetett fájdalmakon kívül Máriának még ezek a fájdalmai is voltak. És vele együtt nekem is.

Félsz, hogy elvesztegeted idődet?

2-72: A kegyelem mindig működik ott, ahol megvan az akarat, hogy valaki igaz ember legyen. Az elején Jézus ezt mondja:

– Ide fogjátok beiktatni az 1944. február 13-án kapott harmadik és negyedik látomást.

A fejezet végén pedig Jézus szavai:

– Menj békével! Légy békében fájdalmaid között. Elkezdődött a húsvéti előkészület ideje, és te hordozod helyettem a keresztet. Megáldalak, Jézus keresztjéről nevezett Mária.

Később Jézus ezt mondja:

– Végtelen szeretettel és finom okossággal kell fogadnod **mindenkit**. Elzárkózni annyit jelentene, mint felcsigázni a kíváncsiságot. Az elutasítás pedig ellenkezne a szeretettel.

Megmondtam neked: „Keresett város leszel.” Nem mindenki jön tisztességes szándékkal? Mit számít? Te megfontolt vagy, és ez elég. Félsz, hogy elvesztegeted idődet? Vajon ki az idő Ura? Én. És akkor? Nosza, rajta, félelem nélkül, ne nyugtalankodj, ne légy türelmetlen! Láthatod, nekem is hányszor meg kellett változtatnom terveimet! Pedig az én voltam... Béke, béke és szeretet mindenkivel! Harmadsorban pedig okosság, s ennyi elég.

Szóban majd elmondom önnek, mit eredményezett ez a kis leckéztetés.

Nem látom a célját

2-73: **Jézust rosszul fogadják Názáretben.** A fejezet közben V. M. megjegyzi:

Nem látom a célját ennek a látványnak, amely nem változik, s amely jó ideig így marad előttem, mozdulatlanul. (A názáreti zsinagógát látja, tele emberekkel, akik imádkoznak.) Jézus azonban azt mondja, hogy írjam le, és én megteszem.

Mosolya áraszt el békével

2-75: **Jézus szüret idején Anna házában.** A végén V. M. lelkiatyjának írja:

Nem ez az első dolog, ami ma enyhületet ad. Ez már reggel óta van így. Ön látta, mennyire sírok egy szünni nem akaró eleven lelki fájdalom miatt. Ő úgy jelent meg nekem áldozáskor, mint mindig, amikor Ön ezt mondja: „Íme, az Isten Báránya!” De most nem elégedett meg azzal, hogy Önt, atyám, nézze, és rám mosolyogjon. Eljött Ön mellől, az ágy baloldaláról, átment a jobboldalra, hosszú, enyhén ringó lépteivel, odajött jobboldalamra, és érzékelhetően megsimogatott hosszú ujjával, és azt mondta: „Ne sírj!” Most azonban mosolya áraszt el békével.

Egész éjszaka szenvedtem

2-80: **Még mindig Lázár házában, a sátoros-ünnepek után.** A fejezet elején V. M. megjegyzése:

Nem tudom, hogy bírok majd annyit írni. Ugyanis azt érzem, hogy Jézus, megélt Evangéliumával akarja magát bemutatni. Én pedig egész éjszaka szenvedtem, hogy emlékezetben tudjam tartani a következő látomást, amelynek szavait, hogy el ne felejtsem, gyorsan lefirkáltam, ahogy tudtam. Most aztán, és 11 óra van, ezt látom.

Következik a keresztényüldözés egyik véres jelenete. Kevéssel az írás megkezdése után, ezt írja:

Előre bocsátom, hogy a neveket rosszul fogom kimondani, mert már harmincöt éve semmit sem olvastam a római történelemből...

A részlet pedig e szavakkal zárul:

Nem tudom, melyik cirkusz lehet. Nem tudom, a kereszténységnek melyik kora. Nincsenek dátumaim. Látok, és elmondom azt, amit látok. Lábamat sose tettem be **egyetlen** arénába, cirkuszba vagy a Colosseumba se; ezért a legcsekélyebb útbaigazítással sem szolgálhatok. A tömeg és a császár jelenléte miatt azt mondanám, hogy Rómában történik. De nem tudom. Szívemben megmarad az idős vértanú pap és az általa előbb megkeresztelték látomása, de semmi több. (A látomást lásd: Sz 67.)

Emlékezetes nap

2-88: **Jézus a Kitűnő Víznél: „Ne vedd hiába a nevemet!”** 1945. március 1-én ezzel vezeti be V. M. ezt a fejezetet:

Emlékezetes nap, amelyről nem szabad megfeledkezni! Az elrejtett Arc fölfedte magát. Az „Ismeretlen” megismertette magát. A Mester szólított: „Mária!”... és Mária János lett. Könnyeimet felszárította csókok és ígéreted!... És lélekben „újjászülettem” akaratodból. Az emberek erről nem tudnak. De én tudok. Ön is tud, Atyám. Megtehetném-e, hogy nem ünnepelem meg ezt a dátumot?... S ezt Isten szolgálatában ünnepelem meg, és áldom az ezzel a szolgálattal járó fáradozást és szenvedést, mert... ó, mert az az 1943. március 1-i óra olyan, hogy a kereszt semminek tűnik.

Hagyd, hogy rád támaszkodjam!

2-90: **Jézus a Kitűnő Víznel:** „Ne paráználkodj!” A fejezet elején Jézus mondja V. M.-nak:

– Légy türelmes, lelkem, a kétszeres fáradozás miatt. A szenvedés ideje van. Tudod, milyen fáradt voltam az utolsó napokban?! Te is látod. Járás közben rátámaszkodtam Jánosra, Péterre, Simonra, még Júdásra is... Igen. És én, akiből csoda áradt ki, ha csak a ruhám ért is valakihez – ezt a szívet nem tudom megváltoztatni! Hagyd, kicsi János, hogy rád támaszkodjam, és újra elmondjam azokat a szavakat, amelyeket az utolsó napokban mondtam el azoknak az eltompult, konok embereknek, akiken végigfolyt kínom bejelentése, de nem hatolt beléjük. És azt is hagyd, hogy a Mester elmondja prédikációinak óráit azon a szomorú Kitűnő Víz-i síkságon. És én kétszeresen is megáldalak. Fáradozásodért és szánakozásodért. Megszámolom erőfeszítéseidet, összegyűjtöm könnyeidet. Az embertestvérek iránti szeretetből végzett erőfeszítéseidhez hozzáadódik majd azok jutalma, akik felemésztődnek abban, hogy megismertessék Istent az emberekkel. Az utolsó héten kiállt szenvedésem felett ontott könnyeidért jutalmul majd megkapod Jézus csókját. Írj, és légy áldott!

Rémes időszakon megyek át

2-95: **Jézus a Kitűnő Víznél: „Felebarátod feleségét ne kívánjad!”** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Nagyon rosszul vagyok: lelkileg. Ön tudja az okát. Testileg – mivel akár, mert a kínszenvedés ideje van, akár azért, mert túl sokat írtam, nem tudom pontosan miért – rémes időszakon megyek át: lázzal, fájdalmakkal a tüdőmben, a hátgerincemben és a hasamban. Azt hiszem, Compito (az a falu, ahová a kitelepítés idején vitték az írónőt) továbbra is érezteti bennem a hatását. Most fizetek annak a kedves falunak nedves időjárásért és a napsütés hiányáért.

Szerencsére minden véget ér

2-98: **Jézus a Kitűnő Víznél:** „Ne kívánd más vagyonát!” A fejezet végén V. M. rövid megjegyzése:

Szerencsére minden véget ér, mert igazán nem vagyok olyan állapotban, hogy tovább bírjam. Szívgörcsöm már három órája tart, és a szemem is káprázik tőle.

Még most is meg vagyok döbbenve

2-101: **A rákos Jeruza meggyógyítása Dokóban.** A fejezet elején V. M. beszámolója lelkiatyjának:

Elmondtam önnek a tegnapi esti kellemetlen látogatást és jövendölést. Ön is látta, hogy „rémült” volt az arcom. Ön mondta így, amikor belépett. Nem tudom, milyen volt az arcom. De az biztos, hogy még most is meg vagyok döbbenve. És ez nem tűnik el, hiába múlnak az órák.

Nem az első eset, Ön tudja ezt, hogy a Sátán gyötör, megkísértve engem hol ezzel, hol azzal. És most, hogy többé nem kísérti a testet, kísérti lelkemet. Már egy év óta gyötör időközönként. Az első eset akkor volt, amikor a számomra rettenetes 1944. áprilisának napjaiban megkísértett, ugyanis segítséget ígért nekem, ha imádom őt.

A második, amikor 1944. július 4-én megrohmozott azzal a konok, heves és hosszú kísértéssel, amellyel arra csábított, hogy majmoljam a Mester stílusát, és így alázzam meg azt, aki engem megsértett.

A harmadik alkalommal azt sugallta, hogy a diktált szavakból állítsak össze egy saját művet, és azt adjam ki. Így érdemet és pénzt szerzek.

A negyedik, amikor ennek az évnek (1945) februárjában (úgy emlékszem, február volt) megjelent, (ez volt az első eset, hogy láttam, máskor csak hallottam), és megrémített külsejével és gyűlöletével.

Az ötödik tegnap este volt. Ezek voltak a Sátán **nagy** jelentkezései. De én neki tulajdonítom az **összes** többi, kisebb dolgot is, amelyek másoktól származnak. Ezek engem gögösségre és önelégültségre akarnak rávenni, vagy arra unszolnak, hogy külsőleg legyek képmutató, vagy arról akarnak meggyőzni, hogy csak **egy beteg nő** vagyok, és minden lelki zavarok gyümölcse. A rokonokkal és a hatóságokkal, sőt a tehergépkocsi vezetőikkel való kellemetlenségeket is a Sátánnak tulajdonítom. Megteszi, amit megtehet, amilyen jól csak tudja, hogy így gyötörjön, nyugtalanítson, és lázadásra készítsen, és arról akar meggyőzni, hogy főleg imádkozni, és hogy az egész csak hazugság.

De bevallom Önnek, hogy tegnap este nagyon megzavart. Nem az első eset, amikor azt a félelmet kelti bennem, hogy csalódás áldozata vagyok, és emiatt egy napon felelnem kell Isten és az emberek előtt. Ön tudja, hogy ez okoz nekem rémületet... de mindig megvigasztal Jézus és Ön, atyám, és én újra éledek. De ezek az „én” gondolataim voltak, amelyeket a Sátán szított, de mégis az én gondolataim.

Tegnap este kifejezetten, közvetlenül megfenyegetett. Ezt mondta nekem: „Csináld, csináld! A kellő pillanatban várlak. Az utolsó pillanatban. És akkor majd úgy meggyőzlek arról, hogy mindig hazudtál Istennek, az embereknek és magadnak, és csaló vagy, hogy igazi rémületbe esel, és kétségbe fogsz esni, mivel elkárhazol. És te ezeket a szavakat majd el is mondod, úgyhogy aki melletted lesz, azt fogja gondolni, hogy ez a saját állításodnak végső visszavonása, hogy így kevesebb bűnnel járulhass Isten elé. Te, és az, aki veled lesz, megmaradtok ebben a hiedelemben. És így halsz meg... A többiek pedig ettől megrendülnek... Várlak, igen... Te is várj engem! Semmi olyat nem ígérek, amit meg ne tartanék. Most te okozol nekem mérhetetlen gyötrelmet. De akkor majd én okozom neked. Bosszút állok mindenért, amit nekem okozol... Úgy, ahogyan csak én tudok bosszút állni, bosszút fogok állni.” És ezzel elment, igen rossz állapotban hagyva engem...

Ezután eljött az édes Mama, fehér ruhájában, szelíden és szeretetteljesen, hogy rám mosolyogjon, és megsimogasson. Rám mosolygott legvidámabb mosolyával az én Jézusom. De, amint magamra hagytak, újból visszazuhantam sorvadásomba. Most is tart. Amikor nagy erővel tör rám ez a gondolat, azt a kísértést érzem, hogy ezt mondjam: „Egyetlen szót se írok le többé, semmiféle nyomás ellenére se!” De azután ezt gondolom, és mondom: „De hiszen éppen ezt akarja a Sátán”, és nem adok helyt ennek a sugallatnak. A kínszenvedés időszaka van, igaz?

Megtalálom majd kínszenvedésemet azok között, akik – a jó emberben is annyira fellelhető bálványozás miatt a szóvivőt imádják: a bálványt, megfeledkezve arról, hogy ő csak eszköz, és Istent kell imádni. És az engem gúnyolók között egyesek csodálatos dolgok megtörténését várják, főleg a szenvedésnek ebben az időszakában. Ennek más lehet a célja, de végeredményben ez is bálványimádás. Talán Ön is várja ezeket, mint az én esetemben természetes dolgokat. Ön igaz várakozással teszi. A többiek gúnyból, vagy bálványozásból. De biztosítom Önt, jobban szeretem Valtorta Mária kigúnyolását, mint az irántam tanúsított bálványozást. Ez leírhatatlan kínt okoz nekem. Olyan ez, mintha egy tér kellős közepén levetkőztetnének, és elrabolnák drága titkomat... nem tudom. De szenvedek miatta. Erről van szó. A gúny nem fáj annyira, ha Valtorta Máriára szórják. Csak a „diktálásokat” ne sértse meg, és ne tüntesse fel azokat tréfának és örülségnek...

Azonban a sokak többé-kevésbé szent és tisztességes óhaja fölött, ott van az akarat, jobban mondva: ott van Isten jósága, aki meghallgatja szegény Máriáját, aki mindig így imádkozott, és továbbra is így imádkozik, mondván: „Íme a te »áldozatod«. **Mindent**, amit te akarsz, **csak külső jeleket ne**. Én még Istennek ezt a megnyilatkozását se akartam volna magamban... Azonban Ő akarta, hogy gramofonja legyek... hát legyen. De más **nem, nem és nem**. Vállalok minden megállapítható és – minthogy nincsenek ismert tünetei – meg nem állapítható betegséget. Vállalom, hogy elszenvedem magamban mindazokat a szenvedéseket, amelyeket Ő kiállott. Az egész haláltusát, hogy az Ő haláltusája láttán meggörnyedjek. De erről ne tudjon más, csak Ő, és Ön, aki nekem lelkiatyám, és én. Senki más. Azonban, ha a kínszenvedésnek ebben az időszakában csalódást okozok is annak, aki bálványoz vagy gúnyolódik, mivel ténylegesen nem vagyok „a szenvedő”, biztosítom Önt, hogy átélem **kínszenvedésemet**. És testem fokozott fizikai szenvedésénél is jobban – amely ezekben nyilvánul meg: a testem letörtnek és összetörtnek érzi magát a Golgota ütlegeleseitől és kimerültségétől, fejem fáj a kegyetlen abroncstól, a kifeszítés és görcsök okozta nehéz légzés és vértolulás, szomjúság és láz, a kínzással járó elerőtlenedés és idegfeszültség – a „kínszenvedést” számomra az jelenti, amit az én „getszemánimnak” nevezek, vagyis: a fokozódó sötétség, tele rémképekkel és aggodalmakkal, a jövőtől és Istentől való félelem és rettegés... és a Gyűlölet közelsége, a Szeretet pedig távol van. Ez, igen, ez okozza a szomjúságot, a lázat, a véres könnyeket, a nyögéseket, az ájulást. Biztosítom önt, hogy erősségét tekintve ugyanolyan, mint a múlt évben átélt óra, amikor Isten magamra hagyott. Sőt, azt mondhatom önnek, erősebb, mert **akkor is és annak ellenére is fáj**, hogy Isten velem van.

Remélem, érthetően fejeztem ki magamat. De bizonyos kínokat szavakkal elmondani nagyon nehéz. És megérteni még nehezebb. Ez vonatkozik a lelkiatyára, arra, aki bálványoz, vagy aki kíváncsiskodik, tanulmányoz, vagy a jelenséget... kigúnyolja. Nem ártana azonban, ha ez utóbbi három csak egyetlen órán keresztül érezné azt, amit én érzek... És a bálványozók is, akik talán irigykednek, kellene, hogy ezt kipróbálják. De nem! Jobb, ha nem élik át. A bálványozók megszöknének – ki tudja hová egy hasonló órától való félelmükben, a kíváncsiskodók, a kutatók és a gúnyolódók pedig végül Istentátkoznák... Ezért hát... igába hajtom vállamat, és kiiszom a mérget... és megyek tovább.

Uram, ne az én, hanem a te akaratod történjék. Íme, a te szolgálód és áldozatod. Történjék velem az, amit te akarsz! Csak erőt adj, jóságod folytán, hogy tudjak szenvedni. És ne hagyj magamra! „Mane nobiscum, quoniam advesperascit, et inclinata est iam dies ...” (Vö. Lk 24,19)

A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Nagy vihar tombol bennem. Pontosan olyan, mint egy márciusi vihar, amelyben ragyogó napsütés és viharfelhők váltogatják egymást. Úgy érzem magamat, mintha egy kis lélekvesztőn lennék a háborgó hullámok hátán, hol egy hullámhegy tetején és csupa napsütésben, hol pedig lenn, két vízhegy között, amelyek mintha egy sötét mélységbe akarnának alámeríteni. Úgy

érzem, mintha háborgó óceánból a legnyugodtabb kikötőbe kerülnék, váltakozva, és ugyancsak felváltva, hol mintha epébe süllyednék, hol pedig, utána, mézbe.

Micsoda szenvedés tegnap este óta! Vannak pillanatok, amikor a mennyországban vagyok a Jézustól és Máriától kapott rövid, nyájas szavaktól és boldog mosolyuktól, és az ezekből belém áradó erőtől. Ilyenkor így szólok: „Ó, annyira biztos vagyok, hogy sem csalódás áldozata, sem vétke nem vagyok, (természetesen a diktálásokra és a látomásokra vonatkozólag). Majd újra belezuhanok a sötét örvénybe, ahol a tegnap esti fenyegető szavak félelmetes lármája van. És a mennyország után megízlelem a poklot. Utána ismét segítségemre siet Jézus és Mária jósága, és ez szegény lelkemet a napsütésbe emeli föl, az ég felé, olyan boldogságba, ami engem édességgel tölt el. S azután ismét lenn vagyok a keserűségben, a sötétben, a rémületben. Félek ... Segítsen nekem, hogy ki tudjam állni ezt a csatát!

Utána beszámol egy asszony szavairól, amelyek kedvezőek az írásokról. Ez olyan az író számára, „mint egy csepp méz” Az asszony ugyanis vallásos, művelt, és mindig kiegyensúlyozottnak találtam. Ezért az ő véleménye és óhaja meggyőzött arról, hogy a diktálásokban a lelkek Istent érzik. Istent! Istent! Csak egyetlen célom legyen: neki szolgálni, és Őt megszerettetni. És félni, hogy gyűlöletes leszek előtte. Íme, ez az én fájdalom. De hát a kínszenvedés időszaka van... Ó, segítsen nekem, mert a látszólagos nyugodtság alatt egyetlen sajnó seb vagyok!

Következik még, másnapi dátummal, a „legszentebb Atyának” egy „szigorú diktálása” Isten irgalmáról és az emberek bűneiről. Többek között ez olvasható: „Az irgalom szavai, a szeretettel teli látomások, amelyeket egy év óta kaptok adományként, mint utolsó próbálkozást, hogy elpogányosodott lelketek fölemelkedjék Istenhez, mire szolgálnak? Sokak számára szórakozásul, néhány embernek vesztére, és egy félelmetesen csekély kisebbségnek a megszentelődésére. Folytasd Krisztus sorsát: Légy sokak számára jel, amelynek ellentmondanak!”

Mikor választottalak ki?

2-103: **A Fény ünnepének napjai Lázár házában.** A fejezet után különböző dátumokkal négy, személyes jellegű részlet következik, amelyből az elsőt és az utolsót később hozzuk.

1945. április 10. Kinyitom a Bibliát, minthogy már három napja pihenek. Találomra nyitom ki, csak azért, hogy olvassak valamit, ami Istentől származik. Tekintetem a 18. (17.) zoltár 25-31. versére esik. És az Úr megszólal:

– Talán nem ez az, amit magadról is elmondhatsz? Valamikor nem érdemelted meg jutalmamat. Mert én a magam tökéletességével szerettelek téged, de te nem saját tökéletességeddel szeretted engem, mert ha szívedben voltak is reám irányuló gondolatok, de voltak benne sokkal erősebb szerető érzelmek is, mint amiket nekem adtál. Emlékszel arra az időre? Mert én emlékszem. Akkor kerültél ki a nevelőintézetből, teljesen Istentől illatosan, mint egy templombeli szűzleány, aki a szertartás tömjénfüstjétől illatos. Én már azelőtt kiválasztottalak. Mikor választottalak ki? Akarod tudni? Valójában akkor, amikor lelked meg lett alkotva, mert az Örök Gondolat előtt egyetlen ember sorsa sem ismeretlen. De a kicsi Mária – akit akaratom tartott életben a szerencsétlen körülmények ellenére, amelyek között születél, és amelyek végigkísértek azokban a hónapokban, amikor szopós angyal voltál – az enyém volt, amikor első könnyeit ontotta a keresztről levett Isten előtt. Téged kért tőlem. És én örömtől mosolyogva adtalak oda. Ő megismételte érted az égben, és elmondta az Atyának és a Vigasztalónak szavait: „Hagyjátok, hadd jöjjenek hozzám a kisdedek!” (Vö. Mt 19,13-15 Mk 10,13-16 Lk 18,15-17.)

Csak a kisdedek ajkai képesek megszüntetni sebeinek fájdalmát. Azok ajka, akik koruknál fogva kicsinyek, és azoké, akik önakaratukból ilyenek. Azoké, akik miatta és a Mester iránti engedelmességből hasonlók lesznek a kicsinyekhez, hogy elnyerjék a mennyek országát. A Szűzanya Mária, Isten Gyönyörűsége, az a Tökéletes Kisded, aki örvendezik a mennyek Országában. A kisded-lelkű felnőttek olyan ritkák, mint a tökéletesen kerek és bámulatosan nagy igazgyöngyök. Azonban a koruknál fogva kisdedek lelke mind ilyen, mivel még nincs beszennyezve, és ebben Isten gyönyörűségét, Krisztus pedig vigasztalását találja. És a Fiú akkortól fogva akart téged. Minden ártatlan könnycseppért egy csókot kaptál, minden csók kegyelem volt, minden kegyelem ünnepélyes eljegyzés az isteni Szeretettel. Nem helytelen visszatekinteni, hogy elzenghesd a Magnificatot és a Misereret. S a Magnificatot addig énekelheted, amíg ki nem jöttél a nevelőintézetből. Egészen Istené voltál. Egyetlen oltár volt benned. És egyetlen szerelem. Az alig megnyílt liliomkehely csak mennyei harmattal és isteni fénysugarakkal volt tele. Azután jött a világ. És vele együtt sok más oltár és sok más szerelem. Az én helyem bitorlói. És addig tartottak, amíg én akartam.

Azt is megtehettem volna, hogy nem akarom. Lesz, aki erre azt mondja: „Veszélyes kísérlet volt!” Nem. Szükséges volt. Az apostolokat az aláta meg, hogy cserbenhagyták Krisztust, s ezidő alatt felülkerekedett bennük a romlott emberi természet minden ága, és újra megragadta, megrázta és tüzelte őket minden, ami az embert megzavarhatja. És megértették, hogy amennyiben mások lettek, az nem az ő kizárólagos érdemük volt, hanem, mert Jézussal voltak. És a kevélység – az ember megrontója – megsemmisült bennük. Ezt kell tenni mindazokkal, akik különleges sorsra vannak kiválasztva, nehogy – méltatlanná válva szeretetemre – elveszítsék a kiválasztottságot. Egymás után dőltek le benned az én helyem bitorlói. És Istened lett újra egyedüli Királyod, akinek elénekelted tudatos bűnbánatod zoltárát. Most, leányom, tekints végig múltadon és jeleneden! Nézd az embernek, a tudománynak, önmagadnak adott sok szerelem idejét, és nézd a mostani időt, amikor újra csak egyetlen szerelmed van. Én irántam. És mondd meg nekem. Mondd nekem lelkeddel, csak ezt, az egyetlen, hallgatva, amelynek igazi és értékes hangja van. Nincs meg mindened, most? Amióta az enyém vagy, nincs-e meg mindened? Sokan, akik korlátoltak, így szólnak majd: „Semmi sincs! Nincs se

egészsége, se öröme, se jóléte!” A te lelked azonban, amely lélekszemével lát, ezt mondja: „Mindenem megvan most, még az is, ami szent fölösleg.” Ha ugyan fölöslegnek lehet mondani azt, ami nem szorosan véve szükséges ahhoz, hogy valaki följusson Istenhez. Neked különleges küldetésed van: a szóvivői küldetés. De ezen kívül – mert ez adomány, és nem szükséges ezzel rendelkezni ahhoz, hogy valaki Isten előtt kedves legyen – te megkaptad kívánságaidhoz Isten beleegyezését. Miért? Mert a zsolthár mondja: „Így viszonzta az Úr igaz voltomat. Megjutalmazott, mert tiszta a kezem.” (18,21-25)

Én végtelenül, isteni módon bőkezű vagyok a gyengékhez, **tökéletesen jó** azokhoz, akik irántam való szeretetből tudnak erősek lenni. És mivel Szeretet vagyok, kényszerítenem kell magamat, hogy ne legyek elnéző azokkal is, akik mulasztást követnek el. Ezeknek megadom Fiam irgalmát. Gyermekeimnek megadom ajándékaim sokaságát. És egyre jobban megmentem, megvilágosítom, megszabadítom és megerősítem őket, és kézenfogva vezetem őket szeplőtlen utamon, oktatva őket az isteni Szeretet tüzében edzett Szavammal. Így teszek veled is, lelkem, aki belém helyezted szeretetedet és minden bizalmadat. Ne félj, Isten virága! Nincs egyetlen egy sem kezdve a jeges tájak mikroszkopikus virágaitól, a forró égövi zónák óriási virágaiig – amelyeket én harmat, fény és kedves életükhöz szükséges meleg nélkül hagynék. Pedig azok csak növények! Akkor mekkora gondozást kapnak majd Teremtőjüktől az én lelkemnek virágai? Ne félj, Isten virága, akin végig gyöngyözik a Fiú és a Szűz vére és könnye. Ezekkel a drágakövekkel és hűségeddel nagyon kedves vagy nekem. Énekelj, és pedig mindörökké, a Magnificatot. Veled van az Atya, a Fiú és a Vigasztaló.

– Ó, Uram! Uram! Mivel te mondod, biztosan igaz. Mindenre szükség volt. De hogy mit jelentett számomra az, hogy a múlt évben magamra hagytál! Te is látod. Előtted nem ismeretlen a szívek érzelve. Vannak sebek, amelyek a beforradás után is, a legkisebb érintésre is fájnak. Néha, ideges kölcsönhatásként, akkor is fáj, ha valaki olyan mozdulatot tesz, mintha meg akarná érinteni, vagy pedig a végtag párját érinti meg. Az elmetszett idegszálak fájnak a seb bezáródása után is. És az, hogy magamra hagytál – most is, hogy újra visszavettél Szívedre olyan seb, amely mindig fájó marad, mert elmetszette azt az idegszálát, amely veled összekapcsolt. Nem kérdelem, miért tetted. Csak ennyit mondok neked: te tudod, mit jelentett számomra ez az elhagyás. Ma reszkettem, amikor leírtam: április 10. Mert ma van egy éve, hogy te harmat, napfény és meleg nélkül hagytad nyomorúságos virágodat. És kis hűja, hogy bele nem haltam. Mert mindent neked adtam, és ha volna még valamim, azt is neked adnám. De soha többé ne tégy ki engem ilyen megpróbáltatásnak! Te is látod, hogy gyarló mivoltom ezt nem bírja elviselni. Énekelek, igen. Énekelem Magnificatomat. Azt is mondom: igazán nem érdemeltem ki, hogy „nagy dolgokat” művelj bennem. De az én énekembe örökké sírás vegyül, mert, mint egy gyermekben, akinek gyermekkorában volt egy időszak, amikor magára hagyták, nincs meg többé a boldog gyermekek derűs kacagása, ugyanígy előttem is mindig jelen van, hogy a múlt évben magamra hagytál. Igaza van Jézusnak! Igaza van Máriának! Amit a mi „kín szenvedésünkben” nem lehet elviselni az, ha elhagysz minket, Atyám...

Mialatt ezeket írom, újra lángra lobban a kis mécses, amely örökké Jézus előtt ég. Az a kis csillag ez, amely szívemmel együtt ragyog megfeszített Jézusom előtt. Egy évvel ezelőtt aludt ki... Az én cellámban, tabernákulumomban, paradicsomomban nem volt többé világosság. És ez számomra nagy kint jelentett... Szeretetedtől mindent megkaptam. De sokat kaptam szigorúságotól is. Sötétséget, magányt, és azt is, amit Fiad „pokol”-ként határozott meg... Úgy maradtam, mint egy madár, amely tiszta szerencse folytán menekült meg kínzóitól. Félek... Minden oldalról hálókat, kalitkákat, kínokat látok... Uram, könyörülj rajtam!...

Következik, különböző dátumokkal, egy diktálás arról, hogy hogyan kell hozzásimulni Isten terveihez, s ebben van egy vonatkozás az írónőre:

– ... amikor életed látszólagos akadályozó tényezőjét tekinted, sőt: életed sok gátló tényezőjét, – és mennyi ilyened van! – mindig ezt mondd: „Az az esemény, amely látszólag ellentétben áll a rákövetkezővel és a velem most történővel, készítette elő ezt. És ezt azért

kaptam, mert amazt elfogadtam”. Fontold meg, hogy amióta életed nem meddő normájává tette a Fiú imájának e szavait: „Legyen meg a te akaratod”, többé nem topogtál egyhelyben, hanem haladtál, azután futottál, majd repültél a magasság felé. Annál nagyobb hangsúlyt kapott az akarat, a megismerés, a javulás, minél inkább fokozódott benned a szándékom iránt tanúsított vidám és készsleges engedelmisség.

Részletek egy bibliai rész magyarázatából (Ez 37,1-14), amelyben az író kijelenti:

Megértem tehát, hogy Jézus nem kérdezi meg tőlem, feltámadnak-e a megholtak az utolsó napon. Ez hit, és efelől nem lehet kétség. Azonban ő „csontok”-nak nevezi a jelenlegi szegény emberiséget, amely annyira csak anyag, és egyáltalán nem lélek. Megértem ezt, mert – ahogy Önnek már sokszor elmagyaráztam – amikor Isten megfog, hogy szóvivője legyek, értelmem kitágul, és akkora erő szállja meg, hogy jóval felülmúlja azt, ami emberben lehetséges. És én „látok”, „hallok”, „értek” a lélek szerint.

Majd a diktálás e szavakkal végződik:

Eljön az idő, amikor újra enyém lesz az „élők” népe, és nem a holtak népe. Amíg ez bekövetkezik, addig is, íme, én, a legjobbaknak – vagyis, akik nem halottak, csupán csonttá aszottak a lelki táplálék hiánya miatt – szavamot nyújtom táplálék gyanánt. Nem akarom, hogy sorvadásban haljatok meg. Szavam az a tápláló manna, amely édességével életerőt önt belétek. Ó, táplálkozzatok velem, szeretetem és áldozatom gyermekei! És miért kell látnom, hogy annyian éheznek, holott annyi ételt készített számukra az Üdvözítő, és nem vesznek belőle azoknak, akik éhesek? Táplálkozzatok velem, álljatok talpra, jöjjetek elő a sírokból, hagyjatok fel a semmittevéssel, szakítsatok a világ bűneivel, jussatok el a megismerésre, jöjjetek és „ismerjétek fel” az Urat, a ti Isteneteket! Már megmondtam nektek e mű elején és e tragikus háború közepén, és újra megismétlem: ez egyike az Antikrisztus korát előkészítő háborúknak. Azután majd elkövetkezik az élő lélek korszaka. Boldogok, akik felkészülnek e korszak fogadására.

Ne mondjátok: „Mi nem leszünk ott.” Ti nem, **ti nem mindnyájan**. Mégis dőreség és szeretetlenség, ha valaki csak magára gondol. Istentelen apáktól istentelen gyermekek születnek. Tehetetlen apáktól tehetetlen gyermekek. Pedig nekik: a ti gyermekeiteknek és gyermekeitek gyermekeinek oly nagy szükségük lesz lelkiere abban az órában! Végeredményben az emberi szeretet törvénye a gyermekek és az unokák jólétéről való gondoskodás. Ne legyetek kisebbek lelki vonatkozásban, mint amilyenek evilági dolgokban vagytok. És ahogyan adtok vagy igyekeztok adni gyermekeiteknek gazdagságot, hogy boldogabb napokat érjenek, mint ti, ugyanúgy fáradozzatok azon, hogy lelkiere is adjatok nekik örökségül, és ők tudjanak dolgozni és gyarapítani, és ezáltal bőségesen el legyenek látva akkor is, amikor majd a világ és Lucifer közti utolsó csaták jégesője akkora kegyetlenséggel korbácsolja majd az emberiséget, hogy az úgy gondolja, ennél a pokol is jobb volna! **S az emberiség át fogja élni!** Utána, a lélekben hűségesek számára elérkezik a mennyország, nem a földön, hanem a mennyben!

Ahogy a farizeusok velem bántak...

2-107: **A zsinagógafőnök Kleofás házában.** A fejezet, és egyúttal ez a könyv ezzel zárul: Jézus ezt mondja:

– Ezzel ér véget az evangélium hirdetésének első éve. Tartsátok emlékezetben! Mit mondjak nektek? Azért adtam, mert az volt a kívánságom, hogy megismerjék az emberek. De ahogyan a farizeusok bántak velem, ugyanaz történik majd ezzel a munkával is. Azt a kívánságomat, hogy megszeressenek – ismerni annyi, mint szeretni – túl sok minden gátolja. És ez nagy fájdalmat okoz nekem, az Örök Mesternek, akit ti gúzsba köttök...

A nyilvános működés második éve

Jézus nyilvános működésének második évét a 3. és 4. kötet tartalmazza, összesen 1205 oldalon, 178 fejezetben, s ezeket szinte egyfolytában, 1945. április 19-től október 24-ig írta le Valtorta Mária, tehát kb. hat hónap alatt, kivéve néhány fejezetet, amiket 1944-ben írt le, és ide iktatott be. Az 1944-ben leírt fejezetek október 12. január 30. március 11. augusztus 12. 13. január 21. 25. március 4. augusztus 21. dátumot viselik.

Tökéletesen bárgyú vagyok

3-5: **Evangelizálás Szikarban.** A fejezet elején V. M. egy megjegyzése:

Végre leírom ezt az első megjegyzésemet, hogy el ne felejtsem.

A múlt évben kapott „Jézus temetése” című részlet, amely a Kínszenvedéshez tartozik, és amit mi lerövidítettünk, mivel – mint ismétlést – fölöslegesnek véltük, holott szükség volt rá, hogy megmagyarázzunk egyes dolgokat azoknak, akik (őszinte szívvel) óhajtják tudni mindazt, ami az Úrra vonatkozik, és azoknak is, akik tagadják Krisztus valóságos halálát. A végén elmondtam, hogyan balzsamozták be a testet, és hogyan csavarták gyolcsba. És ez megmagyarázott különböző dolgokat. Rendben van, most már megtörtént. De higgye el, amikor nem foglal le Jézus, tökéletesen bárgyú vagyok, nem látok semmit, nem értek meg semmit. Ezért teljesen fölösleges hozzám fordulni, és megkérdezni valamit, miután feladatom véget ért. Tovább semmit sem tudok. Nem fogom fel, miért fontos egy részlet. Semmit. Tökéletes nulla és tökéletes sötétség. Ma reggel tudtomra adták, miért került ez a részlet oda. Én pedig lenyeltem... orvosságomat az emberi megítélés gőgje ellen. Most készítenék egy széljegyzetet egy csatolt lapra, amelyben elmagyaráznám, hogyan készítették el a holttestet, és ezt beiktatnám, azok hasznára és megvilágosítására, akik erről tudni szeretnének, vagy akik tagadják.

És most megyek tovább.

Énrám is így mosolygott

3-14: **Jézus a tengerparti Cezáreában beszél a gályarabokhoz.** Az utolsó sorban ez áll: „Jézus pedig szomorúan, szánakozón mosolyog.” Ehhez fűzi V.M. a következő megjegyzést:

Ma reggel énrám is így mosolygott... Oly nagy erőtlenség fogott el, hogy sírva fakadtam sok minden miatt, s ezek között nem utolsó sorban amiatt, hogy belefáradtam, hogy csak írjak, írjak, azzal a meggyőződéssel, hogy Istennek akkora jósága és a kicsi János annyi fáradozása teljesen hiábavaló. Sírva hívtam segítségül Mesteremet, és mivel jóságosan eljött egészen értem, elmondtam neki, mire gondolok. Vállával olyan mozdulatot tett, amely egyenértékű volt ezzel: „Ne törődj se a világgal, se a szóbeszédekkel”, s azután megsimogatott e szavakkal:

– Hogyan? Már nem akarnál nekem segíteni? A világ nem akarja ismerni szavaimat? Nos, akkor egymásnak mondjuk el ezeket, az én örömömré, amiért elismételhetem egy hűséges szívnek, és a tiedre, hogy azokat hallhatod. Az apostolkodással járó fáradság!... Sokkal jobban letör, mint bármilyen más munka fáradalma! Elveszik a világosságot a legderültebb naptól és az édes ízt a legédesebb ételtől. Minden hamuvá és sárrá, utálattá és epévé válik. De, lelkem, ezek azok az órák, amelyek alatt mi vesszük magunkra a világias emberek fáradságát, kételkedését, nyomorúságát, akik meghalnak, mivel nem rendelkeznek azzal, ami nekünk birtokunkban van. És ezek azok az órák, amelyek alatt legtöbbet tudunk tenni. Ezt a múlt évben is mondtam neked. „Mire való ez?” teszi fel magának a kérdést a lélek, amely elmerült abban, ami előnti a világot, vagyis a Sátántól kibocsátott hullámokban. S a világ belefűllad. Az Istenével együtt keresztre szegezett lélek azonban nem fűllad meg. Elveszti ugyan egy pillanatra a világosságot, és alámerülhet a lelki fáradság undorító hullámaiban, de aztán frissebben és szebben kerül a felszínre. Az a kijelentésed, hogy „Én már semmire se vagyok jó”, ennek a fáradságnak egyik következménye. Te soha se lennél jó semmire sem. Én azonban mindig én vagyok, és ezért te mindig jó leszel szóvivői feladatodra. Természetesen, ha azt látnám, hogy adományomat – amely súlyos és nagyértékű drágakő – kapzsi módon elrejtjenék, oktanul használnák fel, vagy hanyagságból nem igyekeznének megvédelmezni – olyan biztosítékokkal, amelyeknek használatát ilyen esetekben az emberi gonoszság kényszeríti ki – az adományt és azt a teremtést, aki az adományt adja, én kimondanám, hogy „elég!” És ez esetben visszavonhatatlanul. Az „elég” szól mindenkinek, kivéve az én kicsi lelkemnek, aki ma igazán úgy néz ki, mint egy apró virág a záporosóban. És ilyen simogatások mellett még kételkedsz abban, hogy szeretlek? Föl a fejjel! Segítettél nekem a háborús időkben. Most is segíts még nekem... Annyi a teendő!

Ekkor megnyugodtam Jézusom hosszú kezének simogatásától és oly édes mosolyától. Jézus hófehér ruhában van, mint mindig, amikor egészen az én számomra jön.

Le kell veled íratnom egy leckét

3-15: **A kis római leány gyógyulása Cezáreában.** A fejezet előtt Jézus ezt mondja:
– Kicsi János, gyere velem, mert le kell veled íratnom egy leckét a mai felszenteltek számára. Láss és íj!

A fejezet végén V. M. megjegyzése:

A fiatal római asszony, hacsak nem véletlenül hasonlít rá, egyike a római nőknek, akik Johannával, Kúza feleségével, ott voltak a Kálváriára vezető úton. Tekintve, hogy itt senki sem szólította nevén, bizonytalan vagyok.

Megjelent az a borzalmas arc

3-24: **Indulóban a hegy felé, hogy ott visszavonuljanak az apostolok kiválasztása előtt.**
V. M. megjegyzése a fejezet elején:

Ma éjszaka óta, amikor megjelent nekem az a borzalmas arc – amiről Ön is tud – úgy, ahogyan én látom, a rémület tart hatalmában.

Milyen könnyű hibát elkövetni!

3-25: **A tizenkettő apostollá választása.** A fejezet végén Jézus ezt mondja:

– Rosszul vagy, és nyugton hagylak. Csak arra hívom fel figyelmedet, mennyire meg tud változtatni mindent egyetlen kihagyott mondat vagy rosszul átírt szó. Pedig te, aki írsz, élsz, és azonnal kijavíthatod. Gondold el tehát, és értsd meg, húsz évszázad mennyire meg tudta fosztani az apostoli Evangéliumot olyan részekről, amelyek nem károsítják ugyan meg a tanítást, de megnehezítik annak megértését. Ebben a munkában, ha visszanyúlunk keletkezéséig, még mindig fellelhetjük a Rendetlenség (a Sátán) fáradozását, ez megmagyaráz sok mindent, és alkalmat ad sok minden másra a Rendetlenség fiainak. És te magad is látod, milyen könnyen lehet hibát elkövetni az átíráskor... Kicsi János, ma pihenj! Letört virágszál vagy. Majd visszajövök, hogy fölegyenesítsem (virágod) szárát. Ma szükségem van a sebed miatt kiontott könnyekre. Isten veled van!

Újuljatok meg az én tűzemben!

3-25: **Aglae Názáretben, Mária házában.** A fejezet végén: Este így szól az Örök Szeretet:

– Itt nem én beszéltem. De az Ige, a Szűz és az Apostol ajkáról hallottál engem szólani: az istenkeresőkhöz, Isten tanulmányozóihoz és azokhoz, akiknek szükségük van Istenre. Neked, a keserű hullámok között, egy édesség-áramlat jut. A többieknek az, ami benne van az adott **nagyon sok**-ban. A Szeretet Lelke vagyok. De Igazságosság is vagyok. Jobban adom magamat annak, aki jobban nekem áldozza magát. Akinek van füle a hallásra, értse meg!

A lelki szeretethez nincs szükség érzékiségre. Isten simogatásai nem olyan adományok, amelyeket megkövetelhetek. Ezeket a kegyelmeket Isten adja. Nincs szükség arra, hogy mohók legyetek, mint a kapzsi, akik egy halom nagyértékű pénzt akarnak. Az sem szükséges, hogy olyanok legyetek, mint a zsarnokok, akik idejüket azzal töltik, hogy csodálják a drágaköveket, amelyeket alattvalóik hoztak kincsesládáikba, de amelyekért ők egyáltalán nem fáradoztak, míg azok, akik hozták, vért izzadtak, midőn kitermelték a drágaköveket a tenger mélyéből és a föld gyomrából. Mindenki **saját munkájával** termelje ki a Bölcsesség kristálytisza gyémántjait! Vigyázzatok, mert könnyű átsiklani a vallásosságból az érzelgősségbe. Én vagyok az Erőtadó, és híveimben erősséget akarok. Az érzelgősség a vallásban olyan, mint a Nabukodonozor által álmodott szobor lábaiban az agyag és a vas. Elég, ha nekivágódik a csalódás kövecskéje, máris veszélybe kerül az egész. Ha pedig nagy a kő, pusztulását okozza. Erősség, gyermekeim! Erősség!

A föld küzdőtér. A boldogság itt van, ahol én vagyok. De az ide feljutás... olyan, mint egy szilánkokra hasogatott jaspiskóból készült út. Gyötrelem. Azonban minden gyötrelem érdemnek számít. Isten Fiának csak ez jutott. Ti ennél jobbat akartok? Újuljatok meg az én Tűzemben!

Május 21. pünkösdhétfő 11 óra.

Megérkezett – és örömkönnyeket csal a szemembe – az édesség-hullám, amelyet tegnap este ígért meg nekem a Vigasztaló. Jött, teljesen lelki simogatásával, egy fuvallattal, amely csók volt, végtelenül könnyed, s homlokomat érintő, és szeretet-hévvvel szállt belém, de oly mélyre, hogy testi szívem szenvedett tőle, és ugyanakkor mindez mégis édesség és öröm.

És ezzel egyszerre a Vigasztaló hangtalan Hangja szólt hozzám, és beszél most is; és arra vonatkozólag, hogy miként szeret engem Isten, hasonlatként a liliumot hozta fel, amely kivirágzott. (Itt nyilvánvalóan arra a liliumra céloz, amely háza erkélyén egy ládikában nőtt ki 1943. március 2-án anélkül, hogy abba bárki is liliumhagymát helyezett volna.) Az „ő” liliumuk... Ezt mondja: „így szeret téged... így tart... (megvárja, míg leírom a fentieket, majd folytatja) Isten a te erőd. Nézd, milyen merev a szára. Nem hiányzik róla semmi, még a levelek sem, amelyek nem fölöslegesek, hanem szükségesek a virág védelmezésére. Isten a te virágod szára. Az isteni erények a te leveleid. Isten a te végcélod. A virág a szár végén van. Te olyan vagy, mint a hófehér virágkehelyből kiemelkedő hosszú bibe, amelyet körülfog a virággal teli porzótokok aranylángja. Így szeret téged Isten. Megteremtett téged, és beleültetett a földbe, mélyen, mint a virághagymát szőtték a virágágyba, de lelket adott neked: életed középpontja ez. És ezt a lelket, miután megalázta azzal, hogy megízleltette vele a föld kínzó sötétségét, fölvitte, föl, egyre följebb, oltalmazva azt a védelméül rendelt erényekkel, felszíva azt egészen az örök Virágpárta: a mi végtelenül Szent Háromságunk tiszta öleléséig. Így, így pólyál be téged a mi szeretetünk: ragyogó tisztasággal és lángolással, békével és boldogsággal. Nézd: mivel a „mi” kis Máriánk vagy, **egészen a miénk**, íme, lelked ez a hosszú bibeszál, a mi Szívünkbe zárva, a mi jelünket viseli: egy ez, de három választóvonallal van megjelölve, amelyek azt nem választják külön, hanem bibéjében háromhegyűvé teszik. Mária, kicsi Mária...” és a Hang elhallgat, de helyébe lép egy hozsannázó angyali kórus, amelyből kihallatszik, tisztán és örvendezően, a Szűzanya hangja, aki a Magnificatot énekli... de hogyan

énekli! Ezt a zsoltárt sohasem hallottam ilyen hangon zengeni. Egyedül ő tudja így énekelni...
Nem látom őt. Csak egy hatalmas, igen erős ragyogást látok. De tudom, hogy ez Ő, és
lelkemmel csatlakozom az énekhez...

Az Irgalmasság Evangéliuma ez

3-34: **A hegyi-beszéd. A boldogságok.** A fejezet közepén V. M. megjegyzése lelkiatyjához:

(És itt Jézus azt mondja, hogy Önnek le kell másolnia a nekem 1944 augusztus 12-én diktált látomást, a látomás 35. sorától kezdve a látomás végéig, vagyis addig, amikor Magdolna távozik, e szavakig: „és dühösen és gúnyosan kacag”. Utána majd azzal folytassa, ami itt következik, természetesen kihagyva ezt a zárójeles részt.)

Jézus ezt mondja:

– Nézz, és írd! Az Irgalmasság evangéliuma ez, amelyet mindenkinek adok, de főleg azoknak a nőknek, akik önmagukra ismernek a bűnös nőben; és felszólítom őket, kövessék őt a megigazulásban.

Szükséged van barátokra!

3-35: **A hegy lábánál meggyógyított bélpoklos.** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Négy nappal ezelőtt Jézus azt mondta nekem:

„Írj!” De... annyira ellenkezik érzelmeimmel, hogy e dolgok szétesztója legyek, hogy én – bár asszony barátnóm miatt örvendeztem – nem írtam. Így szóltam: „No, és amikor írtam? Maradjon csak itt, mert én bizony nem adom oda neki. Akkor pedig annyi, mintha nem írnék.”

Ma reggel aztán szép kis szemrehányást kaptam, amely így hangzott:

– Amikor azt tanácsoltam neked, tégy kivételt ezért a lélekért, és hívd őt magadhoz, azért volt, mert én látom a szíveket és a szükségleteket. Emlékeztetek Evangéliumomra. Abban ez olvasható: „Jaj azoknak, akik egyedül vannak. (V. M. nem azonnal jegyezte le ezt a részletet, és pontatlanságot követett el. Az említett idézet nem az Evangéliumban, hanem a Prédikátor könyvének 4,10-ben található.) Te még túlságosan egyedül vagy. Van papi védelmed, és ez igen sokat jelent. Arra való, hogy biztonsági pecsétet tegyen küldetésedre. De körülötted oly sokan vannak, akik nem szentek. És szükséged van barátokra, ahogyan nekem is szükségem volt. Ahogy kiválasztottam barátaimat, úgy választom ki a tieidet is, hogy neked is legyenek. Mármost, ha ennek a személynek, aki pontosan tud mindent, és aki **tud hallgatni** – ami igen ritka erény – ha ennek a személynek, aki – megkaphatta volna, de nem kapta meg – aki nem sértődött meg, és nem hánytorgatta fel, és azonnal felkeresett, amint ezt üzented neki: „Jöjjön!”, ha ennek a személynek, akinek a szívében **nagy** vágy él, és ennek kielégülését szeretné, hogy – magányosságában – derűsebben haladjon a „nagy lépés” felé, én jutalmat akarok adni, akkor te miért ellenkezel? Sok hónappal ezelőtt mondtam neked, hogy azért büntettelek meg, mert inkább hallgattál másokra, mint lelkivezetődre, aki az én nevemben beszélt. Újra ezt akarod? Nem elég neked a büntetés? Hát nem tudod, hogy a „**mások**” között – akik az ellenkezőjét mondják annak, amit én – ott van a te éned is? Ott lehet, és **ott is van mindannyiszor, amikor makacskodsz.** Ezért írnék, és azután beszélj P. M.-mel. Elsősorban nekem engedelmeskedj, azután neki. És természetfölötti értelemben légy könyörületes ehhez a barátnóddhoz, akit a te javadra vezettem vissza hozzád.

3. füzet – Élj küldetésedért!

Ez megtéveszti a tudósokat

3-39: A magvetőről szóló példabeszéd. Előtte Jézus magyarázata:

Jézus, megmutatva nekem a Jordán folyását, jobban mondva, azt a helyet, ahol a Jordán a Tibériás tóba ömlik, ott, ahol Betsaida városa terül el a folyó jobb partján – ahhoz viszonyítva, aki észak felé néz – ezt mondja nekem:

– Most a város már nem a tóparton látszik lenni, hanem kissé beljebb. Ez megtéveszti a tudósokat. A magyarázatot abban kell keresni, hogy a tó erről az oldalról feltöltődött, s ez köszönhető a húsz évszázad alatt a folyó által lerakott termőföldnek, és a Betsaida dombjairól lezúduló vizeknek és földcsuszamlásoknak. Akkoriban a város pontosan ott volt, ahol a folyó a tóba ömlött, sőt, a kisebb bárkák, a bővízűbb évszakokban, messze föl tudtak menni a folyón, majdnem Korozain magasságáig. A folyó partjai azonban mindig kikötőül és menedékhelyül szolgáltak a betszaidai bárkáknak olyan napokon, amikor a tó viharos volt. Ezt nem miattad mondom el, akinek ez nem sokat jelent, hanem a nehézkes tudósok miatt.

Mily nagy édességet éreztem ma!

3-45: **A vihar lecsendesítése.** Előtte V. M. írja lelkiatyjának

Azon a csipkén dolgoztam, amelyet Ön ismer, és zenét hallgattam, rokonaim körében. Tehát közönséges dolgok szórakoztattak. Amikor hirtelenül látomásban részesültem, arcom megváltozott. Szerencsére ezt csak Paola fogta föl. Örömöm tartott egész délután, egészen a szokásos, hirtelenül beálló teljes kimerülés pillanatáig, amely most előbb jött, mint általában, mert amikor így „látok”, testi erőim – de főleg a szívemé – nagyon elernyednek. Ez azonban nem is bánt, mert nagy lelki öröm a jutalma. Most, hogy mindenki alszik, elbeszélem Önnek örömeimet.

„Láttam” a mai evangéliumot. Vegye figyelembe, hogy ma reggel, amikor azt elolvastam, így szóltam magamban: „Íme, egy evangéliumi részlet, amelyet sohasem fogok látni, mivel kevésbé alkalmas látomásnak.” Ennek ellenére, amikor a legkevésbé gondoltam rá, akkor jött, hogy örömmel töltsön el. Íme, ezt láttam.

A következő fejezet végén (3-46), amelyben Jézus magyarázatot fűz az előzőhöz, V. M. ezt írja lelkiatyja számára:

Kár, hogy Ön ma nem jött el. Egy boldogságtól sugárzó arcot látott volna, én pedig megtudhattam volna, miben változom meg. Paola ugyanis azt mondta, hogy ő ezt észreveszi, noha én tovább dolgozom, sőt gyorsabban, mint máskor, de többet nem tud kivenni... Legalább megtudnám, miként viselkedjem, és – ha a szükség úgy hozza – úgy tegyek, mint Mózes: fátylat tegyek arcomra.

Igen magasra vittél föl engem

3-68: Példabeszéd a Királyról, aki menyegzőt rendezett fiának. A végén V. M. szavai Jézushoz:

1945. július 2. 12 óra.

– Én pedig tudom, Uram, mit tettél nekem azzal, hogy magaddal vittél erre a jeruzsálemi utadra, és Betániába, amely oly kedves hely, szomorúságában és békéjében... Én tudom ezt. Ez az igazság hirtelen villant fel bennem a Getszemániban töltött szombat után. S ettől felvillanyozódtam... de nem álltam meg ennél, mert követtelek szerető célodban. Te igen magasra vittél föl engem, egész napon át lefoglaltál, majd belemerítettél a félálom ködébe, hogy ne engedj arra gondolnom, mik voltak számomra **ezek a napok**. Egész júniusban, amely a te szegény Máriádnak a szorongás hónapja volt, te valóban belesodortál engem a te örvényedbe, nehogy elkapjanak engem az én emlékeimnek örvényei...

Köszönöm, Istenem! Láthatod. Attól való félelmemben, hogy szét találok rombolni irgalmas munkádat, nem is írtam akkor, amikor megértettem az okát az annyira magukkal ragadó látomások óráinak... A Mama... a gyermek... a te szereteted és szavaid a még kislány Mamáról, vagy a kisfiúhoz, akit szereteted karolt fel... Mert azt leírni, amit megértettem, annyit jelentett volna, mint pillantást vetni arra a gyötrelmre, amelyet a te szereteted édességbe pólyált, hogy ne engedd látnom, és ne engedd éreznem... Ezért hallgattam. Te jó vagy. Teljes jóssággal. Végtelenül jó vagy, mert Isten vagy, és tökéletesen jó, mint Istenember. Te megérted, hogy az emlékek fájnak, hogy bizonyos dolgok megzavarnak, és te nem akarod, hogy a kínok vagy az izgalmak megzavarják szóvivődet, aki amúgyis oly gyenge, már oly gyenge... És ezért szívtál magadba, a múltadba, a názareti Jézuséba, aki vándor és Mester a földön, hogy ne gondolkozzam... Ne gondoljak az összes gyász-dátumra, amelyekkel – számomra – tele van június hónapja...

Ennek ellenére is volt gyötrelmem... de letompítva. Voltak zokogásai a szegény Máriának, aki ebben a június hónapban élte át sorsának legádázabb viharait, azokat, amelyek engem megfosztottak azoktól, akik legjobban szerettek, hogy csak benned virágozzam ki újra... Voltak feltörni készülő zokogásaim... de te ezeket elnyomtad énekeddel... és ezeket csak akkor vettem észre, amikor a lélek-Mária egy pillanatra, emberi mivoltára nézett.

Köszönöm, Istenem!

Ebben az órában, éppen tíz éve, otthonunkat **valóban végleg elhagyta papám**... és te elvezettél engem eddig, s ezekben a napokban Szíveden tartottál. Ahogyan mindig teszel, a legnehezebb órákban, amióta „szócsöved” vagyok... Anyám halálakor, a háború legkegyetlenebb óráiban... és most. Csak a múlt évben hagytad, hogy **minden keserűséget** kiigyak, áprilisban és júniusban, egy szándékodra, amelynek neve, azt hiszem: „engesztelés a kétségbeesésekért, és azok enyhítése”. Igen, engem örjítettél meg, hogy másokat megments a kétségbeeséstől. Vajon kik azok, akik így menekültek meg? Hol vannak most az én szegény, kétségbeesett testvéreim?

Ma reggel halálomon voltam... Héttől tizenkettőig, mostanáig, szívrohamban... De már tegnap óta voltam a szívgyörcs (angina pectoris) harapófogójában. Mivel mást nem tudtam tenni, szerettelek, és felajánlottam a te véredet és az én fájdalmaimat a papámért és reményüket vesztett testvéreimért.

Krisztus a hű szívekbe menekül

3-74: **Juttában. Prédikáció Izsák házában.** V. M. a Juttába érkezés leírását megszakítva, saját gondolatait írja le:

Ó, nemde így van ez most is és mindig, Krisztussal kapcsolatban, Krisztus ellenségeinek műve folytán? Nincsen-e még mindig tudomány és eretnokség, gyűlölködés és irigység, nincsenek-e most is ellenségei az emberiségnek – amelyek mind ugyanabból az emberiségből nőttek ki, mint mérgezett ágak egy jó fából – amelyek most is mindezt megteszik azért, hogy az emberiség elpusztuljon. Megteszik, mert az emberiséget jobban gyűlölik, mint Krisztust. Ugyanis tetteikkel gyűlölik, amikor megfosztják az örömtől azzal, hogy elkereszténytelenítik, Krisztustól azonban – ők, a por – semmit sem vehetnek el, mert Ő Isten.

Igen, ezt teszik. Krisztus azonban a hű szívekbe menekül, és onnan néz, onnan beszél, onnan áldja meg az emberiséget, és ezen kívül... és ezen kívül ezeknek a szíveknek adja magát... ezek pedig megérintik az eget, annak boldogságát. Ideleenn maradnak ugyan, de égön, s ezáltal elérik az édes gyötrelmét annak, ami a lét: az érzékekben és a szervekben, az érzelmekben és a gondolkodásban, és végül a lélekben... Könnyek és mosolyok, jajgatások és énekek, ellankadás és mégis az élet siettetése, ezek a mi társaink. Többek, mint társaink, ezek képezik létünket. Mert miként a csontok a húsban, az erek és idegek a bőr felső rétege alatt, mind egyetlen embert alkot, ugyanígy vannak bennünk, szegény lényünkben mindezek a lángragyújtott dolgok, amelyek abból származtak, hogy Jézus nekünk adta magát. És mik vagyunk mi, azokban a pillanatokban, amelyek nem tarthatnának örökké, mert ha csak egy pillanattal is tovább tartanának, elégnénk, darabokra hullva meghalnánk? Mi már nem emberek vagyunk. Már nem a földön élő, ésszel megáldott testi lények vagyunk. Mi, mi, ó, Uram! Engedd, hogy egyszer kimondjam, nem kevélységből, hanem, hogy dicsőségedet zengjem, mert nézésed éget, és tőle önkívületbe esem... Mi akkor szeráfok vagyunk. És azon csodálkozom, hogy belőlünk nem tör elő személyek és tárgyak által is érezhető láng és hőség, ahogyan az a kárhozott lelkek megjelenésekor történik. Mert ha igaz, hogy a pokol tüze olyan, hogy egy kárhozott lélekből kiáradó, egyetlen tűz-visszaverődés is képes elégetni a fát, és megolvasztani a fémet, akkor vajon mi a **te** tüzed, ó Istenem, akiben minden végtelen és tökéletes?

Nem, nem láztól halunk meg, nem ettől égünk el. Te vagy a mi lázunk, Szeretet! Ettől égünk, halunk meg, emésztődünk el, ettől és emiatt szakadnak szét a szív rostjai, mert ilyen sokat nem képes kibírni. De rosszul mondtam, mert a szeretet örület, a szeretet zuhatag, amely széttöri a gátakat, és lezúdul, romba döntve mindent, ami nem ő, a szeretet az olyan érzések beözönlése az elmébe, amelyek mind igazak, mind jelenvalók, de a kéz képtelen leírni ezt a beözönlést, oly gyorsan teszi át gondolattá az elme a szív által tapasztalt érzelmeket. Nem igaz, hogy belehalunk. **Élünk.** Megtízszerezett étellel. Kettős étellel, vagyis emberként és üdvözültként élve: élve a föld életét, és élve az ég életét. Elérjük, sőt túlhaladjuk, ó, ebben biztos vagyok, azt a fogyatékos- és sérülésmentes, és korlátokat nem ismerő életet is, amelyet te, Atya, Fiú és Szentlélek, te, teremtető, háromságos Egy Isten adtál Ádámnak, az élet előjátékaként a hozzád való feljutás után, hogy örvendjen az égben a földi Paradicsomból a mennyei Paradicsomba való csendes átjutás után, és az angyalok szerető karján való átkelés után, amely olyan, mint Mária édes elszenderülése és édes mennybefölvétele volt, hogy eljusson hozzád, hozzád, hozzád!

Az **igazi életet** éljük. Majd utána újra itt találjuk magunkat, és – miként én teszem most – álmélkodunk, szégyenkezünk, hogy messze túljutottunk, és így szólunk: „Uram, én nem vagyok ily sokra méltó! Bocsáss meg, Uram!” És mellünket verjük, mert attól rettegünk, hogy talán a kevélység bűnébe estünk. Ezért még sűrűbb fátyollal takarjuk el a ragyogást, mert, bár nem fénylik túlfokozott izzással korlátozottságunk iránti kíméletből – de felgyülemlik szívünk

közepében, készen arra, hogy egy Istentől akart új, boldog pillanatban nagy erővel újra lángot vessen. Lebocsátjuk a fátlyat a szentélyre, ahol Isten ég a saját tüzetől, fényétől, szeretetétől..., és erőnket veszve, és mégis újjászülvén, folytatjuk a menést, mint akik... megrészegültek egy erős, édes bortól. Ez a bor azonban nem tompítja el az ésszt, hanem megóv minket, hogy szemünk és gondolatunk csak arra irányuljon, ami az Úr. Az Úr, vagyis te, Jézusom, aki összekötő gyűrű vagy a mi nyomorúságunk és az Istenség között, aki bűneink miatt a megváltás eszköze vagy, aki megteremtetted a boldogságot lelkünk számára. Te, Fiú, aki megsebzett kezeiddel teszed kezünket az Atya és a Lélek lelki kezeibe, hogy mi bennetek legyünk, most és örökké. Ámen.

De hová is mentem, mialatt Jézus, szerető tekintetével égetve Jutta lakóit, engem is éget? Ön bizonyára észrevette, hogy már egyáltalán nem, vagy csak igen ritkán beszélek magamról. Pedig mennyi mindent mondhatnék! De a fáradság és a testi gyengeség, amely a diktálások után rögtön erőt vesz rajtam, és a lelki szemérem, amely annál erősebb, minél inkább haladok előre, meggyőznek, **kényszerítenek**, hogy hallgassak. Ma azonban... túl magasra mentem, és, mint tudjuk, a sztratoszféra levegőjétől az ember elveszti az önellenőrzést... Én a sztratoszféránál jóval magasabbra mentem... és nem tudtam magamat ellenőrizni... Meg aztán azt hiszem, ha mindig hallgatnánk, mi, akiket elragadnak ezek a szeretet-örvények, végül elégnénk, mint a lövedékek, vagy inkább szétrobbannánk, mint a túlhevített, lezárt kazánok. Elnézését kérem, atyám!

Az újraolvasás lehangol

3-75: **Keriótban. Beszél a zsinagógában.** V. M. megjegyzése az elején:

Újra végigolvasom, amit tegnap írtam, hogy kiigazítsak néhány, az Ön szemeinek olvashatatlan szót, atyám. Ez az újraolvasás lehangol... mennyivel silányabb annál, amit éreztem, amikor leírtam lelkiállapotomat! Pedig, hogy elő tudjam adni azt, amit az Úr velem éreztetett, ezen kívül attól való félelmemben, hogy rosszul találom elmondani, és hogy megkönnyebbülést találjak – mert ez szenvedés is, tudja-e? – Szent Jánosomat hívtam segítségül. Így mondtam neki: „Te jól ismered ezeket a dolgokat. Te átélted ezeket. Segíts nekem!” Nem is nélkülöztem jelenlétét, örökös jó-gyermeki mosolyát és simogatását. De most érzem, hogy szegényes szavam mennyire sekélyesebb az akkor érzett érzelemtől... Ami emberi, az mind csak szalma, egyedül a természetfölötti az arany. De ember ezt képtelen leírni.

Az évszakok, stb. illatai

3-78: **A síkságon, útban Aszkalóna felé.** V. M. megjegyzése a fejezet elején:

A nap, izzóvá teszi az érett búzát, és olyan illatot csal ki belőle, amely már a kenyérére emlékeztet. A nap, a száradó ruhák, a gabonaföld illatát, a nyár illatát.

Mert minden évszakra, úgyis mondhatnám, hogy minden hónapnak, sőt a nap minden órájának megvan a saját illata, ahogyan minden helynek is, az olyan ember számára, akinek igen kifinomultak érzékszervei és igen erős a megfigyelő képessége. Egészen más egy téli nap illata, amikor metsző szél fúj, mint a csendes, ködös téli napé, vagy az olyan napé, amikor hull a hó. És mennyire elüt ettől az érkező tavasz illata, amely olyan illattal jelenti be magát, hogy az szinte nem is illat, s egészen más, mint a tél szaga. Az ember fölkel egy reggelen, és lám, a levegőnek más szaga van: a tavasz első sóhajtása. És így tovább, más a virágzó gyümölcsösök illata, a kerteké, a gabonaföldeké, egészen a szüretkeg meleg illatáig, és ezek között ott van, mintegy közjátékként, a vihar utáni föld illata...

És az órák? Ostobaság lenne azt mondani, hogy a hajnal illata ugyanolyan, mint a dél illata, ez pedig olyan, mint az este vagy az éjszaka illata. Az első hűvös és egészen tiszta, a másik vidám és örvendező, a következő fáradt ugyan, mégis telítve van azzal, ami a nap folyamán, mint illat, kiáradt; mintha a föld egy óriási bölcső volna, amely pihenőre gyűjti össze kicsinyeit.

És a helyek? Ó! A part-menti tenger szaga mennyire más, mint a hajnalé vagy az esté, mint a délé, vagy az, éjszakáé, mint a viharé vagy a nyugodt levegőé, a sziklás tengerparté vagy a lapos tengerparté! És a dagály után a parton visszamaradt algák szaga! Úgy tűnik, hogy a tenger azért tárta ki belsejét, hogy beszívassa velünk a mélység kesernyés illatát. Mennyire különbözik ez a szag a szárazföld belső síkságainak a szagától, ez pedig a dombos vidékekétől, és ez a magas hegyekétől.

A Teremtő végtelensége oly sokféle! A Teremtő bele tudta vésni a fényt, a színt, az illat, a hang, a forma, vagy a magasság jelét az általa teremtett számtalan dolog mindegyikébe. Világmindenség szépsége, én téged már csak a látomásokon és a látott dolgok emlékének keresztül látok! Istent pedig műveim keresztül szeretem és azon öröm miatt, amelyet e művek látása okoz nekem. Mily hatalmas, erős, kimeríthetetlen és fáradtságot nem ismerő ez a szépség! Nincs benned kifáradás, és te nem okozol ilyet. Sőt, az ember inkább megújul, amikor téged szemlél. Az én Uramnak világmindensége jobbá és tisztábbá tesz, fölemel, felejtet... Ó, bárcsak mindig nézhetnék, és elfelejteném az embereket alsóbbrendű részükben, és csak lelkükben és lelkükön keresztül szerethetném őket, hogy Istenhez vezessem mindnyájukat!

És íme, Jézust követve, aki az apostolokkal ezen a búzatáblákkal teli síkságon halad keresztül, újra elkalandozom, és átengedem magamat annak az örömnek, hogy Istenről beszéljek ragyogó műveiben. Ez is szeretet, mert a teremtmény azt dicséri a teremtményben, amit benne szeret, vagy csak egyszerűen dicséri a teremtményt, akit szeret. Ugyanígy van ez a teremtmény és a Teremtő között. Aki szereti Őt, dicsőíti is Őt, és minél jobban szereti, annál inkább magasztalja Őt Önmagáért és műveiért. De most már hallgatást parancsolok szívemnek, és megyek Jézus után, nem, mint imádója, hanem mint hű krónikása.

Nem tudtam írni, mialatt láttam

4-88: **Betániában. „Mester, Mária magához hívta Mártát!”** A fejezet végén V. M. megjegyzi:

Július 23-a, reggel 8 óra.

Egy igen sápadt Júdás száll ki a kocsiból a Szűzanyával és a nőtanítványokkal együtt, vagyis a Máriákkal, Johannával és Elizával...

A kavarodás miatt, ami ma reggel volt otthonomban, nem tudtam írni, mialatt **láttam**. Így most, amikor 18 óra van, csak annyit tudok elmondani, amit megtudtam és hallottam, vagyis, hogy a lábadozó Júdás visszaérkezik Jézushoz, aki a Getszemániban van. Itt van Mária is, aki őt ápolta, és Johanna, aki ragaszkodik ahhoz, hogy az asszonyok és a lábadozó kocsival térjenek vissza Galileába. Jézus egyetért ezzel, és a gyermeket is felülteti velük együtt. Ellenben Johanna Elizával együtt Jeruzsálemben marad néhány napig, hogy utána Eliza visszamenjen Betszúrba, Johanna pedig Beterbe. Emlékszem, hogy Eliza ezt mondja: „Most már van bátorságom visszatérni oda, mert életem ezentúl nem céltalan. Meg foglak szeretetni barátaimmal.” És arra is emlékszem, hogy Johanna hozzáteszi: „Én is ugyanezt fogom tenni saját földjeimen, amíg Kúza itt hagy. Ezzel is neked fogok szolgálni, bár jobban szeretnék követni.”

Még arra is emlékszem, hogy Júdás kijelenti, hogy betegsége legnehezebb óráiban sem kíváncszott anyja után, mert „Édesanyád igazi anyám volt, gyöngéd és csupa szeretet, s ezt soha nem felejttem el” mondja. A többi rész összekuszálódik a szavakban, és ezért nem is mondom el, mert azt én mondanám, és nem a látomásbeli személyek.

Következik két fiatal keresztény nő vértanúságának jelenete (lásd SZ 82-84), amelyet V. M. így vezet be: „Talán, hogy megvigasztalódjam az elveszített látomásért, és megszüntesse nyugtalanságomat, amely mindig elfog, amikor egészen emberi dolgok akadályozzák meg, hogy munkámmal foglalkozzam, a látomás most tisztán megjelenik előttem...” És, befejezésésként, a rövid magyarázat: Jézus így szól hozzám:

– Megismerted a cordovai vértanú szüzek: Flóra és Mária történetét, abban az időben, amikor Spanyolország a mórok kezén volt, a kilencedik században. Szent vértanuk, szinte senki sem ismeri őket, de milyen boldogok az égben!

Nagyon kimerült és elgyötört vagyok

4-91: **A vérfolyásban szenvedő asszony és Jairus leánya.** V. M. megjegyzése a fejezet elején:

A látomás akkor tűnik fel előttem, amikor nagyon kimerülten és elgyötörten imádkozom, s így a legrosszabb állapotban ahhoz, hogy magamtól ilyesfajta dolgokra gondoljak. Azonban nyomban elmúlik testi és elméleti fáradtságom, amint megjelenik előttem Jézusom, és írok.

A fejezet végén V. M. megjegyzése lelkiatyjának:

Elmondom Önnek, hogy engem a látomásnak különösen az a két része örvendeztetett meg, ahol Jézus azt keresi a tömegben, aki Őt megérintette, és főleg, amikor a kis halott mellett állva, megfogja kezét, és ráparancsol, hogy keljen fel. Béke és bizonyosság hatolt belém.

Képtelenség, hogy valaki, aki olyan részvétellel van, mint Ő, és akkora hatalommal rendelkezik, ne szánjon meg minket, és ne győzze le a Rosszat, ami halálunkat okozza.

Jézus jelenleg nem fűz hozzá magyarázatot, de mással kapcsolatban se mond semmit sem. Félholtnak lát engem, és nem tartja szükségesnek, hogy ma este jobban legyek. Legyen úgy, amint Ő akarja. Már az eléggé boldoggá tesz, hogy látomásban részesültem.

Nekiláttam az ördögűzésnek

4-93: **A két vak és az ördögtől megszállott néma ember meggyógyítása.** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Jézus azt mondja:

– Ide fogjátok tenni az elveszett bárányról szóló példabeszédet, amelyet 1944. augusztus 14-én kaptál.

Most pedig engedelmeskedem Önnek, utalva a spiritiszták sietős távozására, akik júniusban szobát akartak bérelni tőlem. De mivel megtagadtam tőlük, a szomszéd házban... béreltek szobát működésükhöz, ahol tenyérvősnak és kártyavetőnek mondták magukat, ő és barátja. És bár ez a két emberfajta is kellemetlen volt nekem, hagytam, hogy maradjanak július 18-áig, amikor az éjszaka kiállott szenvedés miatt – amely mindenben hasonló volt azokhoz, amelyeket mindannyiszor éreztem, amikor spiritiszta helyek vagy személyek közelében voltam – megértettem, hogy a szomszéd házban spiritiszta összejöveteleket tartanak.

Azt mondtam – és már Önnek is említettem ezt, atyám – : „Most majd én intézkedem, és meglátjuk, kinek van keményebb szarva.” Este aztán nekiláttam az ördögűzésnek XIII. Leó szövegével, amelyet a nápolyi redemptoristáktól kaptam. Ezt mindig hatásosnak találtam viharok, bombák, pokoli... természetű emberek és mindenfajta spiritiszta ténykedés ellen.

Nekiláttam tehát, bár alig bírtam térdelni, kezemben kis keresztemmel, egész lelkemmel, amely szinte kiszakadt testemből, hogy átjuttassa a szöveget a két falon túlra, amelyek elválasztanak engem a médiumok búvóhelyétől. S utána aztán erőltlenül csukódtam össze, mint mindig, amikor ezt teszem. Mintha minden erő kimenne belőlem, és kábult maradok. Így ment ez három estén keresztül: 18-án, 19-én és 20-án. De 20-án ülve kellett maradnom, mert inkább halott voltam, mint élő.

Tegnap azt mondja nekem a két uraság háziasszonya, hogy a kettő közül az egyik, méghozzá az, aki a médium volt – a másik viszont a segédje volt – összecsomagolt, „mivel csak napi 1000-1500 lírát keresett. Mert mi az az 1000 vagy 1500 líra?” Nos, nekem bizony úgy tűnik, hogy valami... A háziasszony még hozzáfűzi – mivel megjegyeztem, hogy fejenként 500 vagy 750 líra nem is olyan kevés – : „Még azt is mondta, hogy azért nem marad, mert nagyon zavarják. Nem a zaj, nem is mi, háziak, akik lélegzetünket is visszafojtjuk, mialatt a Professzor (?) dolgozik, hanem más dolgok, amiket nem akart megmagyarázni. És utána tudni akarta, ki Ön, mit csinál. Sok mindent. S amikor azt mondtuk: „Egy beteg kisasszony, és olvas, ír, hímez...” azt válaszolta: »Nem. Én tudom. Az egy szent.«” (Bocsásson meg, hogy leírom ezt a szót, de pontos akarok lenni.)

Ez a jó asszony nem értette meg, milyen összefüggés van köztem és a Professzor (?) munkája között, sem azt, hogy ő (a Professzor) honnan tudhat rólam. Ugyanis ezt kérdezte tőlem: „De hát Ön ismeri őt?” (a Professzort) „Nem, Istennek hála!” – feleltem. Én azonban értettem minden összefüggést. Nagyon is jól! Ugyanaz ismétlődik meg, ami 1930-ban. Tény az, hogy a médium elinált, és a másik is, bízom benne, hamarosan követni fogja... a levegő pedig megtisztul a kénzagtól, amelyet lelki tudóm nem bír elviselni.

Most pedig lássuk, milyen kellemetlenségeket itat meg velem a Sátán, hogy bosszút álljon. Az biztos, hogy nem úszom meg simán. 1930-ban, az általam elűzött médium szája által – mint Ön is tudja – ezt mondta nekem: „Ön elkerget engem. Pedig rosszul teszi. Mert aki engem elűz, az fájdalmak és bajok elé néz...” Tényleg, attól fogva többé nem voltam jól. Nekik azonban máshová kellett menniük...

4-94: **Példabeszéd az elveszett bárányról.** A végén Jézus szavai:

– A magyarázat benne van a látomásban. De még beszélek neked róla. Most pihenj, mert itt az ideje! Megáldalak, hűséges Mária.

Fölfedem előttetek a múltnak e lapjait

4-95: „Miután emlékeztettem a Törvényre, elénekeltettem a megbocsátásba vetett Reménységet”. Az elején Jézus ezt mondja:

– Január óta, amikor megmutattam neked a vacsorát a leprás Simon házában, te és az, aki vezetőd, óhajtottátok jobban megismerni a magdalai Máriát és azt, hogy milyen szavakat intéztem hozzá. Hét hónap múltán fölfedem előttetek a múltnak e lapjait, hogy örömet okozzak nektek, és szabályt adjak azoknak, akiknek le kell tudniuk hajolni ezekhez a lelki leprásokhoz, és tudniuk kell egy hívó szót intézni ezekhez a szerencsétlenekhez, akik bűnük sírboltjában fulladoznak, hogy ki tudjanak belőle jönni.

A fejezet végén Jézus szavai:

– Íme, a magyarázat. Titeket ez kevésbé érint, titeket, a Jó Pásztorhoz hűséges juhokat. De ha neked, kicsi menyasszony, növekszik tőle a bizalmad, az atyának még nagyobb fényt jelent majd ítélőbírói megvilágításában, és sokak számára nem ösztönzésül szolgál majd, hogy a Jóságához közeledjenek, hanem olyan beljük jutó és tápláló harmat lesz, mint amiről beszéltem, és fölegyenesíti az elfonnyadt virágokat.

Emeljétek föl fejetekeket! Az ég fönn van! Menj békében, Mária! Veled van az Úr!

A következő (4-96) fejezet végén Jézus utasítása:

– Ide tegyétek a Simon farizeus házában lezajlott vacsora látomását, amelyet 1944. január 21-én kaptál.

Ennek (4-97) a fejezetnek elején pedig V. M. megjegyzése:

Mindennemű szenvedésem enyhítésére, és hogy elfeledtesse velem az emberek gonoszságát, Jézusom e kedves látomásban részesít.

A kívánságok embere vagy!

4-99: **Észrevételek magdalai Mária megtéréséhez.** A fejezet elején V. M. kiegészítő magyarázata:

A mai napon mindig Jézus tegnap esti diktálására gondoltam, meg arra, amit láttam, és amit akkor is megértettem, ha nem hangzott el.

Közben, mellesleg, megmondom Önnek, hogy az asztaltársaság beszélgetése, amennyire kivettem, vagyis a közvetlenül Jézushoz intézett szavak, a napi eseményekről folyt: a rómaiakról, a Törvényről, amelyeknek a rómaiak ellenszegülnek, ezen kívül Jézus küldetéséről, aki egy új iskola Mestere. Azonban a színlelt jóindulat alól ki lehetett érezni, hogy ezek mind gonosz és megtévesztő kérdések voltak, amelyeket azért tettek fel, hogy bajba keverjék. Ez nem volt könnyű, mert Jézus, kevés szóval, de minden kérdésre, helyes és végérvényes választ adott.

Arra a kérdésre, például, hogy milyen különleges iskola vagy szekta új tanítójának tette meg magát, egyszerűen azt felelte: „Isten iskolájáéna. Ő az, akit szent Törvényében követek, és Ővele törődöm azáltal, hogy ezen kicsinyek számára (és szeretettel nézett Jánosra, és Jánosban az összes igazszívű embert szemlélt) a Törvény teljes lényegében újra olyanná legyen, amilyen azon a napon volt, amelyen az Úristen kihirdette a Sinai hegyen. Visszavezetem az embereket Isten Világosságához.”

A másik kérdésre, vagyis, hogy mit gondol a császár által elkövetett jogtalanságról, aki Palesztina uralkodójának tette meg magát, így felelt: „**Aki császár, azért az, mert Isten akarja így.** Emlékezz Izajás prófétára! Nem hívja-e, isteni sugallatra, Asszíriát haragja botjának? **Vesszőnek, amely megfenyíti Isten népét, mivel túlságosan elszakadt Istentől, s amely népnek színlelés a ruhája és a lelke?** És nem azt mondja-e, hogy miután büntető eszközül fölhasználta (Asszíriát), **össze fogja zúzni, mert visszaélt a reá bízott feladattal,** és túlon túl döllyfös és kegyetlen lett?”

Ez a két válasz ragadott meg engem leginkább.

Ma este aztán ezt mondja nekem Jézusom, mosolyogva:

– Téged is úgy kellene hívnom, mint Dánielt. A kívánságok embere vagy, és az, aki kedves vagy nekem, mivel annyira kívánod Istenedet. És folytatnám azzal, hogy ugyanazt mondom neked, amit Dánielnek mondtam angyalom: „Ne félj, mert az első naptól fogva, amelyen elhatároztad, hogy szívedet az igazság megértésére szenteled, és vezekelsz Isten színe előtt, könyörgéseid meghallgatásra találtak, és én éppen ezek miatt jöttem.” Itt azonban nem az angyal beszél. Én vagyok, aki hozzád szólok: Jézus.

A fejezet végén ismét Jézus szól:

– Felkészítelek a holnapi leckére. Jelöld meg Dániel 12. fejezetében azt a helyet, ahol e szavakat mondta neki fényes angyalom: „Ne félj, a Béke veled van. Légy bátor és erős!” Te pedig tudd mindig ezt válaszolni: „Beszélj, ó Uram, mert erőt adsz nekem!” (Vö. Dán 10,19.)

Jézus ezután ezt mondja nekem:

– Amikor látlak, hogy annyira figyelsz leckéimre, tanítóját szerető, szorgalmas iskoláslánynak tűnsz, aki számára a tanító a teljes „tudást” jelenti. Amikor viszont magadtól fedezel fel új részeket, és megfigyeléseket teszel (és pedig a látomások közben), olyan jó gyermekre emlékeztetsz, akit apja, kicsi kezét tartva, vezet az elé, amiről azt akarja, hogy gyermeke **me glássa**, s így gyarapodjék értelmességben, de ugyanakkor nem avatkozik bele, hogy gyermekének megadja azt az örömet, hogy valami újat fedezzen fel, és érezze önérzete növekedését.

Ennek megtételéhez mindig szabadnak kell lenned az emberi természetű buzgólkodásoktól. Egyre szabadabbnak. Egyre biztosabbnak kell lenned, hogy fesztelenebbül járhass a szemlélődés ösvényein, s egyre nyugodtabban és mindjobban bízva bennem, aki kezedet

fogom. Egy apa nem véteti észre jelenlétét, hanem ezeryi ügyeskedéssel addig mesterkedik, amíg gyermeke meg nem látja azt az adott dolgot, amiről akarja, hogy gyermeke meglássa. Ó, én vagyok a legszeretőbb az apák között, és kicsinyeimhez a legtürelmesebb a tanítók között. És boldog vagyok, amikor egyiküket, amelyik engedelmes és figyelmes, kézen foghatom. Boldog vagyok, hogy Tanító és Apa vagyok. Pedig milyen nehéz elérnem, hogy gyermekeim bizalommal tegyék kezüket az enyémbé, hogy én vezessem, én oktassam őket, ők pedig ezt mondják nekem: „Mindennél jobban és egész valómmal szeretlek téged!” És azon keveseknek, akik így, fenntartás nélkül, egészen az „enyémek”, feltárom a kinyilatkoztatások és látomások kincseit, és fenntartás nélkül odaadom magamat.

Azonban, Mária, minthogy titeket arra a szerepre választalak ki, hogy legyetek isteni természetem megismertetői, annak különféle megnyilvánulásaiban, azoknál, akiknek szükségük van arra, hogy felébredjenek és elvezessék őket Isten megsejtésére, vigyázz, hogy nagyon lelkiismeretes légy annak elmondásában, amit látsz. Egy apróságnak is van értéke, s ez nem a tied, hanem az enyém. Ezért nem szabad azt mellőznöd. Tisztességtelen és önző tett lenne. Jusson eszedbe, hogy te az isteni víz ciszternája vagy, amelybe ez a víz azért ömlik, hogy mindenki oda menjen meríteni belőle. A diktálásoknál eljutottál a legteljesebb hűségre. A látomásokban sok mindent megfigyelsz, de az írás sietségében és különleges egészségi és környezetbeli adottságaidból kifolyólag megesik, hogy kihagysz valami részletet. Ezt ne tedd! Tedd lábjegyzetbe, de jegyezd fel **mindet!** Ez nem szemrehányás, hanem Mestered szelíd tanácsa.

Napokkal ezelőtt így szóltál hozzám: „Hogy az emberek egy kicsit jobban megszeressenek általam, minden fáradozásomat és egész életemet igazolja, és kárpótlást nyújt. Ha csak egyetlen ember térne hozzád, „elrejtőzött ibolyád” által, ő már boldog lenne.” Minél figyelmesebb és pontosabb leszel, annál nagyobb lesz azok száma, akik hozzám jönnek, és annál nagyobb lesz mostani lelki boldogságod és jövőd örök boldogságod.

Menj békében! Urad veled van.

Ez a kicsi Mártának szól

4-100: „**Inkább veszítsünk el egy baráti kapcsolatot, hogy megnyerjünk egy lelket.**” A fejezet végén üzeni Jézus Diciotti Mártának, aki szeretettel gondozza az írónót:

Jézus ezt mondja:

– Ez pedig a kicsi Mártának szól, akinek nem szabad panaszkodnia, amiért soha nem kap egy szót sem. De legyen biztos afelől, hogy Ura hatékony módon, nagyon szereti őt, hiszen Ő gondoskodott védelméről, attól fogva, hogy abba a sátorba helyezte, ahol neki van pihenő helye. Már előbb szeretett téged, mert az Ő lélegzetvétele ez: szeretni. De amikor egyedül hitted magadat, egy egész család helyett szeretett téged, amikor békességet adott neked Mária mellett. Ne siránkozz, amikor hozzád nem intézek szavakat. Mind a tied azáltal, hogy Mária mellett élsz. A leveleket a távollévőknek szokták írni és nem azoknak, akik velünk laknak. Te pedig ott vagy, ahol én lakom. Légy jó! Kösd össze Márta-tevékenységedet Mária lelkeségével, aki a legjobb részt választotta. És amiért ő ezt a szenvedéssel és a teljes, önkéntes szeretettel választotta, megkapta tőlem a legeslegjobb részt. Te Mária szívében vagy, Mária pedig az én Szívemben.

Ne gyötörd tehát magadat sok mindennel, közöttük olyasmivel, hogy azt kérdezed magadtól, vajon én gondolok-e rád. Pihenj azok szívében, akik szeretnek téged, és higgy: Isten nem hagyja el azokat, akik benne remélnek, és az irgalmas szeretetet gyakorolják. Legyen veled békém!

Képtelenségnek fog tűnni, amit mondok

4-106: **A kánai házban.** A fejezet közben V. M. megjegyzése:

Annak, aki majd e lapokat olvassa, talán képtelenségnek fog tűnni, amit mondok. Pedig ugyanaz a hely, amely Jézus odaérkezése előtt nem különbözött a többtől, vagy pedig munkával teli sürgölődés helye volt – ez pedig kizárja azt a békét, amelyet a munka izgalmatól mentesnek tételezünk fel – amint Ő megjelenik, a hely megnemesedik, és a munka is egyszeriben rendezett formát ölt, ami nem zárja ki a kétkezi munkával egyesült természetfölötti gondolat jelenlétét. Nem tudom, érthető-e az, amit mondok. Jézus sohasem morcos, még valamilyen, vele történt eset által okozott mély undor óráiban sem, hanem mindig méltóságteljesen fönséges. Ezt a fönséget közli azzal a hellyel, ahol mozog. Jézus sohasem túl vidám, de nem is siránkozó. Arca nem széles a nevetéstől, de nem is savanyú, még a legnagyobb boldogság vagy a legerősebb csüggedés óráiban sem.

Mosolya utánozhatatlan. Nincs festő, aki valaha is le tudná festeni. Olyan, mint valami fény, amely a szívéből árad ki. Sugárzó ez a fény a legnagyobb öröm óráiban egy megtért lélek miatt, vagy egy más lélek miatt, aki a tökéletességhez közeledik. Rózsaszínűnek mondanám ezt a mosolyt, amikor helyesli barátainak vagy tanítványainak önként végzett cselekedeteit, és élvezzi közelségüket. Kék, angyali ez a mosoly – hogy továbbra is a színeknél maradjak – amikor a gyermekek fölé hajol, hogy hallgassa, oktassa vagy megáldja őket. Szánalomtól mérsékelt ez a mosoly, amikor valamilyen testi vagy lelki nyomorúságot néz. Végül, isteni ez a mosoly, amikor az Atyáról vagy Édesanyjáról beszél, vagy nézi, és hallgatja ezt a Tisztaságos Anyát.

Nem mondhatom, hogy savanyúnak láttam volna ezt az arcot akár a legnagyobb gyötrelmem óráiban is. A gyötrelmek között, mivel elárulták, a vérrel való verítékezés szorongásai közepette, a kínszenvedés iszonyú görcei között, a mély szomorúság elfojtja ugyan mosolyának végtelenül gyöngéd ragyogását, de ahhoz nem elegendő, hogy letörölje azt a békét, amely mennyei drágakövektől tündöklő fejdísznek tűnik sima homlokán, és fényével megvilágítja egész isteni személyét.

És ugyanígy nem mondhatom, hogy valaha is láttam volna, hogy féktelen vidámságnak adja át magát. Nem volt tőle idegen – bár ritkaságszámba ment – egy egészséges nevetés, ha a helyzetből úgy adódott, de utána újra fölvette fenséges derűjét. De amikor nevet, csodálatosan megfiatalodik, s arca olyan lesz, mint egy húszéves ifjúé, és a világ is szinte megifjodik szép, tiszta, csengő, árnyalt nevetésétől.

Ugyanígy nem mondhatom, hogy valaha is láttam Őt, sietősen tenni bármit is. Akár beszél, akár mozog, mindig nyugodtan teszi, bár sohasem lassan vagy kényszeredetten. Talán azért, mert – minthogy magas – hosszúkat tud lépni, s így soha nem kell sietnie, hogy hosszú utat tegyen meg, és ugyanígy könnyen el tudja érni a messzebb lévő tárgyakat, és nem szükséges felállnia ehhez. Biztos, hogy a mód, ahogyan mozog, előkelő és méltóságteljes.

És a hangja? Nos: lassan két éve lesz, hogy hallom Őt beszélni. Néha mégis szinte elveszítem beszéde fonálát, annyira elmerülök hangja tanulmányozásában. És a jó Jézus türelmesen elismétli, amit mondott, és a jó tanító mosolyával néz rám, nehogy a diktálásokban hiányok keletkezzenek, amelyek annak a boldogságomnak tudhatók be, hogy hallgatom a hangját, ízlelgetem és tanulmányozom annak hangszínét és varázsát. De két év elteltével se tudom pontosan megmondani, milyen a hangszíne. Teljesen kizárom a basszus hangszínt, és ugyanúgy kizárom a magas tenort. De abban mindig bizonytalan vagyok, hogy vajon az erőteljes tenor-hang-e, vagy pedig széles hangterjedelmű, amelyben tenoros hangszínek vannak, vagy pedig tökéletes bariton. Ilyennek mondanám, mert hangja olykor sötét színezetű, szinte tompa, annyira mély, különösen, amikor négy szemközt szól egy bűnöshöz, hogy visszavezesse a kegyelemhez, vagy az emberi tévelygéseket ecseteli a néptömegek előtt.

Viszont, amikor arról van szó, hogy a tiltott dolgokat elemezze vagy felsorolja, és felfedje a képmutatásokat, a sötét hangszín világosabbá válik. Élessé válik, mint a villámcsapás, amikor parancsolóan nyilvánítja ki az igazságot vagy akaratát. Ez a hang olyan zengővé is tud válni, mint az aranylemezt, amelyre ráütnek üvegkalapáccsal, amikor fölemeli hangját, hogy dicsőítse az Irgalmasságot vagy magasztalja Isten művét. Vagy pedig ezt a hangot a szeretet hangcsengésével vonja be, hogy Édesanyjához és Édesanyjáról beszéljen. Ilyenkor valóban szeretettel van bevonva ez a hang, tiszteletteljes fiúi szeretettel, és Isten szeretetével, aki legkiválóbb alkotását dicséri. És ezt a hangszint használja – bár kevesebb nyomatékkal – hogy beszéljen a különösen kedveltekhez, a megtértekhez, vagy a gyermekekhez. És soha nem fárad el ez a hang, még a leghosszabb beszéd alatt sem, mert olyan hang ez, amely felöltözteti vagy kiegészíti a gondolatot és a szót, annak erőt vagy nyájasságot adva, aszerint, amint a szükség kívánja.

Én pedig olykor úgy maradok, kezemben a tollal, hogy hallgassam, és utána úgy találom, hogy a gondolat túlságosan előre jutott, és lehetetlen megragadnom... s így maradok, amíg a jó Jézus meg nem ismétli. Akkor is így tesz, amikor engem szakítanak félbe, hogy megtanítsa engem a kellemetlen dolgok vagy személyek türelmes elviselésére, akik – elképzelheti – mennyire „kellemetlenek”, hiszen attól a boldogságtól fosztanak meg, hogy Jézust hallgassam.

Érzem a lelkek szomjúságát

4-118: **Búcsú Mártától, Magdolnától és Szintikától.** A fejezet végén V. M. panasza, amit unokafivére egyik levele váltott ki belőle. Ez a kitörés egy helyen ezt a következtetést mondatja és írhatja le vele:

Ezentúl csak a természetfölötti szeretetért élek, rokonaimat, barátaimat pedig, vagy egyszerűen felebarátomat, aki jön, hogy mint egy hullám nekiütközzék ágyamnak, csak a lelke miatt szeretem, és csupán arra vágyom, hogy segítséget nyújtsak ezeknek a lelkeknek. Minden más, vagyis arcok, tettek, külső megjelenés, jólét, anyagi nyomorúság, előttem semmivé válik. Látom, érzem a lelkeket. De csak a lelkeket. És ez is szenvedés. Ezért mondtam Önnek ma reggel: „Azt mondtam Jézusnak: ha akadályt jelentek a lelkeknek, hogy a Te forrásodból igyanak, távolítsd el az akadályt azzal, hogy elveszed életemet.” Bizony! Milyen jó lenne elmenni, és nyitva hagyni a ciszternákat, amelyeket Jézus mindenki számára adott, s amelyek kiszáradnak anélkül, hogy a szomjazók innának belőlük.

Mennyire érzem a lelkek szomjúságát! Mert van köztük sok holt lélek is, de sok, sok, sok olyan is, amelyik szomjazik... És Jézus ezt értésemre adja. És nem csupán olyan személyek lelke, akik tudnak a szóvivőről és a diktált műről. Hanem olyan lényekbe zárt lelkek is, akik erről mit sem tudnak, és mégis keresik, fájdalmakkal terhelten azt a szót, amely az ő cirenejük lesz...

Csak engem néz, és mosolyog

4-125: **A Legszentebb Mária: „Az én szánakozásom mindennél erősebb”.** A fejezet végén V. M. beszámolója:

Ma reggel, szentáldozás után, nagy kívánság fogott el, hogy valami szent dolgot adjak Gabriella Nővérnek. De igazán semmim se volt. Jézus tűnik fel előttem, egy kis réten állva, az olajfák árnyékában, fehér ruhájában, és mosolyogva mondja:

– Azonnal küldj el öt érmet venni. Én ezeket majd megáldom, te pedig elküldöd Gabriella Nővérnek és leányainak.

– De hárman vannak!

– Ötöt mondtam, és mind egyforma legyen!

– Nem kettővel többet, Migliorini atyának és Mártának?

– Igen, és siess, mert dolgoznunk kell!

Gyorsan elküldöm Mártát, megvenni az érmeket. Ezalatt örvendek Jézus jelenlétének – amely csak nekem szól – aki továbbra is csak engem néz, és mosolyog.

Visszajön Márta. A tenyerembe helyezem az érmeket, és átnyújtom neki. Jézus széttárja eddig összefonva tartott karjait, fölemeli jobb kezét, és megáldja az érmeket. Rám mosolyog, és engem is megáld... Engem pedig olyan öröm, olyan szívdobogás és olyan kellemes érzés fog el, hogy – ha tudnék mozogni – ezt énekkel, járkálással fejezném ki... Ehelyett itt vagyok... és utána nekifogok leírni mindazt, amit látok... De, az annyira leereszkedő és engem megáldó, Jézus jelenlétéből fakadó öröm egész nap megmarad bennem a rettenetes fejfájás kínja alatt is, ami megvakít és az eszemet is elveszi.

Erős virág- és tömjénillat

4-129: „Te vagy a Messiás?” kérdik a Keresztelő küldöttei. A fejezet végén V. M. beszámolója:

Szükségét érzem, hogy itt feljegyezzem az Úr egyik jótéteményét. Ez pedig egyetlen nagybátyám keresztény halála, akit egy hosszú sor, mindenféle természetű, súlyos, megalázó, igen fájdalmas, pontosan negyven éven át tartó, és egyre súlyosbodó alakban jelentkező csapás igen türelmetlenné tett a jó Istennel szemben. Ifjúkorában igen vallásos volt, és hitét annyira gyakorolta, hogy a családban tréfásan „a szerzetes”-nek hívták. Később azonban oly fokban lett hitellenes, nyugtalan és lázadó, hogy súrolta, és talán el is érte a gyűlöletet. S én emiatt nagyon szenvedtem. Amikor írt a mamának, aki nővére volt, levele az Istenre szórt szemrehányások, gúnyolódások, továbbá az életre, a két szerencsétlen teremtésre – feleségére, aki fő oka volt balsorsának, és leányára, aki, miután elvitte tőlünk, elhagyta apját, hogy szabad legyen... üzelmeiben – szórt átkok sorozata volt. Átkozta a rokonokat, átkozta az orvosokat és az ápolókat, és így tovább. Bennem mindez szinte testi undort ébresztett. És mégis, amikor eszembe jutott, nagy szánalmat és nagy szeretetet éreztem iránta, éppen azért, mivel olyan szerencsétlen volt, annyira szerencsétlen, hogy elutasította az **egyetlen** gazdagságot és enyhületet, ami megmarad a szerencsétlen embereknek: Istent. De azért is szerettem, mert számomra nagy szenvedés okozója és nagy kegyelem megszerzője volt.

Hozzánk való jöveletekor Vogherába – akkor már beteg volt – nekem sok könnyet okozott. Szeretett engem. De nyugtalan és ideges volt, és semmit nem tűrt el, ami különbözött az ő gondolkozásmódjától. Tökéletesen beszélt a francia, angol és német nyelvet, és azt akarta, hogy én, a tízéves kislány, aki nagyon előre voltam a franciában és makogtam a németet, tökéletes legyek a franciában, és csodálatosan haladjak előre a németben, amelyet (zárójelben jegyzem meg) gyűlöltem. És azt is szeretne volna, hogy egy-kettőre sajátítsam el az angolt, amire meg akart tanítani. Megértem őt. Neki, a béna embernek, hosszúak voltak a napjai, és nem bírta megszokni a tétlenséget. Óráit azzal akarta kitölteni, hogy engem nyelvekre tanít. Csakhogy én már befejeztem tanulmányaimat, és ha meggondoljuk, hogy tizenhat éves koromban már készen voltam klasszikus tanulmányaimmal, mindenki megértheti, volt-e kedvem tanulni. Ő azonban semmit sem értett meg. Különös teremtés volt, mint nőtestvére: amit akart, azt akarta. S aki ellent mondott neki, az ki volt téve hirtelen haragjának, szemrehányásainak, vádaskodásainak, stb., stb. Pedig szeretett engem. Mindig így szólított: „Pretty, Pebbly, Darling, Mary”, és két szabad karjával és kezével – ezeket nem támadta meg a bénaság, amely alsó végtagjait leszögezte – szép kis képeket készített nekem, vagy édességeket, amelyeket megettem ugyan, pedig könny volt rajtuk a cukor. Mert nem volt olyan nap, hogy panaszkodásaival és kedvetlenségem, lustaságom és konokságom miatti vádaskodásaival fel ne ingerelte volna anyámat, aki aztán, mindmáig legendás szigorúságával, megbüntetett engem...

És, fájdalom a fájdalomban, az ő hozzánk költözése nekem az otthontól és apámtól való elválásomba került... A nagybátyám bénasága valójában utolsó gerinccsigolyáinak töréséből eredt, amit Angliában szenvedett el. De az orvosok, akik azt látják és értik meg, amire képesek: igen keveset, úgy ítélték, hogy nemcsak gerincével, hanem tüdejével is beteg. Nyolcvannégy éves korában halt meg, torzulásos végtagbénulásban... és negyven év alatt tüdőbetegsége soha nem volt... De, egyszóval, a tudós orvosok szerint betegnek kellett lennie tüdejével, és azért számomra, kislány számára, közelsége veszélyes volt.

Isten bocsásson meg nekem! De tekintve, hogy az így vélekedő orvosok bensőséges barátságban voltak a mamával, kislány kora óta, és mivel az ő álma is az volt, hogy engem kollégiumba dugjon, „hogy megrendszabályozza jellememet”, így mondta, ami ellen papám **elkeseredetten harcolt – ez volt az egyetlen dolog**, amiben ő parancsolt feleségének – úgy gondolom, hogy a mama, az orvosokkal összejátszva, ezt a kártyát játszotta ki, hogy sikerre

vigye elgondolását. A papa pedig nem volt annyira erős, hogy kijelentse: „Akkor távozzék sógorom!” Csak annyit tett, hogy a mamával íratott egy nyilatkozatot, hogy ő akarta eltávolításomat otthonról. Ezt a papírt a családi iratok között találtam meg. Így hát engem kollégiumba küldtek... Négy hónap múlva nagybátyám a bergamoi városi kórházban kapott elhelyezést és állást... Én azonban a kollégiumban maradtam... s ezáltal elvesztettem azt az örömet, hogy élvezzem papám testi és elmebeli épségének utolsó hónapjait. Utána már csak fáradt... jó ember volt, de kevés emlékezőtehetséggel és akarattal... Én pedig már nem kaptam tőle, csak bátorító simogatásokat... és azt a szenvedést, hogy csökkent értékűnek lássam...

Mindezt nagybátyám miatt. Ezeket a szenvedéseket okozta nekem.

A kegyelmek azok voltak, hogy a kollégiumban megtaláltam – mintha nagyon messziről tért volna vissza, és ott adott volna nekem szerelmi találkát – az én Jézusomat, akit futólag pillantottam meg a kisgyermekkor kódében az Orsolya nővéreknél, de aztán elvesztettem szem elől. **Nem hitem elől. Hanem szemem elől.**

Szenvedő Jézusom, a kollégiumban – talán, mert már akkor túl súlyos kereszt nehezedett vállamra – végtelenül szelíd Szívének minden mosolygó, bátorító gyönyörűségével mutatta meg magát nekem... És most azért vagyok az, ami vagyok, mert akkor **teljesen és hosszú ideig** az Övé voltam. Ott benn, a kollégiumban, mély és erősen keresztény élettel tápláltan, **tudatosan** szerelmes voltam Jézusba, abban az életkorban, amely már tudta, mit akar (10-16 év), utána pedig képes voltam ellenállni mindennek, ami szerető hitemet vette célba, hogy azt feldöntse és szétzúzza. És mennyi ilyen volt!... Voltak ingadozásaim, tizennyolctól huszonöt éves koromig. De utána... Nos, Jézus harmadszor is eljött, és többé nem hagyott el...

Nos, ezért szerettem ezt a most elhunyt nagybátyámat. A mama halála után – aki már előre azzal vádolt, hogy majd nem fogom szeretni és segíteni a nagybácsit – azonnal magamra vállaltam a vele való törődést. Írtam neki, és pénzt küldtem neki, a betegnek, apró szeszélyeire. Még végrendeletemben is köteleztem örökösömet, hogy folytassa a havonkénti pénzesutalványok küldését élete végéig. De ezzel egyidőben, az első levéltől kezdve, világosan tudtára adtam, hogyan vélekedem hitemről, a jó Isten iránti szeretetemről, az Egyház iránti tiszteletemről, stb. stb. Tudom, hogy e szavakkal fejeztem be: „Ilyen vagyok, és engem ilyennek kell tartanod. Elveid miatt nem ítélek el, bár az, hogy hitetlennek tudlak, elszomorít, mivel tudom, hogy ez megfoszt téged az egyetlen lehetséges vigasztól. De kérlek, te se véts az én eszméim iránti tisztelet ellen.”

És annyira megértett, hogy **azonnal** a szentségekhez járult, és még a szentáldozását igazoló cédulát is elküldte nekem, mint valami szegény gyermek, aki igazolni akarja, hogy jó volt... Szegény nagybátyám!

Most azt írja a főnöknő, hogy újra buzgó lett, és derűsen, keresztény módjára halt meg, és amíg tudott, szeretettel beszélt rólam. Hát nem az Úr jósága ez? Nagyon bántott a gondolat, hogy nem Isten barátságában fog meghalni! És Isten megnyugtat engem, kimutatva, hogy nem imádkozunk és szenvedünk anélkül, hogy meghallgatást ne nyernénk, és hogy a hit nyílt megvallása nagyon megrázhat, és visszavezethet Istenhez valakit.

Szegény nagybátyám, aki olyan egyedül halt meg! Velem is ez történik majd? Szegény nagybátyám sokáig nem kapott levelet tőlem, a háború miatt. De most már tudja, hogy én ugyanúgy aggódtam érte, mint ő énrtem, a háborús hónapok alatt, amikor a levélváltás lehetetlen volt. Most már mindent tud, és békét élvez.

És, minthogy már benne vagyok az elbeszélésekben, elmondok önnek egy esetet – anélkül, hogy ezt nagybátyámra vonatkoztatnám – ami néhány napon belül harmadszor történik meg velem. Erős virág – és igen finom tömjének (amilyenek a benzoe gyanta és hasonló gyantafélék) átható illathullámai töltik be hirtelenül szobámat, majd ugyanolyan hirtelenül meg is szűnnek. Tegnap Márta is érezte, pedig messze ült tőlem. Az ágy közelében azonban igen erős volt. Már hónapok óta nem éreztem többé ezt.

Ma éjszaka őrijítő fájdalmaim voltak

4-137: **Jézus a vízen jár.** A fejezet előtt Jézus ezt mondja V. M.-nak:

– Sok munkánk lesz ma, hogy behozzuk, a nem elvesztegetett, hanem – akaratom szerint – másként felhasznált időt. Te e nap első órájától fogva tudod, (hajnali egy órától) mire irányítom erősen elmédet, mert az első és egyetlen pont, ami megvilágosodott előtted, már tudatta veled, mire figyelj lelki szemeddel. És az az ismeretlen női név – amely úgy csendült fel benned, mint hívó harangszó, és csak akkor hallgat el, amikor választ kap – közölte veled, hogy ezt is meg fogod ismerni. De az én szüzem és a Mester közül a Mestert kell választanod, és az én ügyemet kell amannak elébe helyezned. Sok mennyei teremtményt fogok neked bemutatni.

Mindegyiküknek van számotokra hasznos tanítása. Ti mindent tudtok, mindent elolvastok, csak azt nem, ami az ég megszerzésének a tudománya. Írj!

Írok, helyesebben: leírok.

Ma éjszaka, amikor őrijítő fájdalmak között azt kérdeztem magamtól, hogyan bírta Jézus elviselni azt az iszonyú fejfájást, és ezt tőle is megkérdeztem, megjelent előttem szépségesen, egészségesen, mosolyogva, a Galileai-tenger háborgó vizén.

Ma éjszaka, miközben az Úr kínszenvedését szemléltem, az nekem akkora kínt jelentett, hogy összeszorítottam a fogamat, nehogy feljajduljak a legcsekélyebb zajra, vagy az ágy legkisebb megmozdulására. Úgy éreztem, hogy sok szívem van, amelyek mind sebesen és fájdalmasan lüktetnek minden fogamban, nyelvemben, ajkaimban, orromban, fülemben, szememben. Homlokom felénél pedig úgy éreztem, hogy ott sok-sok kusza szög van, amelyek behatolnak koponyámba. Tarkómtól pedig fölfelé indul, és szétsugárzik egy tűz- és fájdalomkéve, amely satuként szorít. Jobboldali halántékcsontomnál úgy éreztem, hogy időnként nekiütődik valami súlyos tárgy, hogy még mélyebbre nyomja fejembe azt a tűz- és fájdalomkévét, és ott benn dübörögjön. Gyötrődésem alatt Őt szemléltem a Kerttől a Kálváriáig, amikor, pontosan a harmadik elesés után, egy kis testi és lelki enyhülethez, pihenéshez jutottam.

Ekkor jelent meg előttem Jézus. Utána újra kezdődött a gyötrelem, míg végre, két óra tájban, miután megszűnt az Úr kínszenvedésének szemlélése, és kissé megszűnt iszonyú fejfájásom, egy név hangzott fel bennem: Szent Fenicola. Ki ez? Ismeretlen. Igazán élt? Ugyan! Ki hallott róla! És megpróbáltam elaludni. De nem ment. Szent Fenicola. Szent Fenicola. Szent Fenicola. Itt addig nem lesz alvás, mondtam magamban, míg meg nem tudom, kicsoda. És hála annak, hogy fájdalmam enyhült, s így lehetővé vált, hogy megmozduljak – holott 15 órától éjfélig, sőt még tovább is lesújtott, és erőtlenné tett, testem pedig görcsökben szenvedett, úgy hogy szememet se tudtam kinyitni – elővettem a szentek névjegyzékét, és azt találtam, hogy együtt említi Szent Petronilla szüzet és Szent Felicola szüzet és vértanút. Én Fenicolának hallottam, de talán rosszul értettem. Ezzel a felfedezéssel együtt láttam egy fiatal nőt, aki ruhátlanul, kegyetlen módon egy oszlophoz volt kötözve. Majd mást. (Lásd SZ 12-18)

És most, engedelmességből, azt írom, amit a Mester mutat nekem, és nem odázom el a leírást, noha fejem úgy forog, mint egy pörgettyű.

A következő (4-138) fejezet végén V. M. leírja Szent Petronilla halálát és Szent Fenicola vértanúságát, amelyet azután Jézus oktatása követ. Ez utóbbiban van néhány rész, amely az írónőnek szól:

– Ismersz-e még valakit, Mária, akinek Mestere... azt mondaná, amikor neki szüksége van rá: „Kelj föl, írj, légy erős!” és aki, amikor a Mesternek tovább már nincs rá szüksége, ne válna újra örökös haldoklásban szenvedő, szegény, beteggé?... A mai keresztények előtt ismeretlen az én vértanúm: Fenicola... Meg akartam veled ismertetni, hogy beszélhesek neked lelki mesternőjéről is, és hogy buzdítsalak a szenvedésre. Ismételd vele: „E fájdalmak között, igen, most már kezdem látni vőlegényemet, Jézust, akibe minden szeretetemet helyeztem”, és

gondold meg, hogy számodra is támasztottam egy Nikomedészt, hogy kimentsem a szenvedélyek vizéből énedet, amelyet magamnak akartam, és hogy összegyűjtssem, ami belőled megőrzésre érdemes, vagyis azt, ami az enyém, azt, ami jót tehet az embertestvérek lelkének.

Egyedül csak Istent látom, hallom, ízelelem

4-139: **Találkozás a tanítványokkal.** Előtte V. M. beszámolója:

Ünnepnap... és emlékezések napja... és összehasonlítások napja. Ezért olyan nap, amely nekem szenvedést okozna. És tegnap óta Jézus... érzéstelenít engem a szenvedéshez érzékelhető jelenlétével. Tegnap, hogy ne gondoljak emberi, fájó emlékeimre, mellém jött, és világi dolgokban is tanítóm lett.

Megmagyarázom. Napokkal ezelőtt beszéltem azzal az ifjúval, aki albérlőm, és hamarosan beiratkozik a bölcsészeti karra, s aki zavaros időszakot él át a kitelepítés, a hitványság és az önzés eme idején. Irodalomról és bölcselétről beszélgettünk, és megkérdezte, tetszik-e nekem Szokratész.

Tetszik-e? Természetesen! Nekem mindig is tetszett, de amióta Jézus oktat, még jobban tetszik, mert jobban megértem. De nekem Szokratésztól csak az **Euthyphron** és az **Apologia** van meg. És amikor még... fél állatka voltam, arra voltak jók, hogy el ne csüggedjek. Nem csüggedni már annyi, mint készülődni a fölemelkedésre. Az ifjú elhozta nekem a **Phaidont**. Kevés az időm a kedves ostobaságok és a komoly dolgok olvasására. De ha a meglévő keveset nem fecsérelem el az ostobaságokra, mindig találok egy kevés időt, hogy azt komoly olvasmányokra fordítsam, márcsak azért is, hogy fölemeljem fejemet a megszokott munkáról. Mert, furcsának tűnhet, pedig így van, hogy bár egész valómmal kívánom ezt a munkát, időnként mégis szükségét érzem, hogy énemet sétálni küldjem más gondolatokhoz, amelyek nem természetfölöttiek, mintegy pihentetve azon részemet, amely nem szellemi természetű, vagyis: anyagi és erkölcsi részemet.

Kézbevettem tehát a **Phaidont**, így szólva magamban: „Ha Jézus megengedi, hogy nálam legyen ez a könyv, az annak a jele, hogy számomra jó származik belőle”. Mindig így tett! Kezembe tett vagy kapcsolatba hozott olyan könyvekkel vagy személyekkel, amelyekből, vagy akiktől, nekem vagy számukra jó származott. Nekifogtam olvasni. De nem az a Valtorta Mária olvasta a **Phaidont**, mint amelyik Valtorta Mária valamikor az **Euthyphront** olvasta. Ezt most a „szóvivő” tette és teszi. És azon jelenség folytán, ami velem történik, amikor Jézus akarja, a szavak természetfölötti fénytől világosodnak meg előttem, és természetfölötti vonatkozásokkal gazdagodnak! Emlékszik, amikor Ubaldinak azokat a könyveit olvastam, és azokból, mivel Isten így akarta, mélyen keresztény gondolatokat merítettem? Ön mosolygott azon a... képességemen, hogy egyedül csak Istent látom, hallom, ízelelem, és fogom fel egy ördög munkáiban is. De én ezt igenis jól meg tudom magyarázni magamnak. Azért van ez, mert Jézus rám... különleges, csodás szemüveget tett, amely megsemmisíti a gonosz szavakat, és jó szavakká változtatja. Az Evangélium jut eszembe: „Kígyókon és skorpiókon fogtok járni, **de nem fognak nektek ártani**” Isten jóságos.

De – hogy visszatérjek a **Phaidonra** – a természetfölöttit olvastam és éreztem abban is, de valójában nem tudtam élvezni. Jézus odajött mellém, ágyam jobb oldalára, a fejrész felé, és kissé mögém állva, bal kezét bal vállamra téve, jobbát kinyújtva, hogy mutassa a sorokat, amelyeket megmagyarázott nekem, de olyan szépen, hogy el voltam ragadtatva. Boldog voltam, hogy oly közel éreztem magamat hozzá, hogy teste melegét is éreztem, és boldog voltam, hogy hallottam fejtegetését. Erről azonban csak zavaros leírást tudnék adni, ha el akarnám ismételni. De a világosság megmaradt bennem.

Csak arra a mondatra emlékszem jól, amelyet az emlékezésről mondtam önnek: A „Mária gyermekkoráról” szóló részben beszéltem erről. A lelkek visszaemlékeznek, mert a Fénytől származnak, és ahogyan a villám, amikor kialakul, felhalmozza az éterben szétszórt elemeket, és azokat magával sodorja, úgy visznek magukkal a lelkek részecskéket az örök Értelemből. És a lélek minél kristálytisztább a kegyelem révén, és minél tevékenyebb az akarat folytán, annál jobban emlékszik! Nem úgy van, ahogyan a görög bölcselő mondja – aki csak egy fél-

kinyilatkoztatásnak, egy alig megsejtett vallásnak a birtokosa, és azért nem lehet birtokában a teljes igazságnak – hanem ahogyan én mondom. A lélek nem azért emlékezik, mert újra megtestesül. **Hanem azért emlékezik, mert onnan jön, ahol mindent ismert.** Beszél az újból való megtestesülésről is, de erre nem jól emlékszem. Tudom, hogy azt mondta, hogy Szokratész ezt a gondolatot követte, egyenes vonalban, amíg tudta, majd – mivel hiányzott belőle az isteni igazság ismerete – eltért az egyenestől, és a lefelé vezető útra tért, ahelyett, hogy a fölfelé haladást folytatta volna. Ezt mondta: „Az ember él ugyan egy második életet, igen, de már nem a földön. Hanem lelkével, más birodalmakban.” De a többit elfelejtettem.

Úgy szeretném, ha lediktálná magyarázatait, mert utána nem lesz nálam a könyv, és akkor... ég veled minden. De még jobban szeretném, ha Ő lenne tanítómesterem... minden tudományban. Éleseszű és türelmes tanító Ő. De az iskoláslány egy liba; és amikor Ő becsukja a könyvet, semmit se tudok újra elmondani... Megmaradok azonban az örömben... és a világ gonoszsága eltűnik előlem... Tegnap este csukott szemmel mosolyogtam, de olyan boldogan, hogy Márta azt hitte, elragadtatott álomba estem. Nem. Nagyon is ébren voltam, de olyan szavakat hallottam, amelyek magukkal ragadtak, és szemre nem volt szükség a látáshoz... Még most is állandóan mellettem van az édes Jézus... boldog vagyok. Máriaja számára ez az Ő ajándéka, könyörülete, a szent gyermek Mária születésnapján.

Újra feltűnt előttem a Kálvária

4-140: **A fösvényiség és az esztelen gazdag ember.** A fejezet végén V. M. szavai:

Az iszonyú szenvedés után, amitől életem végét éreztem, háromnapi haláltusa után, a ma reggeli gyónás és áldozás után, amikor magamat még mindig nagyon rosszul érzem, és testem csak pihenés és csend után, ugyanakkor lelkem a Szó után áhítozik, borzalmas fejfájással, végét járó testem álmos elnehezültségében, figyelem az órák múlását ma, a Szent Kereszt Felmagasztalásának napján. Arra gondolok, hogy a Compitoban töltött szörnyű időszak alatt igazán úgy szorítottam a keresztet, mint végső kapaszkodót, hogy el ne merüljek. Arra gondolok, mennyire szerettem volna bemenni – visszafelé utazáskor – a Szent Márton templomba, hogy köszönetet mondjak Szabadítómnak. Arra gondolok, hogy 10-én reggel, amikor haldokoltam, újra feltűnt előttem a Kálvária teteje a három kereszttel. Ezek egyikéről már levették vértanúját, a másik kereszt előre dőlt a föld felé, áldozatának súlyával, szinte azért, hogy letegye megkínzott gyümölcsét. A harmadik még állt. Úgy, ahogyan akkor láttam ezeket, amikor Dal Bo Antoinetta meghalt. Sok mindenre gondolok. Arra is, hogy az előző reggelen Jézus betegápolóként segített nekem, mindenki másnál ügyesebben, de anélkül, hogy megszüntette volna fájdalmamat, pedig egyedül Ő tudja, hogy ez sok, elképzelhetetlenül sok. Ő békével töltött el. Arra gondolok, hogy biztosan fáj nekem szenvedésem, de ezt **kell** tennie, mert van egy lélek, akit vissza akar szerezni, vagy akit segíteni akar nagy szenvedéssel. Mialatt Jézus segített nekem, a Sátán próbált megzavarni... és most is próbál. Arra gondolok, arra gondolok... hogy tüstént békén hagyna, talán anyagilag is segítene, ha beleegyeznék, hogy többé nem írom le, amit Jézus akar. De én ezt **nem tudom** megtenni. Ha azok, akik bírálgatnak vagy megtagadnak és gúnyolódnak, végiggondolnák, hogy nekem sem anyagi, sem más hasznom nincs a „szóvivői” munkából, hanem csak mindenféle fáradság és szenvedés származik belőle, főleg pedig, ha éreznék mindazt, amit elszenvedek és kiállok, azonnal megértenék, hogy meg kell tennem azt, amit teszek, mert Isten akarja. És meg is teszem, méghozzá anélkül, hogy belőle bármiféle anyagi vagy erkölcsi hasznom lenne.

Írásom kibetűzhetetlen lesz

4-141: **Magdalai Mária kertjében.** V. M. megjegyzése az elején:

Tudok-e írni, és le tudom-e írni legapróbb részleteiben is? És mi történik majd utána? Ezt kérdezné magától mindenki. Én nem kérdem ezt magamtól, hanem megyek tovább, és bocsánatot kérek Öntől, ha írásom kibetűzhetetlen lesz, a szokás szerint.

Harminchétszer szakítottak félbe!

4-158: **Búcsú a nőtanítványoktól.** V. M. megjegyzése a fejezet végén:

És mára is befejeztük, mindkét részről nagy türelmet tanúsítva! Huszonháromszor szakítottak félbe tegnap, tizennégyszer ma. Ha nem az lenne, hogy kiárad Jézus végtelen türelme, és belőle átömlik belém, biztosítom Önt, megvesznék. Ő viszont oly türelmes! Abbahagyja, újra folytatja, nyugalommal, mosolyogva. Én képtelen vagyok türelemmel elviselni a kellemetlen félbeszakításokat, amelyek arra kényszerítenek, hogy becsukjam a füzetet és a tollat, akár csak néhány percre is, hogy így leplezzem a titkot, amely oly gyöngéden és oly rejtetten megy végbe, és eltakarjam a haszontalan kíváncsiskodás elől. És már maga az nagy csoda, hogy belőlem türelmes személyt csinált... Persze hogy ilyen vagyok, mert tudom, hogy itt van Ő, aki diktál, és aki nem veszi el a fonalat... Mert amikor – mint ma reggel – én írok levelet vagy mást, akkor azonnal elveszítem a fonalat és a türelmemet akkor is, ha már beszédet hallok közelemben. És Márta tudja, hányszor kiáltom: „Csendet! Csukd be az ajtót!”, amikor a magam jóvoltából írok...

Úgy rág a Sátán kínzása, mint valami szú

4-159: **Arbelában.** A fejezet végén V. M. endori János boldog halálára célozva ezt mondja: Igaz. A remény egyre élénkebben lobog... És engem vajon ki vesz fel? Engem, aki olyan rosszul vagyok, és akit úgy rág a Sátán kínzása, mint valami szú? Nem hagy nyugtot. Mivel másként nem tud megfogni, így fog meg: azt sugallja, hogy én vagyok az, aki írok, és nem Jézus tesz látóvá és diktál. Tudja-e, hogy ha erről meg tudna engem győzni, összeroppannék a kétségbeeséstől és a rémülettől, hogy vétkeztem, és félnék a haláltól és az ítélettől? Ó, mennyire kínoz! Annyira elkábít állandó beszédével, hogy én – amint Jézus befejezi a látomást és szavait – elveszítem minden képességemet, hogy élvezzem azt, amiből életem áll, vagyis ezt a természetfölötti valamit, ami engem beburkol és „szóvivő”-vé tesz.

Nektek, akik olvassátok, szépnek tűnnek ezek az események? Valamikor én is ilyennek éreztem. Most, művészi oldalától eltekintve, mást nem is érzek bennük. Hiába keresem újra meg újra a mondatokat, amelyek – mialatt elhangzottak – oly magasra, a boldogságba röptettek engem. Hiába gondolok vissza újra meg újra azokra a viselkedésekre, amelyeknek kedvessége – látásuk közben – annyira megragadott. Minden kialudt, minden csak hamu. A Paradicsom, mert az aztán mennyország, elveszítette ragyogását, helyesebben: nyitva áll, amíg tart aznapi szóvivői szolgálatom, eláraszt minden fényével, énekével, édességével, örömeivel; de utána, a munka végeztével, nyomban bezárul légmentesen, engem pedig körülfog és alámerít a köd és a sötétség, és nem hallok más hangot, csak a Kétség és a Tagadás hangját, amely ingerel és gúnyol. Hát nem nagy szenvedés ez? Mégsem akarok kétségbeesni és kijelenteni: „Abbahagyom, mert az én művem.” Nem, nem én! Főleg most, sok mindentől kimerítve és elnyomva, sok mindentről nem tudva, nem tudnám ezt megtenni, én, testi gyengeségemben és erkölcsi búsulásomban ehhez csak undort tudnék érezni, és nem írnék semmit sem. Testileg képtelen volnék gondolkozni, erkölcsileg pedig undorodnék a gondolkozástól...

Véletlenül kinyitom a rádiót, és 17 óra 30-kor Firenzére állítom be. Ilyet pedig sohasem teszek, mert zenét keresek és nem szavakat, Firenze pedig ebben az időpontban csak „szavakat” közvetít. Hallom, hogy a bemondó közli: „Hamarosan szertartást közvetítünk az assisi bazilikából, amelynek végén Őeminenciája, Canali bíboros áldást ad a Szent Ferenc által írt áldás-ereklyével.” Végighallgatom: béke száll rám. Szent Ferencem, compitói első vigasztalóm, jön, hogy békét hozzon nekem... (Compito a falu neve, ahová háború alatt kitelepítették.)

Következik, másnapi dátummal egy naplóoldal, amelyet reszkető kézzel írt. Az író arról számol be, hogy halálán volt, és a pártfogó szentektől kapott segítséget és erősítést; s hogy saját szenvedéseit felajánlotta sok személy javára, és hogy felkészüljön a halálra... Vége felé ez olvasható: „Az orvos haragszik, amiért írok. Biztosan azt hiszi, hogy írásom amolyan »öreglányos romantika«”. És ettől befolyásolva, elvéti a helyes diagnózist. Végül még hajlamos lesz arra, hogy hisztériát állapítson meg, amikor annak, amit írok, agyában ilyen neveket ad: a „felidézés mániája”, „a csalódott nő kitörései”, aki legalább álmodni akarja azt, amit az élet megtagadott tőle, és szép történetet mesél el magának. Azt mondja, hogy mindig foszfor az, amit felélek... Valójában Jézus fogyasztja saját foszforát... én nem teszek mást, csak betűket vetek a papírra, hogy feljegyezzem a „foszfor”-át. De hogy mondjam meg ezt egy orvosnak, és tereljem őt a helyes útra? Ön mondja meg, mit tegyünk?

Sokat adtunk a kíváncsi kutatóknak

4-161: **Jézus beszéde Aerában.** A végén Jézus megjegyzése:

– Ezzel befejeződött az utazás, a második nagy apostoli utazás. Most visszatérünk Galilea ismert tájaira.

Szegény Mária, kimerültebb vagy, mint endori János. Felhatalmazlak, hogy hagyd el a helységek leírását. Már úgyis sokat adtunk a kíváncsi kutatóknak. És mindig „kíváncsi kutatók” maradnak. Semmi több. Most elég! Elhagy az erőd. Tartogasd meg a szó számára! Ugyanazzal a lelkülettel, amellyel megállapítottam sok fáradozásom hiábavalóságát, megállapítom a te sok fáradozásod hiábavalóságát is. Ezért mondom neked: Csak a Szó számára tartogasd magadat!”

A „szóvivő” vagy. Ó, bizony rád is áll a kijelentés: „Furulyáztunk nektek, de nem énekeltetek, jajgattunk, de nem sírtatok.” Csak az én szavaimat ismételted el, a szórszálhasogató tudósok pedig fintorgatták orrukat. Szavaimhoz a te leírásaidat csatoltad, és abban is találnak bírálni valót. Most újra találnak majd csomót a kákán. Te pedig ki vagy merülve. Majd én mondom meg, mikor kell leírnod az utat. Egyedül én. Hamarosan egy éve lesz, hogy lesújtottam rád. De akarsz-e az év letelte előtt újra Szívemen pihenni? Gyere hát, kicsi vértanúm!...

4-163: **Fölösleges gyakran járulni a szentségekhez, ha valakiből hiányzik az emberszeretet.** Jézus szavai az elején:

– Ez, lélek, éppen neked szól, aki sírsz, amikor szemléled múltad keresztjeit és jövődöd felhőit. Az Atyának mindig lesz kenyere, amit kezedbe tesz, és egy fészke, ahová betegye síró gerlicéjét.

Válaszom az akadékoskodó hittudósoknak

Ugyanennek a fejezetnek végén Jézus szavai:

– Menj békében, Mária. Te olyan kedves vagy nekem, mint az a két kis árva, akit láttál, sőt náluk is kedvesebb. Menj békében! Én veled vagyok.

Amikor én ismeretlen részleteket mutatok meg neked nyilvános életemből, már hallom is az akadékoskodó hittudósok kórusát, amely ezt mondja: „Csakhogy ez az eset nincs megemlítve az Evangéliumban. Hogyan mondhatja ez a nő: »Én láttam ezt?«”

Az Evangélium szavaival válaszolok nekik:

„És Jézus bejárt minden várost és falut, tanított zsinagógáikban, hirdette Országá Evangéliumát, és meggyógyított minden gyengeséget és betegséget.” – mondja Máté. (Lásd Mt 9,35 és 4,23.)

Továbbá: „Menjtek és mondjátok el Jánosnak, amit láttok és hallotok: a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek hirdetik a jó hírt.” (Lásd: Mt 11,1-6 Lk 7,18-23.)

Továbbá: „Jaj neked Korozain, jaj neked Betsaida! Mert ha Tiruszban és Szidonban mentek volna végbe a benned történt csodák, már régen szőrzsákban és hamuban tartottak volna bűnbánatot... És te, Kafarnaum, vajon édig leszel magasztalva? A pokolig süllyedsz: mert ha Szodomában történtek volna a benned művelt csodák, talán ma is állna.” (Lásd Mt 11, 20-24 Lk 10,13-15.)

És Márk: „...és nagy tömeg követte Galileából, Júdeából, Jeruzsálemből, Idumeából és a Jordánon túlról. Tirusz és Szidon környékéről szintén nagy tömeg jött hozzá, mert hallott a dolgokról, amelyeket végbevitt...” (Lásd: Mk 3,7-12 Mt 12,15-16 Lk 6, 17-19.)

És Lukács: „Jézus bejárta a városokat és a falvakat, tanított és hirdette a Jó Hírt és Isten Országát. Vele volt a tizenkettő, és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől és különféle betegségektől szabadított meg.” (Lásd: Lk 8,1-3 Mt 9,35 4,23.)

És Jánosom: „Jézus ezután átkelt a galileai tengeren, és nagy tömeg követte, mert látták a csodajeleket, amelyeket végbevitt a betegeken.” (Lásd: Jn 6,1-2 Mt 14,31-35 Lk 9,10-12.)

És minthogy János minden csodánál jelen volt, bármilyen természetűek voltak is, amelyeket a három év alatt műveltem, a Legkedvesebb ezt a határtalan tanúbizonyosságot teszi rólam: „Ez a tanítvány látta ezeket a dolgokat, és megírta. Tudjuk, hogy igaz a tanúsága. Jézus még sok egyebet is tett. Ha azonban ezeket egytől egyig leírták volna, azt hiszem, a világ nem tudná befogadni a könyveket, amelyeket meg kellett volna írni.” (Lásd: Jn 21,24-25 20, 30-31.)

S akkor? Mit mondanak erre most az okoskodó hittudósok? Ha Jóságom fölemel egy engem szerető lelket, aki értetek hordozza Keresztemet – az én vállamról levette, és a magáéra tette, mert annyira szeret engem, hogy inkább meghal, csak ne lásson engem bánatosnak – ha ez a Jóságom, hogy fölrázza titeket a tespedésből, amelyben halódtok, ismertté teszi szolgálatának részleteit, ennek a Jóságnak ti emiatt szemrehányást akarnátok tenni? Valóban nem érdemlitek meg ezt az ajándékot és Üdvözítőöknek ezt az erőfeszítését, hogy kihúzza titeket abból a döglétes fertőből, amelyben fuldokoltok. De mivel megadom nektek, fogadjátok el, és éledjete fel! Új hangok ezek abban a kórusban, amelyet Evangéliumaim zengenek. Legalább figyelmeteket keltenék fel, amely már annyira tehetetlen, és ilyen marad, az Evangéliumok ismert eseményei előtt is, amelyeket – mindenekelőtt – oly helytelenül és annyira figyelmetlen lélekkel olvastok.

Talán csak nem gondoljátok, hogy három év alatt csupán azt a kevés elbeszélte csodát műveltem! Talán csak nem gondoljátok, hogy csupán azt a néhány megemlített asszonyt gyógyítottam meg és csak azt a kevés felsorolt csodajeleket műveltem! De ha Péternek már árnyéka gyógyított, akkor mit tett az én árnyékom? Mit tett leheletem? Mit tekintetem? Emlékezzetek a vérzésben szenvedő asszonyra: „Ha csak ruhája szegélyét érintem is,

meggyógyulok.” (Lásd Mt 9, 20-22 Mk 5,25-34 Lk 8,43-48.) És úgy is volt. Csodatevő erő áradt ki belőlem, állandóan. Eljöttem, hogy Istenhez vezesselek, és megnyissam a Szeretet zsilipjeit, amelyek zárva voltak a bűn napja óta. Évezredek szeretete ömlött – mint hullámok – Palesztina kicsiny világára. Istennek az ember iránti egész szeretete, amely végre úgy áradhatott ki, ahogyan kívánta, hogy megváltsa az embereket a Szeretettel előbb, mint a Vérrrel.

Talán azt mondjátok nekem: „De miért ennek a nőnek, aki oly nyomorúságos valami?” Erre majd akkor válaszolok nektek, amikor ez – akit ti becsméreltek, s akit én szeretek – nem lesz ennyire elgyengülve. Megérdemelnétek, hogy hallgassak, mint Heródes előtt tettem. De megkísérlem, hogy megváltsalak titeket, akiket gőgötök miatt a legnehezebb megváltani.

Augusztus 21. Jézus ezt mondja:

És Pál apostol szavaival fogok nektek válaszolni: „A leggyengébbnek látszó tagok a legszükségesebbek; a test legalacsonyabbrendűnek tartott tagjait vesszük körül nagyobb díszsel; és a kevésbé tisztességes tagokat részesítjük nagyobb tisztességben; a tisztességes tagoknak ugyanis erre nincs szükségük. De Isten alkotta így a testet, hogy nagyobb tiszteletben részesítse az ilyen tisztességgel nem rendelkező tagokat.” (Lásd: 1Kor 12,12-30 22-24.)

Azt hiszitek talán, hogy ez a „kicsi hang” valami sokra tartja magát? Ha megkérdeznék, ő ezt válaszolná nektek: „Krisztus Testének én vagyok a leggyengébb és legmúltatlanabb tagja”. Ezt igazi őszinteséggel válaszolná nektek. Ti azonban nem hinnétek neki, mert mindenki saját mértékével mér. Ti ugyanis, akikben nincs se alázat, se őszinteség, ezt mondjátok magatokról: „Gonosz vagyok”, de csak azért, hogy másoktól ezt halljátok: „Ó, dehogy, ti nagyon is jók vagytok!”; pedig ti magatok is így vélekedtek magatokról, és a legnagyobb fokban. Ha viszont valaki annyira őszinte, hogy – mivel titeket nem ismer nagyon vagy egyáltalán jóknak – hallgat, felebaráti szeretetből, ti haragra lobbantok ellene, és meggyűlölitek, mert nem dicsér titeket. Ti azonban nem tudjátok elhinni, hogy ez a nő (Valtorta Mária) őszinte. De én, én, aki olvasok gondolatában, és látom szíve belsejét, én tudom, hogy ő így, vagy nem így gondolkozik önmagáról. E lélek és Istene között folyó beszélgetések alatt hányszor hangzanak el olyan szavak, amelyekkel Isten megnyugtatja őt, mivel. ő így beszél: „De hogyan is tudtál engem választani, Uram, aki semmit sem érek, aki annyi mulasztást követtem el, aki még most is véték?” És szinte, szinte bennem kételkedik, mert lehetetlennek véli, hogy őt választottam ki erre a küldetésre.

Gyengének, igen gyengének tartja magát. És ha őt a Tökéletességhez hasonlítjuk, gyengébb is, mint egy újszülött hajszála. Hitványnak tartja magát. És ha őt Istenéhez hasonlítjuk, kevesebb is, mint az iszapban termett féreg. De van egy ereje: **teljes szeretete**. Adásában és önátadásában soha nem magára gondol vagy arra a haszonra, ami neki másoktól származhat. Csak arra gondol, hogy nekem legyen tetszésemre, egyedül nekem használjon, akkor is, ha emiatt gyűlöletessé válik a világ előtt. Odáig jutott, hogy – mint test – gyűlöli önmagát. Azzal a szent **gyűlölettel**, amelyet én tanítottam e szavakkal: „Aki meg akarja menteni (földi) életét, elveszíti majd azt, (mint örök életet is), aki pedig irántam való szeretetből veszíti el, meg fogja találni.” Annak szent a gyűlölete, aki megértette a Szót!

E szeretete miatt – amely felülmúlja gyengeségét – választottam én őt. Egy napon fogtam egy gyermeket, apostolaim közé állítottam, és példaként adtam nekik. Mert a kisgyermek minden képességével szeret, és nincsenek gőgös gondolatai. A **kicsi** gyermek, a csecsemő. Mert a Sátán magja elsőnek a kevélység kalászáat termi meg, mihelyt az szárat eresztett, s ezután másodikként az érzékiség kalászáat növeszti, harmadikként a bírvágyét, legyen az a hatalom vagy a pénz utáni vágy kalásza. De az első mindig a kevélység, és ez olyan ajkakra fakad, amelyek még alig felejtették el az anyatej édes ízét.

Amilyenek a kisdedek, olyanoknak akarom tanítványaimat, hogy az élet szavait adhassam nekik. Milyen szép volt látni őket, amikor hozzám jöttek, csöpp kezük tele virággal, és ezt mondták: „Nesze!”; majd utána kacagva szaladtak el, hogy újabb apró virágokkal térjenek vissza, csupa szeretet-játékból, bizalommal, őszintén, kedves szeretettel... Kisdedeket akarok a

világban, hogy szentté tegyem a világot. De mivel az ártatlanság – amely köztetek halad el, és köztetek él – nem képes jobbá tenni titeket, pedig ennek így kellene lennie, mert az ártatlan teremtés mennyei lény, amely tisztaságot és békét áraszt, szavak nélkül is az őt megalkotó Istenről beszél, szavak nélkül is tiszteletet parancsol annak, ami Istené, könyörületét és szeretetét eseng saját gyermekkorára iránt, amelyet nem szabad beszennyezni, gyengesége iránt, amelyet szeretni kell. Őt, felebarátotok virágát, aki ugyanolyan virág, mint a beteg és a szenvedő ember: az első hófehér virág, piros és violaszín a másik kettő, olyan virágok, amelyeket az összes embertestvérek között kiemelten kell szeretni. De mivel az éveik száma szerinti gyermekek ártatlansága nem elég, én megteremttem a lelki kisdedeket, azokat, akik – minthogy olyan tudománnyal vannak átitatva, ami belőletek hiányzik – igénytelenek, egyszerűek, bíznak és őszinték, mint a gyermekek, akik mosolyogva teszik meg első lépéseiket, és tudják, **ezt tudják**, hogy anyjuk nélkül elesnének, s ezért nem eresztik el őt soha.

Ezek sem, ez (Valtorta Mária) sem hagy el engem soha. Ezért kapja meg ő, és kapják meg azok, akik, mint ő, gyenge tagok – nektek így tűnnek – hitvány tagok – nektek így tűnnek – azt, amit ti nem kaptok meg.

A Titokzatos Testben éppen ezek, a kevélyek világától megvetett tagok tesznek legtöbbet. Egy ujj nem az agyvelő. De ujjak nélkül mit csinálnátok? Nem tudnátok elvégezni az élet legközönségesebb, legegyszerűbb cselekedeteit sem. Olyanok lennétek, mint a pólyás csecsemő, aki a mellbimbót sem tudja megfogni, hogy táplálékot szívjon belőle, ha anyja nem teszi ajkai közé. Képtelenek lennétek – ha igen tanultak és nagyon értelmesek vagytok is – papíron megörökíteni agyatok gondolatait.

Ugyanígy ez (V. M.) is. Egy ujj ő... De ennek a kicsi résznek én azt a megbízatást adtam, hogy hívja fel figyelmeteket a Világosságra, és mutassa meg nektek a Világosságot. Azt a Fényt, amely újra meg akar gyújtani titeket, ó lámpák, akik az észimádat gözei alatt füstölögtök, vagy ki is aludtatok, – sok ok miatt, kezdve a szeretetlenségtől a pénzig, a pénztől az érzékiségig, az érzékiségtől a szeretetlenségig. Le, térdre! Nem a „kicsi hang” előtt, hanem a Szó előtt, aki beszél. A „kicsi hang” az Ő szavait ismétli meg. Istenének eszköze. Imádjátok az Urat, aki beszél! **Az URAT:** A „kicsi hang” névtelen. Én akarom, hogy ismeretlen maradjon a világ előtt. **Azután** majd ismertté lesz. Most csak „hang”. Az, aki az én Hangomat hordozza. Az ő díszé a saját vértanúsága, mert minden Istentől való kiválasztottság annyi, mint az emberi lét keresztre feszítése.

Még azt sem kérem tőletek, hogy szeressétek. Ehhez elég vagyok én, és ő nem is kér mást. De azt akarom, hogy hagyjátok békén, azzal a tisztelettel, amelyet az Isten által használt dolgok iránt kell tanúsítani.

A következő (4-164) fejezet elején Mária mondja:

– Mária, a Mama beszél. Jézusom a lelki gyermekségről szólt, ami szükséges kellék az Ország elnyeréséhez. Tegnap megmutatta neked tanítói életének egyik lapját. Gyermekeket láttál. Szegény gyermekeket. Nem volna erről más mondanivaló? De igen, és ezt én mondom meg neked. Neked, mert azt akarom, hogy egyre kedvesebb légy Jézus előtt. Árnyalás ez azon a képen, amely a te lelkedhez szólt, de sokak lelke számára is. De éppen az árnyalatok teszik széppé a képet, mutatják meg a festő képességét és a szemlélő tudását.

Észre akarom veled vétetni Jézusom alázatosságát. (A Szűzanya további szavait lásd: Gy 3,91-92.)

A magyarázatot a Szűzanya ezzel fejezi be:

– Jézus terád is így néz. Mindig olyannak lásd Őt, mint régen élt névrokonod, és ettől a szeretetétől légy boldog. Légy egyszerű, alázatos, hűséges, mint a szegény kis Mária, akit megismertél. Nézd meg, hová jutott, noha Izrael szegény kis tudatlan gyermeke volt: Isten Szívére. A Szeretet neki is kinyilatkoztatta magát úgy, mint neked, és tudóssá lett az igazi Bölcsességtől.

Bízzál, élj békében! Nincs olyan ínség, amit Fiam ne tudna gazdagsággá változtatni, és nincs olyan magány, amelyet Ő ne tudna kitölteni, ahogyan nincs olyan vétség sem, amelyet Ő ne tudna eltörölni. **A múlt nincs tovább, amikor a szeretet megsemmisíti.** Még egy szörnyű múlt se. Te akarsz félni, amikor Dizmasz, a lator nem félt? Szeress, szeress, és ne félj semmitől. A Mama áldásával búcsúzik tőled.

Ez a kehely, undorítóan keserű!

4-166: **Naimban, a feltámasztott Dániel házában.** A fejezet e szavakkal fejeződik be: Az est első homálya már ereszkedik, és elrejtí Jézus sápadtságát, akit **túl sok** minden elkeserített. Utána, másnapi keltezéssel ez áll:

Tegnap este, 23 órakor, mikor alvást és pihenést kerestem, és már mindenki aludt, megjelenik nekem Jézus, úgy, mint amikor csak számomra jelenik meg: fehér gyapjú köntösben. Jobb kezében egy magas, kissé keskeny fémkehely. Az ágy jobb oldalán jön hozzám. Mosolyog, de szomorúan. Mosolya mégis bátorít, mert megértem belőle, hogy nem miattam szomorú, hanem inkább azért jön hozzám, hogy enyhületet találjon. Bal kezét bal vállamra teszi, és magához von, miközben jobb kezével ajkamhoz emeli a kelyhet, és azt mondja: „Igyál!”

A kehely színültig van valami folyadékkal, ami tiszta víznek látszik. Ezt abban a pillanatban látom meg futólag, amikor Jézus idenyújtja nekem, és kényszerít, hogy igyam. Iszom. Micsoda keserűség! Ó! Ez bizony nem a húsvét előtti csütörtök részegítő kelyhe, amely Uram élő vérével van színig tele! Azzal az édes, bársonyos vérrel, amelytől soha nem venném el ajkamat!...

Ez a víz oly undorítóan keserű, mint egyetlen orvosság sem. Marja torkomat, gyomromat, rázza az undor, szemembe könny tolul tőle, és sokáig megmarad, mint tömény ecet égetése. Jézus csak egy kortyot itat meg velem belőle... Utána elveszi a kelyhet, és megmagyarázza:

– Ez az a kehely, amelyet a Getszemániban ittam. De én az egészet kiittam, fenékig, és alul még keserűbb. És ez az a kehely, amelyet az emberek bűnei naponta színültig megtöltenek, és utána az égig nyújtják, hogy én még mindig igyam belőle. De én már csak a végtelen Szeretetet tudom inni. S akkor, íme, odanyújtom a nagylelkűeknek, a legkedvesebbeknek. Köszönet neked ezért a kortyért! Most elmegyek más kedves lelkekhez is. Megáldalak az Atya, a magam és az örök Szeretet nevében.

És eltávozik, itt hagyva engem a méregtől égő szájjal és gyomorral, de békével teli lélekkel.

Jöjjetek hozzám, hogy halljátok az Igét!

4-178: **Endori János, te Antiochiába fogsz menni!** A fejezet végén Jézus ezt mondja:

– Hogy pontos megjelöléseket adjak az olvasóknak, endori János börtönbeli bűnhődésének helyét a ma használatos névvel jelöltem. Kivételesen. Nos, most pontosan meghatározom ezeket annak, aki a régi neveket akarja: „Bithynia” és „Moesia”. Ez azonban az egyszerűeknek és a kicsiknek szóló Evangélium. Nem a hittudósoknak, akiknek – legnagyobb részükben – elfogadhatatlan és haszontalan. És az egyszerűek, a kicsik jobban megértik „Anatóliát”, mint „Bithynia”-t és „Moesia”-t. Nemde, kicsi János, sírsz endori János fájdalma miatt? Pedig **hány meg hány** endori János van a világon! Az elkeseredett embertestvérek ezek, akikért szenvedést bocsátottam rád a múlt évben. Most pihenj, kicsi János, akit soha nem küld magától messzire a Mester, hanem egyre közelebb.

És ezzel véget ér a prédikálás és a nyilvános élet második éve: az Irgalmasság éve... És most is csak megismételhetem ugyanazt a panaszt, amit az első év zárszavaként mondtam. De ez nem vonatkozik az én szóvivőmre, aki, a mindenféle akadályok ellenére is folytatja munkáját. Valóban nem a „nagyok”, hanem a „kicsik” járják végig a hősiesség útjait, saját áldozatukkal teszik simává az olyanok számára is, akiket sok minden nehézkessé tett. A „kicsik”, vagyis az igénytelenek, a szelídek, a szívükben és értelmükben tiszták. A „kisdedek”. És mondom nektek, kisdedek, mondom nektek, Romualdo (V. M. lelkiatyja) és Mária, és veletek együtt azoknak, akik olyanok, mint ti: „Jöjjetek hozzám, hogy halljátok még mindig az Igét, aki szól hozzátok, mert szeret titeket, aki szól hozzátok, hogy megáldjon benneteket. Békém legyen veletek!

A NYILVÁNOS MŰKÖDÉS HARMADIK ÉVE öt kötetben, 357 fejezetben, 3074 oldalon írja le Jézus életét. Ez az 5164 oldalas munkának több mint felét teszi ki. Az 5. 6. 7. kötet tartalmazza a nyilvános működés nagy részét, a 8. kötet két hétről, a 9. egy hétről és a 10. negyven napról számol be. Az 5. kötet 1945. október 29-ével kezdődik, és a 7. kötet 1946. december 16-ával fejeződik be. Néhány fejezetet 1944 szeptemberében, márciusában, májusában, ismét szeptemberében, augusztusában, szeptemberében, májusában, júliusában, októberében, szeptemberében, júniusában, szeptemberében, márciusában, októberében jegyzett fel Valtorta Mária, s az 1820 oldal leírása kb. 230 nap alatt történt. A 8. kötet 1946. december 18-ától 1947 március 28-áig terjedő dátumokat visel, kivéve három fejezetet, amelyek 1944 márciusában és decemberében készültek. A 457 oldalt kb. 47 nap alatt írta le. A 9. kötet 35 fejezetéből 15 1944-ben, 15 1945-ben, 4 pedig 1947-ben készült, de össze-vissza, nem pedig folyamatosan követik egymást a dátumok. A 433 oldal leírása kb. 40 napot vett igénybe. A 10. kötet 364 oldalát, 38 fejezetben kb. 37 nap alatt jegyezte fel Valtorta Mária, 1943. 1944. 1945. 1947. 1948. és 1951-ben. Összegezve a 10 kötetet: 5164 oldalt, 714 fejezetben kb. 636 nap alatt írt le, 1943 áprilisától 1947 áprilisáig, néhány fejezet kivételével: kettő részben 1948-ban, 8 pedig 1951-ben készült.

Ez volt az a nagy tévedés

5-12: **Búcsúzkodás Antiochiában.** Amikor az apostolok elbúcsúztak endori Jánostól és Szintikától és a városbeliektől, felváltva néhány percig beszéltek, rendszerint valami szentírási idézetből kiindulva. Erre vonatkoznak a fejezet végén Jézus szavai:

– Felhívom figyelmedet arra, hogy Júdás, Alfeus fia – jóllehet több tudásban részesült, mint a többiek – emberi magyarázatot ad Izajásnak megváltói szenvedésemre vonatkozó szakaszába. És ilyen volt egész Izrael, amely elutasította a megjövendölt valóság elfogadását, és a szenvedéseimre vonatkozó jövendöléseket képes kifejezéseknek és jelképeknek tartotta. Ez volt az a nagy tévedés, amely miatt, a megváltás órájában, Izraelben még mindig oly kevesen tudták meglátni a Messiást az elítéltben. A hit nem pusztán virágokból font koszorú. Tövisei is vannak. És szent ember az, aki ugyanúgy tud hinni a dicsőség óráiban, mint a tragikus órákban, és tud szeretni akkor is, ha Isten virágokkal borítja be, de akkor is, ha tövisekre fekteti.

Látod, mennyire segítelek?

5-23: **Izmael ben Fabi.** A fejezet után Jézus szavai V. M.-hoz:

– Ha mindenki elhagyna is, én megmaradok neked. Ha mindenki elfelejtene is, én emlékezni fogok rád. Ha mindenki gyűlölné is, én szeretni foglak. Látod, mennyire segítelek anyagi értelemben is testi erővel, amikor annak ideje van? Te, mint szeretett és értékes eszköz, a kezemben vagy. Ne félj! Élj küldetésedben és küldetésedért! Tégy úgy, mint azok a gyermekek, akiknek olyan játékszert adtak, amely, ha közel tartják szemüket a lencsékhez, csodálatos képeket tár eléjük, de ha elveszik a szemüktől, nem egyéb, mint egy fekete doboz. Te énrám és küldetésedre szegezd szemedet. A világ körülötted van. Körülötted legyen, de benned nem. Benned az én világom van. Add tovább a világnak, a szegény, tudatlan, vak világnak azokat a tanításokat és fényeket, amelyek az én világomból kerülnek hozzád. Ha láthatnád, mekkora mennyország van munkád körül!... Ah, milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy örökre az én világomban vagy, és, a szegény világból, úgy kerültél oda, hogy észre se vetted, mert egy látomásból átjutottál a valóságba, mint az a kisgyermek, aki mamájáról álmodik, és úgy ébred fel, hogy mamája a szívére szorítja. Így teszek majd én is veled. Légy jó, türelmes, jótékony, és ne félj! Békémet adom neked, özönével, ma, Mária neve napján, és legyen ez a kegyelmi ajándék a kicsi Jánosnak.

Legyetek szentek, erősek és hűségesek!

5-37: **A színeváltozás, és a nyavalyatörős meggyógyítása.** A fejezet végén Jézus két üzenete, az egyik V. M. lelkiatyjának, a másik V. M.-nak:

Jézus ezt mondja:

– Most pedig P. M. ide teheti az 1944. augusztus 5-ei látomáshoz fűzött magyarázatot, e szavaktól kezdve: „Nemcsak arra választalak ki, hogy megismerd Mestered szomorúságait és fájdalmait. Aki velem tud lenni a fájdalomban, annak legyen része velem a dicsőségben is.” Te pedig pihenj, hűséges, kicsi János, mert nagyon megérdemled a pihenést. Békém legyen öröm benned!

Jézus ezt mondja:

– Felkészítettelek, hogy elmélkedj dicsőségemről. Holnap (augusztus 6-án, a Színeváltozás ünnepén) ünnepli az Egyház. De azt akarom, hogy az én kicsi Jánosom azt valóban lássa, hogy jobban megértse. Nemcsak arra választottalak ki, hogy megismerd Mestered szomorúságait és fájdalmait. **Aki velem tud lenni a fájdalomban, annak legyen része velem az örömben is.**

Azt akarom, hogy Jézusod előtt, aki megmutatja magát neked, az alázatnak és a bűnbánatnak ugyanazon érzelmei legyenek benned, mint apostolaimban.

Kevélység soha. Azzal büntetnélek meg, hogy elveszítenél engem.

Szüntelenül arra emlékezz, ki vagyok én és ki vagy te.

Szüntelenül gondold hiányosságodra, és az én tökéletességemre, hogy a töredelmes bánat lemossa szívedet. De ezzel együtt nagyon bízzál bennem! Én ezt mondtam: „Ne féljetek! Álljatok fel! Induljunk! Menjünk az emberek közé, mert azért jöttem, hogy velük legyek. Legyetek szentek, erősek és hűségesek ennek az órának az emlékéhez!” Ezt mondom neked is, és mindazoknak, akik számomra legkedvesebbek az emberek között, **azoknak, akik különleges módon bírnak engem.**

Ne féljetek tőlem! **Azért mutatom meg magamat, hogy fölemeljelek titeket, nem pedig hogy hamuvá égesselek.** Álljatok fel: **az ajándék öröme adjon nektek életerőt, és ne tompítson el titeket a megnyugvás ízében, már üdvözültnek tartva magatokat, amiért megmutattam nektek a mennyországot!** Menjünk együtt az emberek közé! **Emberfölötti munkára hívtalak titeket emberfölötti látomásokkal és oktatásokkal, hogy jobban segítsetek engem.** Munkámhoz társul veszlek titeket. Én azonban nem ismertem és nem ismerek pihenést. Mert a Gonosz soha nem pihen, és a Jónak **mindig tevékenynek** kell lennie, hogy a lehető legjobban megsemmisítsétek az Ellenség művét. Majd akkor pihenünk, amikor az Idő be lesz fejezve. **Most fáradhatatlanul kell menni, szüntelenül munkálkodni, lankadatlanul koptatni magatokat Isten vetéséért. A velem való állandó kapcsolat szenteljen meg titeket, folytonos oktatásom erősítsen meg benneteket, megkülönböztetett szeretetem tegyen titeket hűségessé minden ármánykodás ellenére is.** Ne legyetek olyanok, mint a régi rabbik, akik a kinyilatkoztatást tanították, de aztán annyira nem hittek benne, hogy nem ismerték fel az idők jeleit, és Isten küldötteit. Ismerjétek fel Krisztus előhírnökeit második eljövetelekor, **mert az Antikrisztus erői már menetelnek, és bizony mondom nektek, hogy az, amit majd sokan az Antikrisztus fölötti győzelemnek fognak gondolni, az immár közeli békének, az nem lesz más, csak szünet, hogy időt adjon Krisztus Ellenségének, hogy újra megerősödjék, begyógyítsa sebeit, összeszedje hadseregét egy még kegyetlenebb harchoz.** Kivételt alkalmazok az általam keresztülvitt mértékben, mivel tudom, hogy isztok bizonyos igazságokból, nem természetfölötti szellemtől, hanem emberi kíváncsiságtól vezérelve.

Ismerjétek fel, ti, akik ennek a ti Jézusoknak, a királyok Királyának, a Hűségeseznek és Igazmondónak a „hangjai” vagytok, aki igazságosan ítél és harcol, és legyőzője lesz a

Vadállatnak, s az ő szolgáinak és prófétáinak, **ismerjétek fel Jóakarótokat, és mindenkor kövessétek!**

Semmilyen hazug külső ne tévessen meg titeket, és semmilyen üldözés ne tegyen benneteket levertté. A ti „hangotok” az én szavaimat mondja. Életetek ezé a munkáé legyen. És ha a földön osztotok Krisztusnak, Előfutárának és Illésnek sorsában, véres sors, vagy erkölcsi könyörtelenségtől gyötört sors, mosolyogjatok rá jövődő és biztos sorsotokra, amely szintén közös lesz Krisztuséval, Előfutáráéval és Prófétájáéval.

Egyenlők a munkában, a fájdalomban és a dicsőségben. Itt én Mester és Példakép vagyok. Ott a Jutalom és a Király. Az én bírásom lesz a ti boldogságtok. Annyi lesz, mint elfelejteni a fájdalmat. Olyan lesz, hogy minden kinyilatkoztatás kevés annak megértéséhez, mert a jövődő élet öröme túlságosan felülmúlja az ember képzelőtehetségét, míg testével egyesülve van.

Jöjj, és hallgass engem!

5-42: **A második kenyérszaporítás.** Elején:

Ezt mondja Jézus:

– Mária, mondd: „Íme, itt vagyok!” miként a csillagok, amelyeket a jövődölés említ (Bár 3,32-38), és örömmel eltelve, jöjj és hallgass engem!

Pünkösöd vigíliája van. A Bölcsesség nem csupán egyszer szállt le tüzével. Mindig leszáll, hogy megadja neked világosságát. Elég, ha szeretitek és keresitek, mint nagy értékű kincset. A világ azért pusztul el, mert kigúnyolta és elutasította a Bölcsességet azzal, hogy az ő útjain kívül járt. Az ember sok tudományt gyűjtött össze elméjében. Mégis tudatlanabb, mint amikor kezdetleges volt. Akkor az Úr útját kereste, és erősen figyelt lelkével, hogy befogadhassa az Úr szavait. Most mindent keres, kivéve azt, amit keresnie kellene, és lényét a **leghaszontalanabb és legveszedelmesebb** szavakkal tölti meg. De nem azokkal, amelyek életét jelentenék.

Az Úr, mondja Báruk, „nem az óriásokat választotta ki, hogy közölje velük a Bölcsesség szavát. (3,24-31) Nem. **Az Úr nem az óriásokat választja ki. Nem őket választja. Nem őket választja**, laikus vagy felszentelt emberek, akik magatokat nagyra tartjátok csupán azért, mert telve vagytok göggel, az én szememben viszont kevesebbek vagytok a ciripelő tücsöknél. Az Úr nem okleveleiteket nézi, sem betöltött állásaitokat, sem a ruhát vagy a nevet, amelyet viseltek. Olyanok ezek, mint a hordalék azon, amit Isten néz, hogy annak értékét mérje meg: a **lelken. És ha lelketek nem lángol az emberszeretettől, nem nagylelkű az áldozathozatalban, nem alázatos, nem tiszta, nem, az Úr nem választ titeket kedvenceiül, gazdag bölcsességbeli gazdagságának letéteményeseiül.** Nem ti mondhatjátok nekem: „Én akarok az lenni, aki tud.” Én vagyok az, aki mondhatom: „Akarom, hogy ez az ember tudjon”. Megszánhatlak titeket, ezt még igen, mert szerencsétlenek vagytok, akik a legocsmányabb lepráktól betegek. De hogy kiválasztott kedvenceim legyetek, nem. Ezt nem érdemlitek meg.

Tudjátok kiérdemelni **ezt tisztességes étellel! Mindenben. Mert ha hűségesekek vagytok is legsúlyosabb kötelességeitekhez, de mulasztást követtek el a kevésbé közismert, de mélyebb dolgokban,** már nem vagytok egyenes lelkűek. Nem vagytok azok. És ez a ti rosszindulatotok nem egyéb emberi indítóoknál, amely a buzgóság hazug köntösét ölti magára. A szándék nem tisztességes. Ezért nem ér semmit.

Te pedig jöjj, társalogj Mesterreddel! Jöjj, mert kihozlak a fájdalom sírboltjából, de nem szomorítlak el egy – különben már látott – döbbenetes fölségű látomással. A holtak feltámadásából csak a lelki vonatkozást figyeld meg, amely a mostani ünnepre nyer alkalmazást. **Isten Lelke az, amely belétek ömölve adja az Életet.** Szeresd Őt, hívd segítségül, légy hozzá hű! Tied lesz Élet és a Béke. A földöntúli. De ez is, a földön.

4. füzet – Mindent én adtam neked

A jelenet megáll, ahol félbeszakítottak

5-51: A megáradt Jordán csodája. V. M. bevezetése:

Végre leírhatom, mi foglalja le szellemi látásomat és szellemi hallásomat ma kora hajnal óta, és valósággal szenvedek az erőlködéstől, hogy halljam a külső és házi dolgokat, miközben Isten dolgait kell látnom és hallanom, és nem bírok elviselni semmit, csak azt, amit lelkem lát.

Mennyi türelemre van szükségem, hogy... türelmemet el ne veszítsem, mialatt várom a pillanatot, hogy ezt mondjam Jézusnak: „Íme, itt vagyok! Most folytathatod!” Mert, már többször is említettem, és megismétlem, hogy amikor nem folytathatom vagy nem kezdek el annak elbeszélését, amit látok, akkor a jelenet megáll annál a szónál vagy azon a helyen, ahol félbeszakítottak, hogy aztán újra folytatódjék, amikor szabadon folytathatom. Azt hiszem, ezt Isten akarja, hogy ki ne hagyjak vagy el ne tévesszek egyetlen részletet se, ami bizony megeshetnék velem, ha a látás után egy idő múlva írnám le.

A lelkiismeretemre mondom Önnek, hogy amit írok, mivel azt látom vagy hallom, azalatt írom, hogy látom vagy hallom.

Mindent én adtam neked

5-53: **Rámában. A választottak száma.** A fejezet végén Jézus ezt mondja, 1945. december 18-án:

– Tizenhárom éve, hogy lepecsételtelek, a betegség súlyával, kettétörve szavaidat és tevékenységedet. Éveken át a fájdalommal kellett üdvözítened. Majd szökőkúttá tettelek, hogy a SZÓ-val üdvözíts. „Szóvivő”-vé tettelek. Ma, elrejtett ibolyám, felhatalmazlak, hogy rendelkez a hallott és látott dolgok felől. Okosan, fukarság nélkül, szentül és szent célból.

Világos és határozott óhajom volt, hogy senki se meríthessen abból a ciszternából, amelybe rajtad keresztül ömlik a szavam, amíg az nincs színültig megtelve. De, tekintve, hogy cseppenként akartak belőle meríteni – és bizony ez nekem nem nagyon tetszett, mert oktalanság, és a mű értékét csökkentti, balgaság eltömní teljesen a vízer fakadó nyílását, ha azután később a kiömlő vizet nem gyűjtik tartályokba, hogy majd használják kellő időben és a köteles vigyázattal és védelemmel, nehogy beszennyeződjék, vagy csellel elvegyék, vagy más ilyesmi, és apránként folyassák szét ezernyi patakocskában, hogy így elveszítse lenyűgöző szépségét, beleveessen egy többé-kevésbé észimádó és hitetlen pusztaság evilági sivárságába, sőt felhasználják a gúnyolódó és ellenséges lelkek mesterkedéseire.

Ezért, kicsi János, amikor azt látod majd, hogy ígém „balzsam” és megmentés lehet, add az ígémet! Ne félj! Világosan fogod látni, kinek helyes odaadnod. A Fény világosít fel. És nagyon, nagyon, nagyon imádkozz a papokért, akik ezeken az ünnepnapokon lépnek első ízben az oltárhoz. Hogy ez a nap igazi születésnap legyen számukra. Megszületés Krisztusnak, Krisztussal és Krisztusért. Erre van szükség. Ha szent papjaitok vannak, az ugyan nem akadályozza meg a háborúkat és öldökléseket. De legalább azt eléri, hogy ne haljatok meg mind, elállatiasodva, ahogyan már kezdtek. Ó, bizony meg kellene ismételnem a meggyalázók kiűzését a Templomból. Mélyen undorodom tőlük.

Kereszt ibolyája, imádkozz Jézusod szolgálattevőieért!... Menj békében, lelkem, megfeszítettem, hangom, leányom, örömöm...

És hosszú kezeivel megfogja arcomat, és annyira fölém hajol, hogy hajával homlokomat érinti, és arcomba lélegzik.

Utána (december 19-én) Jézus válaszol V. M. sok kérdésére. Ebből csak egy szól főleg magának az íróőnek:

– Tudd meg, hogy én a megnyilatkozásokat a környezethez és azon célhoz igazítom, amelyek miatt azokat adom. Te arra kaptál küldetést, hogy hang legyél e világon. Az Irgalmasság és a Szeretet, a Bölcsesség és a Tökéletesség himnuszát kell énekelned minden fül és minden szív, minden értelem és minden lélek számára. Ezért, miután kialakítottam benned ezt a rátermettséget – ne válj gögössé, mert mindent, amid van, én adtam neked ehhez a küldetéshez, a betegséget is, azt is, hogy egyedül légy, mindent – teljes „hang”-gá, óriássá tettelek téged, a törpét. De nem te vagy; én vagyok benned. Ezért én vagyok az óriás, kis Kristófom, aki Krisztust hordozod, de Ő hordoz téged.

Majd később:

– És te vagy a Kereszt ibolyája, az elrejtett, a megszentelt. Most tehát, ezért nem kívánczol ismeretségek után, ezért remegsz attól, hogy ismertté válj. Ez ugyanis levetkőztetésnek tűnik előtted. Ne félj! Fátylaidat nem lebbentik fel misztikus szerelmeidről. Légy nyugodt! Légy nyugodt! Ne remegj ilyen szenvedéstől, ibolyám, nővérem és Jegyesem! Egyedül én ismerlek. És én csak annyit engedek meg, hogy tudjanak rólad, amennyit én akarok.

Végül az íróő, zárójelben megjegyzi:

December 20-án, hajnali egy óra húsz perc van. De örülök, hogy kaptam ezt a diktálást. És ilyen hamar. Köszönet ezért, Uram!

A következő (54.) fejezet elején Jézus ezt mondja:

– Kelj föl, Mária! Szenteljük meg a napot az Evangélium egy oldalával. Mert az én szavam megszentelődés. Láss, Mária! Mert Krisztus földi napjait látni megszentelődés. Írj, Mária, mert Krisztusról írni megszentelődés, mert elismételni azt, amit Jézus mond, megszentelődés, mert Jézusról prédikálni megszentelődés, mert a testvéreket oktatni megszentelődés. Nagy jutalmat kapsz majd ezért az emberszeretetért.

A 64. fejezet egy gyógyításról szól. Utána V. M. megjegyzése:

Felismerem a meggyógyított embert is, Sámuel is. Az előbbi az az ember, aki a kínszenvedés alatt kővel dobja meg Jézus fejét. Nála is inkább a feleségét ismerem fel, aki most is, akkor is szomorú volt, és felismerem a házat, amelynek jellegzetes bejárati ajtaja van, három lépcsőfok felett. És ugyanígy – az elváltoztató gyűlölet álarcában – felismerem Sámuelben azt a fiatalembert, aki egy rugóssal megöli anyját, hogy mehesse megütni a Mestert, egy füttykössel.

Hét halálból támadt fel

5-67: **Márta, Márta, te sok mindennel törődsz!** A fejezet után Jézus megjegyzése:

– Ehhez magyarázatot fűzni nem szükséges. A vízről szóló példázat megmagyarázza, miként működik a bűnbánat a szívekben.

Így teljesen megkaptad a Magdolnára vonatkozó ciklust. A haláltól az Életig. Ő Evangéliumomnak legnagyobb feltámasztottja. Hét halálból támadt fel. Újjászületett. Láttad őt, hogy mint valami virágos növény, hogyan emelte ki új virágának szárát a sárból, egyre magasabbra, és utána csak értem virágzott, értem illatozott, értem halt meg. Láttad őt, mint bűnös nőt, majd mint szomjazót, aki a Forráshoz közeledik, majd mint bűnbánót, majd mint olyat, aki bocsánatot kapott, majd mint szerető lényt, majd Urának Teste fölött szánakozót, majd mint az Anya szolgálóját, akit azért szeret, mert az én Édesanyám; végül mint vezeklőt, a Paradicsom küszöbén.

Lelkek, akik féltek, tanuljatok meg nem-félni tőlem, elolvasva a magdalai Mária történetét.

Lelkek, akik szerettek, tanuljatok meg tőle szeráfi hévvel szeretni.

Lelkek, akik tévelyegtek, tanuljátok meg tőle azt a tudományt, amely felkészít a mennyországra. Megáldalak mindnyájatokat, hogy segítséget nyújtsak nektek a fölfelé haladáshoz. Menj békében!

Két tűz közé kerültem

6-79: **Megérkezés Engaddiba.** A fejezet után egy látomás következik, amelynek címe: **Rafael arkangyal és Tóbiás.** Ennek végén az író megjegyzi, hogy megjelölt egy helyet, amelyben rövidítenie kellett, mert közbejött az ügyvéd látogatása, és két tűz közé került. „Nem tudtam megérteni sem az embert (az ügyvédet) sem szószerint emlékezni arra, amit a főangyal mondott... Mindenre emlékszem, de csak saját szavaimmal mondanám el. Ezért csak hatását tartom meg, a többit pedig elhagyom... Nagyon szenvedek, amikor ilyesmi történik velem...”

Egész valómmal szeretlek!

6-90: **Jézus Béterben Péterrel és Bertalannal.** A fejezet közben V. M. megjegyzése Jézusnak a kisgyermekkel való bánásmódjával kapcsolatban:

Mint hozzám is. Velem igazán mindig „kisdedként” bánt, hogy jobba tegye nyomorult éneimet, s megszerettesse magát. Majd, amikor már egész valómmal szerettem Őt, rám nehezedett a keze, és süket maradt ilyen esdekléseimre: „Hát nem látod, hogy nem vagyok jó semmire sem?” Mosolygott, és kötelezett rá; hogy felnőtthöz illő munkát végezzek... Csak amikor a szegény Mária egészen elkeseredik, akkor lesz ismét a gyermekek Jézusa szegény, nagyon ügyetlen lelkemhez, és megelégszik... skarabeusaimmal, kis kavicsaimmal... apró virágaimmal, azzal, amit adni tudok neki... és úgy mutatja, hogy ezeket szépeknek találja, engem pedig szeret, mivel az „a semmi vagyok, aki reá bizza magát, s aki belevész a Mindenbe”.

Drága Jézusom! Akit az örületig szeretek! Egész valómmal szeretlek! Igen, ezt nyíltan állíthatom! Negyvenkilencedik évem előestéjén, figyelmesen megvizsgálva magamat, annak előestéjén, amikor a szóvivő művére kimondták az ítéletet, figyelmesen kutatva lelkemet, egész valómat, hogy kibetűzzem a bennem levő igaz szavakat, kijelenthetem, hogy most már szeretem, érzem, hogy egész valómmal szeretem Istenemet. Negyvennyolc évbe telt, hogy eljutottam erre a teljes szeretetre, amely annyira teljes, hogy nincs bennem a személyes félelemnek egyetlen gondolata sem egy kilátásba helyezett elítéléstől, csupán amiatt gyötrődöm, hogy majd mekkora megrázkódtatást okoz egy ilyen elítélés azoknak a lelkeknek, akiket én vezettem Istenhez, és akik meg vannak győződve, hogy a bennem élő Jézus váltotta meg őket, s elszakadnának az emberiséget és Istent összekapcsoló gyűrűtől: az Egyháztól. Egyesek ezt mondják majd: „Nem szégyelled magadat, amiért ennyi ideig lefoglaltál minket?” Nem, egy cseppet sem. Annyira gyenge, annyira semmi voltam, hogy kitarítottam ez alatt az egész idő alatt. És különben is meg vagyok győződve, hogy pontosan annyi ideig tartottam ki, ameddig Jézus akarta. Egy perccel sem tovább, egy perccel sem kevesebb ideig; mert, ezt kijelenthetem, amióta kezdem megérteni, ki is az Isten, többé semmit sem utasítottam vissza Istennek. Amióta – mint négyéves gyermek – **annyira mindenütt jelenlévőnek éreztem Őt**, hogy benne éreztem Őt azon szék fatámlájában is, amelyen ültem, és bocsánatot kértem tőle, amiért hátat fordítok neki, és hozzá támaszkodom. Amióta – ugyancsak négyéves gyermekként – még álmomban is arra gondoltam, hogy a mi bűneink sebeztek és ölték meg Őt, és ágyamban felállva, hosszú hálóingemben, esedeztem, nem nézve semmilyen szentképre, miattunk megölt Szerelmemhez, s így könyörögtem: „Én nem! Én nem! Tedd, hogy meghaljak, de ne mondd, hogy én sebeztelek meg!” És ily módon folytattam... Ó, Szerelmem, te ismered hő kívánságomat. Egy sem ismeretlen előtted... te is tudod, hogy javaslatodnak mindenegyes felvillanását Máriád azonnal elfogadta. Amikor azt javasoltad, hogy neked adjam menyasszonyi szerelmemet – sőt, pontosan akkor, 1921 karácsonyán erősödött meg szeretetem irántad – hozzátartozóim, az élet, az egészség, a jólét iránti szeretetemet... és váljak mindinkább egy „senki”-vé a társadalmi életben, egy emberi ronccsá, akire a világ szánalommal vagy gúnnyal tekint, olyanná, aki képtelen egy pohár vízért nyúlni, ha szomjas, és nincs valaki, aki neki odanyújtaná, aki oda van szögezve, mint te, ahogyan te, és mily, nagyon kívánom, hogy olyan legyenek, és újra olyan szeretnék lenni, ha te meggyógyítanál.

Mindent! A semmi mindent odaadott, mint teremtmény, mindenét... És mégis, most is, most is, amikor rosszul ítélnének meg, és tilalommal sújthatnak, csapást mérhetnek rám, mit mondok neked? „Magadat hagyd meg nekem, kegyelmedet. A többi mind semmi. Csak arra kérlek, szeretetedet ne vond meg tőlem, és ne engedd, hogy akiket neked adtam, visszazuhanjanak a sötétségbe.”

De hová mentem, ó Napom, mialatt te a rózsafák alatt sétálsz? Hová visz a szívem, amelyet a szeretet hajt? És lüktet, és ereimben felforrósítja a vért. Az emberek majd ezt mondják: „Lázás, és a szívverése rendellenesen felgyorsult.” Nem. Arról van szó, hogy ma reggel te átömlesz belém egy isteni szeretet-vihar erejével, én pedig... én pedig megsemmisülök benned, aki áthatsz engem. És már nem vagyok embertesthez kapcsolva, hanem azt érzem, milyen lehet a szeráfok élete... és lángolok, és önkívületben vagyok, és szeretlek, szeretlek, szeretlek. Légy könyörületes szerelmedben! Légy könyörületes, ha azt akarod, hogy tovább éljek és szolgáljak neked, ó végtelenül isteni, örök Szeretet, ó végtelenül édes Szeretet, ó, Mennyek és a Teremtett Világ Szerelme, Isten, Isten, Isten...

De nem! Ne légy könyörületes! Sőt, még inkább! Még jobban! Mindhalálig a szeretet máglyáján! Olvadjunk eggyé! Szeressük egymást! Hogy az Atyában legyünk, miként te mondtad, amikor értünk imádkoztál: „Ott legyenek (akik engem szeretnek), ahol mi vagyunk.

Egy legyünk!”

Csupán **egy** (legyünk)! Íme, az Evangélium egyik szava, amelytől mindig elmélyült, szerető imadásba merültem.

Mit kértél számunkra, ó, isteni Mesterem és Megváltóm? Mit kértél, ó, Istenem, szeretettől örülten? Hogy mi egy legyünk veled, az Atyával, a Szentlélekkel, mivel aki az egyikben van, az a Háromságban van, ó, szétválaszthatatlan és mégis szabad Háromsága az Egy és Hármas Istennek!

Áldott! Áldott! Áldott légy minden szívdobbanásommal és lélegzetvételemmel!

Engedelmességet kellett gyakorolnom

6-92: **Simon, Jónás fiának egyik harca és lelki győzelme.** A fejezet elején V. M. szavai: És végre újra előveszlek, édes Evangélium, Mesterem tetteinek szent sorozata, Palesztina útjain!

Előveszlek, miután eleget tettem engedelmességi kötelességeimnek. Jobban mondva: „Te veszel elő engem.” Nem tudom, elgondolkozik-e valaki a néma, de nagyon átalakító oktatáson, amelyet az Úr ad, három különböző októl előidézett hallgatásával:

1. szánja a beteg, és olykor végét járó szóvivő gyengeségét;
2. hallgatásával bünteti azt, aki helytelenül viselkedik az Ő adományával kapcsolatban;
3. a nekem adott oktatás – és éppen ez az, amiről beszélni akarok – a **mindenkori** engedelmesség kötelességéről. Engedelmeskednünk kell még akkor is, ha ez az engedelmesség előttünk alacsonyabb rendűnek tűnik, mint az, amit miatta félbeszakítottunk. Ő, nem könnyű „hang”-nak lennünk! Állandóan az éberség és engedelmesség folytonos gyakorlásában élünk. És Jézus, Ő, aki a világ Ura, nem engedi meg magának, hogy megszegesse az engedelmességet, amelyet eszköze végez, amikor olyan valaki parancsolja az engedelmességet, akinek ehhez hatalma van.

E napokban olyan dolgoknak kellett engedelmeskednem, amelyek megtételét Migliorini Atya mondta nekem. Kissé hivatalos ízűek voltak, s ezért meglehetősen kellemetlenek. Jézus azonban soha nem lépett közbe, mivel az engedelmességet **kellett** gyakorolnom. Méghozzá pontosan, **maradéktalanul**, ahogyan Azariás mondta tegnap, a szentmiséhez adott magyarázatában.

De most, miután elvégeztem, szemlélhetlek, ó Uram!

Nehéz diktálás volt!

6-95: **Joppében a kerióti Júdással és a pogányokkal beszél.** A fejezet végén Jézus ezt mondja:

– Kimerültél? Nehéz diktálás volt! Több diktálás, mint látvány. De ennek tárgyát óhajtották néhányan. Kik? Majd megtudod az én napomon. Most te is menj békében!

Én hozzáteszem, hogy a Jézus és a pogányok közt lefolyt beszélgetés egy tengerparti város partmenti sétányán történt. A holdfényben jól kivehetők voltak a nyugodt hullámok, amint loccsanva törtek meg egy, nagy hajókkal teli, hatalmas befogadó képességű kikötő hullámtörő gátjának szikláin. Ezt előbb nem tudtam leírni, mivel a csoport folyvást beszélt, és ha a színhelyet írom le, elveszítem a beszéd fonálát. Beszélgetés közben le-fel sétálnak a kikötőnél, a tengerparti sétány egy darabján. Az út néptelen, mert járókelők nincsenek, a hajókhoz tartozók pedig már mind visszatértek hajóikra. Látszanak a hajók piros lámpái, s ezek rubintcsillagokként ragyognak az éjszakában. Hogy ez melyik város, nem tudom. Az biztos, hogy szép és jelentős város. (Joppe = Haifa városáról van szó.)

A 99. fejezet (**Az apostolok beszélgetése**) végén Jézus ezt az utasítást adja:

– Idetegyétek a kis öregasszony számára végzett csodás kalász-szedés látomását (azon a síkságon, amely a rajta fekvő Emmausz és a Jeruzsálem felé vonuló hegyek között terül el), amit 1944. szeptember 27-én kaptál.

Sok miért van a szívedben

6-100: **Csodás kalászgűjtés a síkságon.** A fejezet azzal zárul, hogy az öregasszony hálásan megcsókolja Jézus kezét. V. M. hozzát teszi:

Engem pedig előnt a fájdalom, mert anyámra gondolok, aki félt téled, Jézusom, amikor meglátott... Miért félnek téled, Jézusom?

Jézus ezt mondja:

– Miért? Sok miért van szívedben e diktálás után. De az utolsóval kezdem. (Itt Jézus megnyugtatja az írónőt, anyjának sorsát illetőleg.)

A szívedben lévő másik miért mindig az, vajon én tudtam-e, hogy Júdas nem fog üdvözülni, az üdvözülésre való törekvése ellenére sem.

Tudtam.

Akkor viszont, miért voltam boldog?

Mert már a pusztá kívánság is – virág Júdas szívének pusztaságában – arra indította az Atyát, hogy jóindulattal tekintsen erre a tanítványomra, akit szerettem, és akit nem tudok majd megmenteni. Isten szeme egy szíven! Mi mást akarnék, mint hogy az Atya mindnyájatokra szeretettel nézzen?

És boldognak kellett lennem, hogy ezt az eszközt is megadjam a szerencsétlennek a megtéréshez. Örömet, ösztönzésül, mivel láttam, hogy visszatér hozzám.

Egy napon, halálom után, János megtudta ezt az igazságot, és megmondta Péternek, Jakabnak, Andrásnak és a többieknek, mert így parancsoltam meg a Legkedvesebbnek, aki előtt szívem egyetlen titka sem volt ismeretlen. Megtudta, és elmondta, hogy mindenki előtt szabályként álljon, amikor majd a tanítványokat és a híveket vezetik.

A lelket, aki – elesése után – felkeresi Isten szolgáját, és bevallja bűnét, a barátot, fiút, férjet vagy testvért, aki – miután tévedett – jön, és azt mondja: „Tarts magad mellett! Többé nem akarok vétkezni, mert nem akarok fájdalmat okozni Istennek és neked”, nem szabad, sok más dolgon kívül, megfosztani attól az elégedettségtől, hogy lássa boldogságunkat, mikor látjuk, hogy ők boldoggá kívánnak tenni minket.

A szívek gyógyításánál végtelen tapintatra van szükség. Én, a Bölcsesség, ha tudtam is, hogy Júdas esetében ez hasztalan, mégis megvolt bennem a tapintat, hogy **mindenkit megtanítsak a megváltás művészetére és a megtérő segítésére.**

És most neked is azt mondom, amit a kananeus Simonnak: „Föl, föl a fejjel!” és magamhoz szorítalak, és megéreztetem veled, hogy van, aki szeret téged.

Ezekből a kezekből származnak büntetések, de simogatások is, ajkaimról pedig szigorú szavak, de – számosabb és jóval nagyobb örömmel kiejtve – a gyönyörűség szavai is.

Menj békében, Mária! Nem okoztál fájdalmat Jézusodnak, és ez vigasztaljon meg!

Nagyon féltem, hogy megszorítottam Őt ezekben a napokban... és sokat szenvedtem, mert anyámra gondoltam...

Ez kapcsolódik a házam erkélyén nőtt virág csodájához. A virágot Márta hozta be nekem, nem is tudva, milyen cselekedetet ismétel meg. Ez a virág okozott nekem örömet 15 nap híján 6 hónap után, amely idő alatt a legszebb virágok is közömbösen hagytak. Szegény, félig fonnyadt kis virága a fehér januárnak! Még azok közül való, amelyeket anyám nézegetett, egy azok közül, amelyek az én virágágyamnak földjében nőttek. Azt a földet majdnem teljesen apám hordta ide! Szegény virág, de nekem oly szép!

Mennyire megértem örömet, ó, Mária, amikor bevitted házádba azt a mandulafa ágat!

Márta nem ismeri, nem olvasta a látomásokat; erre soha sincs ideje a szegény, mindig tevékenkedő, **igazi** Mártának. Mégis József tettét ismételte meg, amikor József átnyújtotta a Szűz menyasszonynak azt a virágos faágat. És Márta nem is tudja, hogy nekem nagyobb örömet okozott, mintha ékszer hozott volna. Az utolsó, számomra kedves virág az az ibolya

volt, amelyet szintén Márta szedett a fenyőparkban, meg is őriztem, és egy jó barátnóm nefelejcsé. Viareggio üdvözléte ez nekem, aki megbolondulok poklomban. Ez a virág újra megszeretteti velem a virágokat. Az első virág, amely újra „virág”, és nem olyan, ami fájdalmat okozott.

Sokan nem fogják ezt megérteni... De nem törődöm vele! Szívemmel érzek és szívemmel szeretek. Ez a szív teljesen Istennek tudja magát adni. Ha fagyosabb volna, okoskodna, és méricskélne az áldozatot. Azért nem okoskodik, és semmit sem mér meg, mivel ez a szív éppen olyan, amilyen. Ezért...

Egy másik megjegyzés V. M.-től:

Nem éppen misztikus mesterséggel foglalkoztam: zöldséget tisztítottam az étkezéshez.

Papírom nem volt. Jézus megparancsolta:

– Írj!

Rögtön letettem a zöldséget, és elővettem az egyetlen papírlapot, amim volt.

Egy másik megjegyzése:

A jó katona a csatában hal meg, a vértanú pedig az arénában. Én, aki Krisztus hadseregéhez akarok tartozni, és szeretetének vértanúja akarok lenni, saját csatámban és arénámban akarok meghalni: szeretetből és kimerültségtől.

Újra láttam Jézusomat!

6-105: **Jézus és a koldus a Jerikóba vezető úton.** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Újra látom Jézusomat! Ó, milyen boldog vagyok! Milyen szép! Arca, keze, hangja! Mennyire szomjaztam utána! Tegnap, igaz, láttam Őt, de csak úgy, mint a kiakasztott képeken. Nem beszélt, és nem is mozgott. Ma azonban olyan, mint valaha. És boldog, boldog vagyok!

De mennyit szenvedtem ez alatt a negyven nap alatt, amikor nem láttam! Mert ennek pontosan negyven napja. Élve és lélegezve legutoljára nagypénteken láttam, vagyis április 7-én (1944-ben), éppen ebben az órában, fél négytől. Negyvennapi gyötremelem! Mennyire megértem Mária fájalmát, amikor Jézust elvesztette! Elveszíteni az Ő jelenlétét, nem látni arcát, nem hallani többé hangját annyi, mint megismerni a tébolyt, a halált, a poklot.

Jézus, miért tetted ezt velem?...

A 109. fejezet (**Salamon falujában**) elején Jézus utasítása:

Tedd ide Jézus és a koldus látomását a jerikói úton, amit 1944. május 17-én kaptál, és mindjárt az után Zakeus megtérését, 1944 július 17-éről.

A fejezet végén szintén Jézus utasítása:

Tedd ide a látomást: **Jézus a Tízváros egyik falujában**, 1944. október 2-ról és utána a másikat: **A Tízváros megszállottja**, 1944. szeptember 29-ről.

A 111. fejezet (**A megszállott**) végén Jézus azt mondja:

Láttál egy Sátántól megszállottat. Szavaimban sok mindenre válaszolok. Nemcsak számodra, hanem mások számára is. Örülni fognak neki? Nem. Azok, akiknek a legnagyobb szükségük van rá, **nem fognak örülni neki.**

Nyugodj, békében!

A 112. fejezet (**A farizeusok kovásza**) elején V. M. megjegyzése:

Miután elmúlt a nagyhét és a velejáró vezeklés a **nem-látás** miatt, ma visszatér az Evangélium szellemi látomása. Örömben elfelejtem minden szomorúságomat, az emberfeletti öröm leírhatatlan érzésének jelentkezése miatt.

Nevemben válaszolj így

6-132: Egy új szombat Názáretben. A szöveg közben V. M. beszámolója:

A látomást megszakítja egy Rómából érkezett levél Migliorini Atyától, és Jézus azt mondja nekem:

– Nyisd ki és olvasd el!

Ezt teszem. És őszintén szólva, nem tudnám, mit válaszoljak rá... Miközben elgondolkozva újra elolvasom, felrezenek Uram szerető hangjára, olyan közlőre jön, vállaimtól. Ezt mondja:

– Az én nevemben válaszolj így: Azt mondja a Bölcsesség és az Evangélium, amelynek szent szavait nem tagadhatjátok le: „Jézus tanított városában, Názáretben és annak zsinagógájában ... És megütköztek szavain... És hitelenségük miatt nem tudott ott sok csodát tenni.” (Mt 13,53-58 Mk 6,16)... „És Jézus elment Názáretbe, ahol felnevelkedett, és belépett a zsinagógába, és felemelkedett, hogy olvasson... És azt mondta: »Egy prófétát sem fogadnak el saját hazájában...« És a názáretiek, eltelve méltatlankodással, kiűzték Őt a hegy csúcsára, és le akarták taszítani onnan.” (Lk 4,16-30) „Akkor Ő korholni kezdte a városokat, ahol sok csodát művelt, s amelyek nem tértek meg, mondván: »Jaj neked Korozain; jaj neked, Betsaida; és te Kafarnaum... mert nem tértek meg az Úrhoz.«” (Mt 11,20-24) „És Jézus azt mondta: »Jeruzsálem, amely megöli a prófétákat, és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek, ... íme pusztán maradnak házaid, és nem láttok engem többé egészen addig, míg el nem jön a nap, amelyben azt mondjátok: Áldott, ki az Úr nevében jön.«” (Lk 13,34-35) „És Jézus, Jeruzsálemet látva sírt fölötte, azt mondván: »Ó, ha megismerted volna... Nem ismerted fel az időt, amelyben meglátogattott az Úr.«” (Lk 19,41-44 – Jézus csak az Evangéliumok íróit jelölte meg, a verseket egy teológianár írta hozzájuk, aki később jegyzetekkel látta el V. M. írásait.)

Íme! Megmondták. Betlehem nem akarta az Urat. Názáret nem akarta az Urat. Kafarnaum nem érdemelte meg az Urat, és Betsaida és Korozain sem. És Jeruzsálem gyűlölte az Urat, mert nem ismerte el Őt szavaiban. Sokan vannak a „krisztusok” és sokan vannak, akik a krisztusoknak és azok küldetéseinek ellenállnak úgy, amint Palesztina városai ellenálltak Üdvözítőjüknek és Mesterüknek. Mondd ezeknek: „Akinak van füle a hallásra, hallja meg, és akinek van értelme, gondolkodjék el rajtuk, és akiben van szeretet, cselekedjék!”

A további maradjon köztem és közted, szóvivőm, és békém, kegyelmem, szeretetem és az Atyáé és a Léleké légyen veled!

6-135: **Marciam nagyapjának halála.** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Itt megteszem észrevételemet. Többször megesett velem, hogy hasonló helyzetekben találtam magamat, és gyakran észrevettem, hogy a jelenlevők, jó szándékkal, vagy nem jó türelmetlenséggel beszélnek azokhoz, akik szomorkodnak rokonuk elvesztése miatt. Szembeállítom ezt Jézus kedvességével, aki részvételt van az árva szenvedése iránt, és nem kíván tőle természetellenes hősiességet... Mennyi mindent tanulhatunk Jézusnak legkisebb cselekedeteiből is....

6-145: **Jézus Hippóban.** V. M. megjegyzése az elején:

Bocsássa meg, ha ezt a füzetet különösen rosszul írom. Amikor a jeleneteket láttam élet és halál között voltam, azon a szerencsétlen 1946. július 2-án. Látás közben magas lázam és nagy fájdalmaim voltak.

6-148: **Gamalától Afekáig.** V. M. megjegyzése a szöveg közben:

Nekem úgy tűnik, hogy így nevezik ezeket a nagy kiterjedésű és alacsony hegyeket, de ha tévedek, javítsa ki, az én nevemben, mert nincs szótár a kezem ügyében, és egyedül vagyok szobámban, s nem tudom elérni a szótárt, amely majdnem három méterre van tőlem. Ágyamhoz szögezve írok.

Isten nem hagy el ezekben az órákban!

7-157: **Jézus beszél a Kedveltről.** A fejezet végén Jézus szavai V. M.-hoz:

Kis János! Ez a Sátán óráinak egyike volt számomra. Amint része volt ezekben Krisztusnak, úgy lesz részük bennük a kis Krisztusoknak is. Kevélység és bizalmatlanság nélkül kell fogadni és felülmúlni azokat. Nem céltalanok. És jó céljuk van. De ne félj! Isten nem hagyja el ezek alatt az órák alatt, hanem segíti a hűségeseket. És utána leszáll a Szeretet, hogy királlyá tegye a hűségeseket. És azontúl, amikor befejeződik idejük a földön; a hívek felszállnak az Országba, az örök békében, mindörökké győztesen...

Békém, kis János, aki tövissel vagy koronázva! Békém...

Rendkívüli sorrendet követek

7-161: **Nem pihenek jobban, mint amikor elmondhatom: „Megmentettem egyet, aki elveszett.”** A fejezet elején mondja Jézus

– Megmondom neked, hogy a szerdai jelenetet (lásd: 6-95) halálom előtt egy évre kell elhelyeznetek, ha rendezitek a művet, mert az, 32. életévemnek aratási idejére esett.

Kedves, a te, és mások megvigasztalásának és oktatásának szükségessége kényszerítenek engem, hogy rendkívüli sorrendet kövessék a látomások, illetve diktálások adásában. De annak idején megmondom majd neked, hogyan osztok el a három nyilvános év eseményeit. Az Evangéliumok sorrendje jó, de nem tökéletes időrend. Egy figyelmes megfigyelő észreveszi ezt.

Az, aki megadhatta volna a tények pontos sorrendjét, mert nyilvános működésem kezdetétől mennybemenetelemig velem volt, nem tette ezt, mert János, a Világosság igazi fia, azzal volt elsősorban elfoglalva, hogy az eretnekek felé visszatükrözze a Világosságot, annak testi ruháján keresztül, mert azok támadták az emberi testbe zárt Istenség igaz voltát.

János fenséges Evangéliuma elérte természetfeletti célját, de nem segítette elő nyilvános életem időrendjét.

A három másik evangélista megegyezik egymással a tényeket illetően, de megváltoztatják az időrendet, mert hármuk közül csak egy volt jelen nyilvános életemnek szinte minden eseménynél: Máté, és csak tizenöt évvel később írta meg, míg a többiek még később írták le Evangéliumukat, miután meghallgatták Anyámnak, Péter és más apostoloknak és tanítványoknak a beszámolóit.

Évről-évre irányítást akarok adni a három év eseményeinek egyesítésére.

7-62: **Minden bukásnak vannak előzményei.** A fejezet elején Jézus ezt mondja:

Ez az irgalmasság eseménye, akárcsak Magdolnáé. De ha egy könyvet készítenek, jobb lesz, ha **rendben követitek az események fonalát, és arra korlátozzátok magatokat, hogy minden esemény előtt vagy után jelzitek, hogy melyik csoportba tartozik.**

Ma a szokásosnál kevesebb az erőm

7-167: **Jézus Szidonban meggyógyítja a vakon született gyermeket.** V. M. megjegyzése a fejezet előtt:

A tegnapi fájdalmas estén és a még fájdalmasabb éjjelen, amely alatt szívfájdalmaim nem hagytak nyugodni, megvigasztalt a Szűz mennybevitelének szemlélése, amit már leírtam.

Valóban, egy kis földszintes ház, egy terasszal, amint az a keleti házaknál szokásos. Egy nagyon fehér és egyszerű meszelt kocka, amelyet csak az ajtók törnek meg, amelyek némi fényt juttatnak a szobácskába. Szobácskákat mondok, mert egy kb. hat méteres oldalakkal rendelkező kocka biztosan nem adhat tágas szobákat. A kis ház olajfák között áll, amelyek nagyok és sűrű lombzatúak. Törzseik még sötétebbeknek látszanak, a házacskák fehérsége mellett, amely egy kis tisztáson áll a fák között, legfeljebb két méter távolságban azoktól.

Az első alkalommal, amikor részesültem a látomásban, annyira elmerültem a teraszon lévő angyalok figyelésében, hogy sok részletet nem figyeltem meg. Figyeltem a házacskát és hogy ki volt fölötte, és ki ment ki belőle. Ez elég volt. Azt mondanám, hogy a Mamát nem vitték ki a házból, ahol elaludt. Talán Jánosé volt a ház? Vagy egy rokoné? Az a benyomásom, hogy a Kedvelt egy hálósobát készített a házban, hogy ne legyen elválasztva az Üdvözítő Anyjától, és azért is, mert meg volt győződve Mária testének romolhatatlanságáról. Íme, azért volt Mária ebben a házban, amely prэшáz lehetett, a tulajdonos lakhelye közelében. Nem tudom, miért gondolok erre. De olyan erős a meggyőződésem, hogy azt hiszem, belső figyelmeztetőmtől ered. Ha tévedtem volna, Jézus kiigazította volna. A látomás többi része teljesen azonos az elsővel. Azaz, az olajfaerdő részletein kívül nincs semmi különbség, vagy hozzáadás. Boldog vagyok az angyalsereg nagyon tiszta fénye és a Mama szépsége miatt, aki alszik az angyalok karjaiban, és akkor ébred fel, amikor reá esik a Paradicsom fénye, hogy rámosolyogjon Fiára, aki leszáll, hogy fogadja őt...

Ez az édesség nem mérsékli testi fájdalmaimat, de elviselhetővé teszi őket, mert a boldog lélek legyőzi örömeivel a testi fájdalmakat is.

Utána jött a hajnal, némi pihenéssel... utána jött az Üdvözlégy Máriára (az Angyali üdvözlésre) való harangozás, ami felébresztett. Félálomban elmosolyodtam az első Üdvözlégyre, visszaemlékezve a dicsőséges látomásra. És utána megismétlem az Angyali üdvözlést minden misére való beharangozás első ütésére. Önkéntelenül így teszek.

És utána, a ház csendjében, amely még alszik, visszaemlékszem az elmúlt nap látomásaira, Jézus szavaira... és úgy tűnik nekem, hogy méz van ajkamon, amely onnan leszáll egészen szívemig. Ezek a szavak milyen vigasztalást, milyen békét nyújtanak nekünk, szegény bűnösöknek. Szeretném, ha az egész világ hallaná azokat. De halljátok, amint én hallom, aki le tudom írni azokat, de nem tudom megéreztetni az én Uram hangjának szeretetét, kegyességét és fenségességét. Ha a leginkább megkeményedett bűnös, a legreménytelenebb csüggedő, a legbűnösebb ember hallaná Jézust, amikor beszél, megtérne, remélne és üdvözlne.

Én részesedem ebben a kincsben... Nem kell más, csak akarnom kell kiválasztani, hogy **abban** a pillanatban milyen gyöngyöket akarok találni. Megkapom bármily minőségben. Minden körülmény között, és szívemnek állapota és szükséglete szerint, a nap különböző pillanataiban. Nem tudok visszaemlékezni szóról-szóra a szavakra, amelyeket Ő tizenhat hónapja mondott, és ez természetes! De mint az, aki zamatos gyümölcsöt evett, még órákkal azután is, hogy megízlelte, érzi nyelvén és ínyén annak a gyümölcsnek a frissességét és jóságát, úgy én is magamban hordom szavainak zamatját, és azonnal ismét megtalálom, örömömre, amikor csak akarom.

Így, nem tudok visszaemlékezni minden dologra, amit a látomásokban láttam. De minden látomásban vannak olyan dolgok, amelyek nagyobb hatással vannak rám: alapvető mozdulatok, amelyek egyedül felérnek egy szóval, és ezeket azonnal ismét megtalálom, amikor szükségem

van rájuk, vigasztalásomra, örömökre, vagy ösztökélésemre, mint segítség az imában, a reményben, az Uramba vetett végtelen bizalmamban.

Hogyan lehetne elfelejteni bizonyos pillantásokat, mozdulatokat, mosolyokat? Meg tudnám nevezni némelyiket... de ma oly kevés erővel rendelkezem, a szokásosnál kevesebbel, és Jézus épp most egy látomásban kezd részesíteni.

Köszönöm a szenvedéseket!

7-168 fejezet után egy rövid megjegyzés V. M. lelki szenvedéseiről, amelyek bőven le vannak írva 1944. augusztus 19-én feljegyzett írásában. Mivel mély betekintést nyújtanak a szenvedés értelmébe, teljes egészében közöljük itt:

Tegnap volt a Fájdalmas Szűz harmadik péntekje, és Jézusra gondoltam, hogy azt elvégezzem. Bármennyire is kerestem, szomorúan, ezeknek a napoknak nagyon szomorú emlékeiben, Jézus, aki szomorúságomnak egyetlen gyógyszere, nem engedte megtalálnom. És én ettől a magányosságtól összetörve maradtam. És még így vagyok, mert ő nem engedi érezni még néma vigasztalásait sem. És amint magamra maradok, ismét érzem a múlt áprilisi kelyhemnek egyetlen ízét. (Akkor hosszú ideig érezte ezt a lelki elhagyatottságot.)

Szomorúságomra Jézus a 23. zsoltárral válaszol. (Az Úr az én pásztorem...) Elolvastatja velem, de azt mondja: „Lásd magadat a pásztortól szeretett bárányban. Én megtettem érted mindazt, amiről az a zsoltárban beszél.”

Igen, igaz, és én is elmondhatom: „Milyen szép az én részegítő kelyhem!” Még keserűségében is szép és részegítő, mert karimáján ott találok Jézusom ajkának ízét, aki azt kiitta, előbb, mint én. És mondhatom, hogy igazán részeg vagyok a fájdalomtól, mert oly éles, hogy, ha Isten nem könyörülne rajtam, elveszteném az eszemet. Töreksem továbbra is remélni a remény minden lehetőségének ellenére, és ez az erőlködés felemészt.

Mégis meg akarom mondani, és erős hittel mondom: „Irgalmasságod követni fog engem életem minden napján” (23,6) és még inkább remélni akarom, hogy nem sok éven, hanem az örökkévalóságon át veled fogok lakni, Jézusom. De siess, jöjj, hogy magadhoz vegyél engem... mert nagyon hosszú ez a szenvedés az én szegényes erőim számára.

Jézus azt mondja:

– Írd:

Tudom, Uram, hogy azokban a napokban nyerek legtöbbit, amikor sírásra indítasz engem. Azért köszönöm, hogy sírásra indítasz.

Tudom, Uram, hogy azokban a napokban tudok inkább enyhíteni mások fájdalmain, amelyekben több szenvedést okozol nekem. Azért köszönöm, hogy szenvedést okozol.

Tudom, Uram, hogy azokban a napokban mérsz szegény, eltévelyedett testvéreimhez, amikor inkább görcsökben vonaglom, mivel elrejtőzöl előlem. Azért köszönöm ezeket a görcsöket.

Tudom, Uram, hogy azokban a napokban adlak vissza téged elcsüggedt testvéremnek, amikor te az elhagyatottság keserű hullámaiban hagysz engem, amely már a csüggedést ízlelteti meg velem. Azért köszönöm ezeket a keserű hullámokat.

Tudom, Uram, hogy a sötétség, amely vakká tesz engem, az éhség, ami elbágyaszt, a szomjúság, ami halálot okozza, az általad okozott sötétség, a rád irányuló éhség és szomjúság, arra szolgál, hogy visszaadjalak téged – a Fényt, Forrást és Táplálékot – annak, aki mindezekről haldoklik. Azért köszönöm a sötétséget, éhséget és szomjúságot, amit érzek.

Tudom, Uram, hogy az én lelki halálaim a te kereszteden, feltámadások ugyanannyi halálból kereszteden. Azért köszönöm, hogy halálot okozod.

Mert én hiszem, Uram, hogy mindez, amit velem teszel, javamat szolgálja, és jó célból történik, Isten dicsőségére, aki Legfőbb Javam.

Mert hiszem, hogy újra megtalálom mindezt, amikor a te látásod azonnal elfeledtet velem minden szenvedést.

Mert hiszem, hogy minden szenvedés növelni fogja örömeimet.

Mert hiszem, hogy ez díszére válik majd mindazok nevének, akiket én megmentek majd szenvedésemmel. Mert hiszem, hogy az „áldozati lelkek” számára nincs büntető Igazságszolgáltatás, hanem csak Szeretet.

Mert hiszem, hogy találkozásunk mosoly, csók lesz, a te csókod, a Szeretet-Jézusáé, aki felszárítod majd könnyeim minden nyomát.

Mert hiszem mindezt, hálát adok neked megszámlálhatatlan töviseimért, és fokozott szeretettel szeretlek.

Te nem Mária (Magdolna) jobbik részét adtad nekem, hanem Önmagad **tökéletes részét: a Szenvedést.**

Köszönöm, Jézus!

Ezt kell mondanod, nem ajkaddal, hanem lélekkel, amely meggyőződött erről az igazságról, amelyet az Igazság mond neked.

Ha ismertem volna egy kevésbé fájdalmas dolgot ahhoz, hogy szebbé tegyem örök jövődet, azt választottam volna számodra, mert szeretlek téged. De nincs más. Neked adom azért, végtelen szeretettől indítatva.

Minden könny, amelyet Isten akaratához való állandó ragaszkodással ontanak, minden könny, amelyet szeretettel ontasz Azért, aki kéri tőled, minden könny, **amit fel tudsz ajánlani**, felékesíti egy munkának a nevét vagy egy teremtményét, amit a síró végez, vagy akit elvisz az üdvösségre.

A sírás nem fogyatékoság. Az a mi állapotunk adója. Azt mondom: **a miénké**, mert én, a te Istened, ember voltam, és sírtam, és Mária, aki szeplőtelenége által mentes volt a nyomorúságoktól, sírt, mert, mint Társmegváltónak, át kellett élnie a Szenvedést, pedig nem szolgált rá. Sírt az Ember és az Asszony. Te is sírhatsz, Istenhez szorított lélek, aki se isteni sem szeplőtelen nem vagy.

A lényeges az, hogy tudj sírni anélkül, hogy vétenél vele, azaz elkeseredés nélkül, és érts ahhoz, hogy a sírást átváltsd pénzre, amellyel kiváltod a Sátán által az ő gályáján megkötözött rabszolgákat.

Ments, ments! És ne félj! Isten veled van!

Elmélkedj naponta Mamánk életéről!

7-190: **A bűnösnek megmutatom az utat, amelyet követnie kell, hogy megmeneküljön.** A fejezet végén Jézus szavai V. M.-hoz:

– Menj békében, Mária Máriája, és ne akarj többé vétkezni még kis dolgokban sem. Mária köntöse alatt csak a tiszták állnak. Ne felejtse el ezt!

Egy nap Mária, az én Anyám, azt mondta neked: „Sírva kérlek titeket, Fiamért.” És egy másik alkalommal: „Jézusomra bízom, hogy megszeretessen engem... Amikor szerettek engem, eljövök. És eljövetelem öröm és üdvösség.”

A Mama akart téged. És neki adtalak. **Ide hoztalak téged**, sőt mivel tudom, hogy akit én nem tudok megadásra bírni tekintélyemmel, azt ő megnyeri szeretetteljes simogatással, és jobban eléri ezt, mint én. Az ő érintése pecsét, amely elől a Sátán menekül. Most birtokában vagy ruhájának, és ha hűséges leszel a két Rend imáihoz, akkor mindennap elmélkedsz Mamánk életéről. (V. M. tagja volt Szent Ferenc és a szerviták harmadrendjének egyaránt. Erre vonatkozik a „két Rend” kifejezés.) Az ő örömein és fájdalmain. Azaz **az én örömeimen és fájdalmainon**. Mert attól a pillanattól kezdve, hogy az Ige Jézussá lett, én vele együtt örvendezek és sírok, azonos indítókok folytán.

Látod tehát, hogy Máriát szeretni annyi, mint Jézust szeretni. És könnyebben szeretni Öt. Mert én a keresztet hordoztatom vele, és a keresztre helyezlek. A Mama azonban téged hordoz, vagy a kereszt lábánál áll, hogy szívére vonjon, amely csak szeretni tud. Mária ölében a halál édesebb, mint egy bölcső. Aki benne leheli ki lelkét, nem hall mást, csak a Mária körül keringő angyalok kórusának hangját. Nem lát sötétséget, hanem csak a Hajnalcsillag kedves sugarait. Nem hall sírást, hanem csak az ő mosolyát látja. Nem ismer félelmet. Ki meri elszakítani tőlünk, akik szeretjük őt, egy teremtményét Mária karjaiból?

Ne nekem mondj köszönetet! Mondd neki, aki nem akart semmire sem emlékezni rólad a kis jón kívül, amit tettél, és a szereteten kívül, amellyel irántam viseltetsz, és ezért akart téged, hogy lába alatt megfékezze azt, akit a te jó akaratod nem volt képes megfékezni. Kiáltsd: „Éljen Mária!” És állj az ő lábainál, a Kereszt lábánál! Díszítsd fel ruhádat az én vérem rubinjaival és az ő sírásának gyöngyeivel! Királynői ruhád lesz, az én Országomba való belépéshez.

Menj békében! Megáldalak téged.

7-198: **Jézus megvigasztalja apostolait.** A fejezet végén Jézus utasítása:

– Tedd ide az 1944. október 3-i látomást: **A szadduceus varázsló felesége.**

7-200: **Egy ima tud egyesíteni titeket Istennel, nem egy varázsszó.** A fejezet elején Jézus szavai:

– Te, és aki vezet téged, elmélkedjete sokat Péternek adott válaszomon.

A fejezet végén pedig Jézus szavai V. M.-hoz:

– Ó, szóvivőm: mondd ezt annak, akinek mondani kell. (Jézus utolsó szavai a fejezet végén: **„El a Sátánnal, ha bírni akarjátok Krisztust. A Jó vagyok. De nem jövök azért, hogy együtt éljek a Gonosz Szellemmel. Vagy én, vagy ő. Válasszatok!”**) Ez az utolsó szó hozzájuk. És te, és az, aki irányít téged, legyetek óvatosak! **A bizonyítékok cáfolatokká válnak az Ellenség kezében és az én barátaim ellenségeinek kezében!** Vigyázzatok!

Menjete békében!

Jézus találkozik egy csoport római katonával (7-211) és amikor a búcsúzásakor az egyik kifejezi vágyát, hogy még szeretne találkozni Jézussal, Ő ezzel búcsúzik tőle:

– Látjuk majd egymást. Egy másik hegyen.

Erre vonatkozik V. M. megjegyzése a 212. fejezet végén (**Gabaon felé**):

Én nem ismertem fel a keresztre feszítésnél jelenlévő katonák között a tizedest. De meg kell mondanom, hogy nagyon figyeltem Jézusomra, és nem sok mást jegyeztem meg. Számomra egy szolgálatban lévő katonacsoport tagjai voltak csupán. Nem többek. Azonkívül, amikor

jobban meg tudtam volna figyelni őket, „mert minden beteljesedett”, olyan gyér volt a világosság, hogy csak a legjobban ismert arcokat lehetett felismerni. Jézus szavaiból azonban arra gondolok, hogy ez a katona volt, aki néhány szót szólt Gamáielhez, amelyekre nem emlékszem, és amit nem tudok ellenőrizni, mert egyedül vagyok, és senki sem tudja ideadni nekem a Szervedésről szóló füzetet.

Semmi sem fölösleges ebben a műben

7-237: **Jézus, János és Mannaen.** A fejezet végén Jézus ezt mondja:

A nyilvános élet harmadik éve is befejeződött. Most jön a szenvedést előkészítő időszak. Az, amely látszólag kevés cselekményt és kevés személyt foglal magában. Mintegy csökkenti személyemet és küldetésemet. Valójában az, aki legyőzöttnek és kivetettnek látszik, hős volt, aki előkészítette a felmagasztalást, és körülötte nem a személyek, hanem a személyek szenvedélyei kerülnek a központba és érik el végső fokukat.

Mindaz, ami megelőzte, és ami bizonyos eseményekben talán céltalannak látszik a rosszindulatú vagy felületes olvasó előtt, itt megvilágítást nyer, sötét vagy ragyogó oldaláról. Főleg a legjelentősebb személyek. Azok, akiket sokan nem akarnak érdemesnek tartani arra, hogy megismerjenek, éppen azért, mert tanítást tartalmaznak a jelenlegi mesterek számára, akik minden eddiginél jobban a lélek igazi mestereivé kellene, hogy váljanak, és ezért oktatásra szorulnak. Amint Jánosnak és Mannaennek mondtam, semmi sem haszontalan abból, amit Isten alkot, még a legvékonyabb fűszál sem. Ugyanúgy semmi se fölösleges ebben a műben. Se a ragyogó személyek, sem a gyengék és sötétek. Sőt, a lélek mesterei számára a gyenge és sötét személyek hasznosabbak, mint a kialakult és hősies egyének.

Egy hegy magaslatán, közel a csúcshoz át lehet fogni a hegy egész alakzatát és az erdők, patakok, rétek és lejtők értelmét, hogy a síkságról eljussanak a csúcra, és lássák a kilátás teljes szépségét, és jobban meggyőződjenek, hogy Isten minden műve hasznos és csodálatos, és hogy az egyik kiegészíti a másikat, és mind azért van, hogy a teremtett világ szépségét kialakítsa. Ugyanígy a különböző személyek, események, leckék, amelyeket a jó akaratúak, mintegy az én mesterművem hegycsúcsának magasából szemlélnek a jó hír hirdetésének e három esztendejében, arra szolgálnak, hogy pontosan megláttassák a bonyolult politikai, vallásos, társadalmi, együttes, lelki, a bűntényig önző, vagy az áldozathozásig önzetlen világot, amelynek én voltam a Mestere, és amelyben Megváltóvá váltam. A dráma nagyszerűségét nem lehet meglátni egy jelenetben, hanem csak annak minden részében. A főhős alakját kiemelik a különböző fények, amelyekkel megvilágítják a másodlagos részeket.

Most már, közel a csúcshoz, és a csúcs az Áldozat volt, amelyért testet öltöttem, fény derül a szívek minden rejtett sebére és a szekták minden cselvetésére, nincs más tennivaló, mint a hegymászóé, aki eljut a csúcs közelébe. Nézni, megvizsgálni mindent és mindenkit. Megismerni a zsidó világot. Megismerni azt, ami én voltam: az Ember, aki felette állt az érzékiségnek, az önzésnek, a haragnak. Az Ember, akinek ki kellett állnia a kísértést, az egész világtól, a bosszúállástól, a hatalmasoktól, a menyegző és a családi ház becsületes örömeitől, akinek mindent el kellett viselnie, kapcsolatban élve a világgal, és szenvednie, mert végtelen távolság volt a világ tökéletlensége és bűne és az én tökéletességem között, és akinek értenie kellett ahhoz, hogy „nem”-mel válaszoljon a világ, a Sátán és az „én” minden szavára, minden csábítására és minden visszahatására, és tisztának, szelídnek, hűségesnek, irgalmasnak, alázatosnak és engedelmesnek kellett maradnia egészen a kereszthalálig.

Megérti-e majd mindezt a mai társadalom, amelynek ezt a rólam való ismeretet adom, hogy megerősítem a Sátán és a világ mind erősebb támadásai ellen?

Ma is, mint húsz évszázad óta, ellentmondás lesz azok között, akik számára kinyilatkoztatom magamat. Én megint az ellentmondás jele vagyok. De nem én, magamtól, hanem én, azt illetőleg, amit felkeltek bennük. A jók, a jó akaratúak, jól válaszolnak, mint a pásztorok és az alázatosak. A többiek gonoszul válaszolnak rá, mint az írástudók, farizeusok, szaduceusok és ennek az időnek a papjai. Mindenki azt adja, amije van. A jó, aki kapcsolatba kerül a gonoszokkal, szabadjára engedi bennük a még nagyobb gonoszság kitörését. És ítéletben részesülnek az emberek, amint történt ez nagypénteken is, aszerint, amint ők

megítélték, elfogadták és követték a Mestert, aki a végtelen irgalmasság újabb kísérletével még egyszer megismertette magát.

Hánynak nyílik majd fel a szeme, és ismer fel engem, és mondja: „Ő az! Azért lángolt a szívünk keblünkben, miközben velünk beszélt, és megmagyarázta az írásokat?” (Lk 24,13-35)

Békém ezeknek és neked, kis, hűséges, szeretetteljes Jánosom!

Nincs ellentmondás a tényekben

8-8: **Lázár feltámasztása.** A fejezet után Jézus két megjegyzése:

– Ide tehetitek az 1944. március 3-i diktálást: Egy magyarázat Lázár feltámasztásához.

Lázár feltámasztásának margóján van egy idézet Szent Jánostól. Ezzel kapcsolatban Jézus ezt mondja:

János Evangéliumában már évszázadok óta ez áll: „Jézus még nem lépett be Betánia falujába.” (11,30) Hogy megelőzzem a lehetséges ellenvetéseket, megjegyzem, hogy e kifejezés és a Mű között, hogy Mártával a Lázár kertjében levő víztartálytól néhány lépésnyire találkoztam, nincs ellentmondás a tényekben, hanem csupán a fordításban és a leírásban.

Betánia háromnegyed része Lázaré volt. Jeruzsálemnek sok részében is volt birtoka. De beszéljünk Betániáról! Mivel háromnegyed része az övé volt, Lázár Betániájának nevezhették. Azért nem lenne téves a szöveg akkor sem, ha én a faluban vagy a forrásnál találkoztam volna Mártával, amint egyesek mondani akarják. De valójában nem léptem be a faluba, hogy elkerüljem a betániaiak összefutását, mindazokét, akik ellenségesek voltak a nagytanács iránt. Betánia szélén haladtam át, hogy elérjem Lázár házát, amely az utolsó volt, ha valaki Enszemesz felől jött.

Helyesen mondja azért János, hogy Jézus még nem lépett be a faluba. És ugyanolyan helyesen mondja a kis János, hogy megálltam a víztartály mellett (a zsidók számára a forrásnál), amely már Lázár kertjében volt, de még nagyon távol a háztól.

Fontolják meg azonkívül, hogy gyász és tisztátalanság idejében (még nem telt el hét nap a halál után) a nővérek nem mentek ki a házból. Azért birtokuk kerítésén belül történt a találkozás.

Jegyezzék meg, hogy a kis János azt mondja, a betániaiak csak akkor jöttek a kertbe, amikor parancsot adtam a kő elmozdítására. Előbb Betánia nem tudta, hogy Betániában voltam, és csak akkor tudták meg ezt, amikor elterjedt a hír, hogy megérkeztem Lázárhoz.

7-38: **A szenvedés harmadik megjövendölése.** A fejezet után Jézus azt mondja V. M.-nak:

Jelöld meg nagyon a pontot: „... ti biztosan inni fogtok kelyhemből.” A fordításokban az van: „kelyhemet”. Azt mondtam: „kelyhemből”, nem „kelyhemet”. Egy ember sem lett volna képes kiinni az én kelyhemet. Csak én, a Megváltó. Nekem teljesen ki kellett innom kelyhemet. Tanítványaimnak, követőimnek és az engem szeretőknek minden biztonnyal megengedem, hogy **igyanak abból a kehelyből**, amelyből én ittam, néhány cseppet, kortyot, vagy kortyokat, amit Isten rendkívüli szeretete megenged nekik inni. De soha, senki sem issza ki az egész kelyhet, amint én kiittam. Azért igazságos azt mondani: „**kelyhemből**”, nem pedig „kelyhemet”.

Kedves szemrehányást kell tennem neked

9-1: **Isten és a Szeplőtelen Asszony Fia féregnek látszik.** V. M. látja a szenvedő Jézust. Az utolsó bekezdésben Jézust ezt mondja neki:

– Mostantól fogva gyakran fogsz így látni. A fájdalmak Királya vagyok, és jövök, hogy beszéljek neked fájdalmamról, királyi ruhámban. Kövess engem, haláltusád ellenére! Mivel az Irgalmas vagyok, az én szenvedésemtől megmérgezett ajkad elé fogom helyezni a nyugodtabb szemlélődések illatos mézét is. De még inkább előnyben kell részesítenem ezt, a véreset, mert ezáltal van részed az Életben, és ezzel fogsz másokat elvinni az Életbe. Csókold meg véres kezemet, és virassz, elmélkedve felettem, a Megváltó felett!

A fejezet után V. M. megjegyzi:

Látom Jézust úgy, amint magát leírja. Ezen az estén, 19 órától fogva ma éjjel 1:15-ig igazi haláltusát állok ki.

De Jézus ezt mondja ma reggel (1944. február 11-én) 7:30-kor:

Tegnap este csak beszélni akartam neked magamról, mint vezeklőről, mert elkezdtem szenvedéseim leírását és látomását. Tegnap este volt a bevezetés. És annyira kimerült voltál, barátnőm! De mielőtt visszatérsz a haláltusához, egy kedves szemrehányást kell tennem neked.

Tegnap reggel önző voltál. Azt mondtad az atyának (lelkiatyjának): „Reméljük, hogy kibírom, mert nagyon, de nagyon fáradt vagyok.” Nem. Az övé nagyobb, mert fáradtságos, és nem kárpótolja őt a látomás boldogsága és az, hogy Jézus lenne előtte, mint amint te részesülsz ebben, az Ő szent emberségében is. Sose légy többé önző, még a legkisebb dolgokban sem! Egy nőtanítványnak, egy kis Jánosnak a legalázatosabb és legszeretetre méltóbb egyénnek kell lennie, mint amilyen Jézusa.

És most jöjj, hogy velem légy. „Immár virágok nyílnak, itt van a szőlőmetszés ideje, és gerlice hangja hallatszik földünkön.” (Én 2,12) És a virágok a te Krisztusod véreinek tócsáiból születtek. És az, akit visszametszenek majd, mint a szőlővesszőt, a Megváltó. És a gerlice hangja, amely párját hívja az ő fájdalmas és szent menyegzői lakodalmára, az én hangom, aki szeretlek téged.

Kelj fel, és jöjj, mint a mai mise mondja. (Február 11-e a Szeplőtelen Szűz megjelenésének ünnepe, és a mise szövege idézi az Énekek Éneke 2,10 versét: „Kelj föl, kedvesem, gyere szépségem!”) Jöjj, szemlélj, és szenvedj! Ez az én ajándékom azoknak, akiket nagyon szeretek.

9-2: **Elég megmondani az igazságot, hogy gyűlöljenek.** A fejezet végén Jézus szavai V. M.-hoz:

Megmutattam neked a Szendvedést előkészítő fájdalmakat. Még többet is fogok mutatni neked. Jóllehet mindig fájdalmak, megnyugvás lelkednek azok szemlélése. Most elég. Légy békében!

Légy türelemmel, ha szenvedned kell!

9-3: **Szenvedtem, Anyám szenvedését látva.** A fejezet végén Jézus szavai:

Látod, kis János, hogy Jézusod és az Ő Anyja nagyon szenvedtek erkölcsi énjükben. És hosszasan. Légy türelemmel tehát, ha szenvedned kell. „Egy tanítvány sem több Mesterénél.” Megmondtam.

Holnap beszélek neked a lelki szenvedésekről. Most pihenj! Béke veled.

Utána Mária válaszolt nekem egy imámra, ami kiáradt szívemből, miután azt mondtam, ami a Szeplőtelen Szív képe alá volt írva: „Gyengéd Anyánk, nyilvánítsd ki számunkra Szeplőtelen Szíved titkait. Tedd, hogy egy kedves és tiszta sugár behatoljon szívünkbe, átalakítsa és előkészítse azt a Szentlélek isteni látogatására.” Én hozzátettem: „Igen, Jézus Mamája és az enyém, nyilvánítsd ki számomra Szíved titkait, és készítsd elő az enyémet a te fényeddel!”

És Ő: „Szívembe tettelek téged, megismertettem veled az örömeket és a könnyeket. Átjártam szívedet szeretetem sugarával, hogy alkalmassá tegyelek Fiam hangjának felfogására és az isteni Lélek fényeire. Mert a Vigasztaló fénye nélkül sötétség és csend marad a szívekben. Mindig a Lélek az, akinek Jegyese vagyok, aki megérteti veletek Isten Igazságát, és aki megszentel titeket. Az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek kell lennie szívetekben, hogy megérthessétek Isten titkait hármass megnyilvánulásában, mint Hatalom, Megváltás és Szeretet. Az Atya mindig jelen van igazi fiaiban Jóságával, a Fiú Tanításával, és a Lélek Világosságával, mert Ő sose hiányzik onnan, ahol megszentelődés van, és Jézusom szava a megszentelődés, amelyet az Atya, aki szeret titeket, megengedett.”

Mennyit szenvedtem!

9-6: **Búcsú Lázártól.** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Mennyit szenvedtem! 1945. március 1. estéjének 23. órájától 5-ének reggeléig. Láttam Jézust gyötrődni, majdnem oly fokban, mint a Getszemániban, főleg, amikor Anyjával vagy az áruólval beszélt, és jelét adta, hogy borzong a haláltól. Engedelmeskedtem Jézus parancsának, hogy írjam le ezt egy füzetbe, a Szervedés részletesebb leírásaként. (V. M.-nak több látomása volt a Szervedés ugyanolyan jelenetéről, egy éves időközben, az első rövidebb, s az utána adott magyarázat alapjául szolgál, a második részletesebb és elevenebb, s ez került bele a Jézus életrajzba.) Ön látta arcomat ma reggel... ami gyenge képet adott arról, amit elszenvedtem... és nem mondok többet, mert itt felülmúlhatatlan a szégyenérzetem.

9-7: **Júdás elmege a nagytanács vezetőihez.** A végén Jézus utasítása:

– Tedd ide a látomást: Betániától Jeruzsálemig. És most láss!

A 8. fejezet végén ismét Jézus utasítása:

Amikor elkészítitek a teljes művet, tegyétek ide a többi részeket, amelyeket majd adok és mondok.

9-9: **Jézus bevonulása Jeruzsálembe.** A fejezet közben mondja Jézus:

Tedd ide az 1944. július 31-i látomást: Jézus sír Jeruzsálem felett, attól a szótól, amit a látomás elején mondtam. És utána folytasd, hogy megmutass engem a diadalmas bevonulás jeleneteiben.

1944. július 30.

Nem tudom, hogyan fogom leírni, mert oly fájdalmat érzek szívemben, hogy nem tudok ülni, mert az fáraszt. Le kell írnom, amit látok.

Megvilágítja nekem a mai evangéliumot.

Később ismét a szöveg közben:

Jézus azt mondja:

– A Lukács által elbeszélte jelenet összefüggéstelennek, szinte értelmetlennek látszik. Sírok egy bűnös város szerencsétlensége miatt, és nem tudok részvételt lenni annak a városnak szokásai iránt?

Nem. Nem tudok, **nem tudhatok** részvételt lenni, mert annyira sajátosak ezek a szokások, hogy szerencsétlenségre vezetnek; és annak látása éles fájdalmat okoz nekem. Az én haragom a Templom megszenteltelenítői iránt, észszerű következménye elmékedésemnek Jeruzsálem közeli szerencsétlenségén.

Mindig Isten tiszteletének, Isten Törvényeinek megszenteltelenítése vonja le az ég büntetéseit. Az Isten házát rablók barlangjává téve, ezek a méltatlan papok és ezek a méltatlan (pusztán névleg) hívők levonták az egész népre az elátkozást és a halált. Hasztalan ezt vagy azt a nevet adni a rossznak, ami miatt egy nép szenved. Keressétek az igazi nevet ebben: „Büntetés azért, mert állatok módjára élnek.” Isten visszavonul, és a Gonosz előrenyomul. Íme a gyümölcse egy, a keresztény névre méltatlan nemzet életének.

Amint akkor, úgy most is, a századnak ebben az időszakában, nem hiányoztak a csodák, hogy felrázzanak és visszahívjanak. De amint akkor csak megvetést, közömbösséget és gyűlöletet vontam magamra és eszközeimre, úgy ma is. Az egyesek és a nemzetek azonban ne felejtsek el, **hogy hasztalanul sírnak, amikor előzőleg nem akarták felismerni, mi válik üdvösségükre. Hasztalanul hívnak engem segítségül, amikor abban az órában, amelyben velük voltam, kivetettek engem egy szentségtörő háborúval, amely kiindulva egyes, a Gonosznak szolgáló lelkiismeretekből, elterjedt az egész nemzetben. A házát nem annyira fegyverekkel lehet megmenteni, mint inkább az életmóddal, amely levonja az ég védelmét.**

Pihenj, kis János! És maradj mindig hűséges kiválasztásodhoz! Menj békében!

Mennyire fáradt vagyok! Igazán nem tudom azt tenni...

A fejezet végén ismét Jézus utasítása:

– Türelmes titkárnőm, tedd ide a látomást: **Virágvasárnap estéje** (1945. március 4.), és békém legyen veled!

9-11: **Nagyhétfő: napközben.** Jézus utasítása a fejezet végén:

– Ide fogod tenni nagyhétfő második részét, vagyis: Beszélgetésem éjjel apostolaimmal (1945. március 6-i látomás).

Válaszom a mai írástudóknak

9-13: Nagyszerda: napközben. Jézus szavai a fejezet végén:

– Úgy, amint megjelöltem a kifejezést: „kelyhemből” a János és Jakab anyjáról szóló látomásban, aki egy helyet kért fiai számára, úgy mondom neked, hogy jelöld meg a tegnapi látomásban a pontot: „aki **nekiesik** ennek a kőnek, szétzúzódik”. A fordításokban mindig „**kőre**” szerepel. (Vö. Mt 21,44 Lk 20,18) Azt mondtam: **-nek**, és **nem -re**. Ez egy jövődőlés Egyházam ellenségei ellen. Azok, akik nekitámadnak, mert ő a Sarokkő, szétzúzódnak. A föld húsz évszázados történelme megerősíti szavaimat. Az Egyház üldözői szétzúzódtak, amikor nekitámadtak a Sarokkőnek.

De azok is **szétmorzsolódnak, akikre ráesik ennek a titokzatos Testemnek, ennek a Jegyesemnek Feje és Jegyese által kimondott elítélés súlya**. Tartsák ezt mindig szem előtt azok, akik azt hiszik, hogy mivel az Egyházhoz tartoznak, mentesek az isteni büntetésektől.

És, hogy megelőzzek egy ellenvetést a mindig élő írástudók és szadduceusok részéről, akik rosszindulatúak szolgálaim iránt, azt mondom:

– Ha ebben az utolsó látomásban vannak olyan kifejezések, amelyek nincsenek benn az Evangéliumokban, mint azok, amelyek a mai látomás végén vannak, és amikor az elszáradt fügefáról beszélek, és még mások, emlékezzenek vissza ezek arra, hogy az evangélisták mindig ebből a népből valók voltak, és olyan időkben éltek, amikor minden nagyon éles ellentét heves, és az újonnan áttértek számára káros visszahatást válthatott volna ki.

Olvassák el ismét az **Apostolok cselekedeteit**, és látni fogják, hogy nem volt békés az oly sok különböző elgondolás összeolvasztása, és ha kölcsönösen csodálták egymást, felismerve egymás érdemeit, nem hiányoztak közöttük az ellentétek, mert az emberek gondolatai különbözők és mindig tökéletlenek. És ha azért, hogy elkerüljék a mélyebb szakadást egyikük és másikuk gondolata között, a Szentlélektől megvilágosítva, az evangélisták szándékosan elhagytak írásaikból néhány kifejezést, amely megütközést válthatott volna ki a túlérzékeny zsidókban, és megbotránkozathatta volna a pogányokat, akik szükségét érezték annak, hogy **tökéleteseknek** tartsák a zsidókat, akik az Egyház magját képezték, és – eltávolodva tőlük – azt mondták volna: „Hozzánk hasonlók”.

Megismerni Krisztus üldözését, igen. De a már romlott zsidó nép lelki betegségeit, főleg a legmagasabb osztályéit megismerni, nem. Nem lett volna jó. És eltitkolták, amennyire csak tudták. Figyeljék meg, hogy az Evangéliumok miként válnak mind kifejezőbbé, egészen Jánosom világos Evangéliumáig, amint mind távolabb íródtak Atyámhoz való felmenetelem idejétől. Csak János számol be teljesen, magának az apostoli magnak legfájdalmasabb szennyfoltjairól is, nyíltan „tolvajnak” nevezve Júdást, és utal teljesen a zsidók aljasságára (6. fejezet – a tetetett kívánság, hogy királlyá tegyenek, a templomi vitatkozások, sokak eltávozása az égből jövő Kenyerről szóló beszédem után, Tamás hitetlenkedése). Ő túlélte a többi apostolt, és látta, hogy az Egyház már megerősödött, s azért felemeli a fátylakat, amelyeket a többiek nem mertek felemelni.

De most Isten Lelke ezeket a szavakat is meg akarja ismertetni. És a tisztaszívűek áldják érte az Urat, mert oly világosak és oly irányítást adnak.

Tedd ide **nagykedd második részét, vagyis a tizenkét apostol éjszakai oktatását a Getszemániban**.

9-15: Nagyszerda: napközben. A fejezet végén, Jézus utasítása:

– Tedd ide a **legfáradalmasabb nagyszerda második részét**. Éjjel (1945). Ne felejtse el pirossal megjelölni azokat a pontokat, amelyeket mondtam neked. Megvilágítják ezeket a szavakat. Sok fény azoknak, akik értenek meglátásához.

9-17: Nagycsütörtök: napközben. Végén Jézus utasítása:

– Tedd ide a látomást Anyámtól való búcsúzásomról az Utolsó vacsora termének házában.
És most mi ketten, te és én, végezzük el az igazi húsvéti megemlékezést. Jöjj!...

Szeretnék százszenvedni!

9-22: **A különböző perek.** A fejezet azzal végződik, hogy Jézus a keresztre várakozik. V. M. szavai:

Kinek mondhatom el, mennyire szenvedek? Senkinek ezen a földön, mert nem földi szenvedés, és nem értenék meg. Ez egy szenvedés, amely édes, és egy édesség, amely szenvedés. Szeretnék tízszer, százszor ennyit szenvedni. A világon semmiért sem szeretnék kevesebbet szenvedni ennél. De ez nem szüntetné meg, hogy úgy szenvedjek, mint akinek torkán akadt egy morzsa, tűzben ég, vagy átdöfték a szívét.

Ha mozogni tudnék, ha elszigetelhetném magamat mindenkitől, és ha mozdulataimmal és énekemmel kifejezést tudnék adni érzelmeknek, mert a fájdalom érzem, az enyhülést jelentene. De olyan vagyok, mint Jézus a kereszten. Nem tudok többé sem mozdulni, sem elszigetelni magamat, és össze kell szorítanom ajkaimat, hogy a kíváncsiak ne vegyék észre édes haláltusámat. Nem elég összeszorítani ajkaimat! Nagy erőfeszítéssel kell uralkodnom vágyamon, nehogy felkiáltsak örömben és természetfeletti fájdalomamban, amely erjed bennem és heves lángként, vagy vízsugárként ki akar törni.

Jézus szemei fátyolosak a fájdalomtól: Íme az Ember. Mágnesként vonzanak engem ezek a szemek. Elöttem áll, és engem néz, a praetorium lépcsőjéről, megkoronázott fejvel, összekötött kézzel, a bolondok fehér ruhájában, amellyel ki akarták gúnyolni, de ahelyett az ártatlanhoz méltó fehérségbe öltöztették. Nem beszél. De minden beszél benne, engem hív, és kér.

Mit kér? Hogy szeressem Őt. Tudom ezt, és megmondom neki, egészen addig, míg érzem, hogy meghalok, mintha kard lenne keblemben. De még kér valamit, amit nem értek meg. És szeretném megérteni. Íme, az én szenvedésem. Szeretnék mindent megadni neki, amennyire csak tudom, kívánva, hogy meghaljak a görcsökben. És nem sikerül.

Fájdalmas arca vonz és elbűvöl engem. Szép, amikor a Mesteré vagy a Feltámadt Krisztusé. De akkor csak örömet okoz látása. Ez most mélységes szeretettel tölt el, ami nem lehet más, mint az anyáé szenvedő gyermeke iránt.

Igen, megértem: A részvételtjes szeretet, ami a teremtmény keresztre feszítése, aki követi Mesterét a végső gyötrelmekig. Ez a szeretet meggátol minden gondolatot, amely nem az Ő szenvedésére vonatkozik. Többé nem tartozunk magunkhoz. Azért élünk, hogy megvigasztaljuk Őt szenvedésében, és az Ő szenvedése a mi szenvedésünk, amely nemcsak képletes értelemben öl meg minket. Mégis, minden könnycsepp, amelyet a fájdalom szememből fakaszt, értékesebb számomra, mint egy gyöngyszem, amelyet lelkem a hetedik égből hozna. Meghalni a szeretettől, vezeklő Jézusomat nézve, számomra a legszebb halál.

9-24: **Kerióti Júdás, árulása után.** A fejezet elején V. M. megjegyzi:

1944. március 31. Nagypéntek, éjjel 2 óra.

Íme, legfájdalmasabb látomásom nagypénteknek első óráiban, amelyben részesülök, miközben végzem a Fájdalmas Szűzanya áhítatgyakorlatát, mert azt gondoltam, hogy a fogadalomtételre való előkészület legszebb módja az lesz, ha a Hétfájdalmú Szűz társaságában töltöm az éjjelt, ami megelőzi a fogadalomtételt.

A fejezet végén pedig megjegyzi:

Így fejeződik be a látomás. És kívánom, hogy gyorsan elfelejthessem, mert biztosíthatom Önt arról, hogy rettenetes.

Siránkoztál e látomás miatt

9-25: **Ha Júdás Anyám lába elé vetette volna magát, azt mondva: „Irgalom!”, az Irgalmas úgy fogadta volna be, mint egy sebesültet.** A fejezet végén Jézus szavai V. M.-hoz:

– Mária, te siránkoztál e látomás miatt. De nagypéntek van, leányom. Szenvedned kell! Az én és Mária szenvedésével egyesítened kell a tiedet, a keserűség miatt, hogy látod bűnösöknek maradni a bűnösöket. Ez volt a mi szenvedésünk. A tiedé is ez kell, hogy legyen. Mária szenvedett, és még szenved emiatt, mint az én szenvedéseim miatt. Azért neked is el kellett szenvedned ezt. Most pihenjél! Három óra múlva egészen az enyém és Máriáé leszel. Megáldlak, Szenvedésem violája, és Mária Golgotavirágja!

Csak szenvedni tudtam

9-27: **János megy, hogy magával hozza az Anyát.** A fejezet végén V. M. beszámolója:

A látomás így szűnik meg. 11:30 az idő, a nap állása szerint. 13-16 óráig levert maradtam, nem álomosságtól, hanem oly teljes kimerüléstől, hogy se beszélni nem tudtam, sem megmozdulni, sőt, még szememet sem tudtam kinyitni. Csak szenvedni tudtam. És anélkül, hogy valamit is láttam volna, mert szenvedésemben állandóan Jézus haláltusájáról elmélkedtem. Hirtelenül, 16 órakor, láttam, miközben a kezek felszegezésére gondoltam, láttam meghalni Jézust: egyetlen dolgot: meghalni. Fejét jobbra-balra hajtotta, egy utolsó görcsben, utoljára mélyet lélegzett, mozgatta száját, beszélni próbálva, de képtelen volt kimondani, hangosan panaszkodva, ami nyögésben végződött, mert a halál megállította hangját, és úgy maradt, szemével, amelyek lezáródtak, és szájával, ami félig nyitva maradt. Egy pillanatig nyaka még fenn tartotta fejét, mereven a belső görcstől, és utána előre hanyatlott, a baloldal felé. Semmi más.

Utána magamhoz tértem kissé, de **ugyancsak kissé**, 19 óra felé. Ezután a fejtől lefelé rettenetes kimerülés, egészen éjfél utánig. De nem vigasztalt meg semmiféle látomás sem. Én is egyedül voltam, mint Mária a temetés után. Se látomás, se hang. És annyira szenvedek tőle! Hogy kissé megvigasztaljam magamat, leírom, hogyan láttam jól Jézust tegnap este, amikor nekem újból bemutatta elbúcsúzását Máriától, az utolsó vacsora előtt.

Jézus már Anyjának lábainál térdelt, és derekánál átölelve tartotta őt, fejét felváltva térdeire téve és felemelve, hogy reá nézzen. Egy olajmécses világított, amelynek hármass csőre volt, és a Mária mellett lévő asztal sarkán állt. Lángja teljesen megvilágította Jézus arcát. A Mama azonban inkább árnyékban maradt, mert a világosság háta mögött volt. De Jézus jól meg volt világítva.

Elvesztem arcának szemlélésében, és a legkisebb részletek megfigyelésében. És még egyszer megismétlem. Haja ketté volt választva, fejének közepén, és hosszú fürtökben vállára omlott. Egy jó tenyéryi hullámos volt, utána göndören végződött. Fényes, finom, jól gondozott, szőke, de a vége felé rézszínű. Homloka nagyon magas, nagyon szép, sima, mint egy pólya, halántékánál kissé bemélyedve, s rajta a kék ütőerek gyenge ibolya árnyékot vetnek, átlátszva a fehér bőr alatt. Ez a fehér szín jellegzetes bizonyos vörös-szőke hajú emberekre: tejfehér, gyenge elefántcsont színezettel árnyalva, de egy nagyon finom kékséggel, a bőr oly finom, hogy virágsziromnak tűnik, mint a fehér kaméliáé, oly finom, hogy átlátszik rajta a legfinomabb ütőér is, és oly érzékeny, hogy minden érzélem kirajzolódik rajta a nagyobb sápadtság és élénkebb pirosság által.

De Jézust én mindig sápadtnak láttam, csak kissé lebarbulva a naptól, amiben bőven volt része a három év alatt, míg Palesztinát járta. Mária viszont fehérebb volt, mert többet tartózkodott visszavonulva a házban, és inkább rózsaszínű volt a fehérsége. Jézus elefántcsont fehér, kis árnyalattal a kék felé. Orra hosszú és egyenes, csak gyengén hajlott a tetején, szemei táján, nagyon szép, finom, jól formált orr. Szemei mélyen ülők, nagyon szépek, sötét zafírkék színűek, mint már sokszor leírtam. Szempillája és szemöldöke sűrű, de nem túlságosan, hosszú, szép, fényes, sötétbarna de parányi arannyal a vége felé.

Mária szempillája és szemöldöke viszont világosbarna, finomabb és nem olyan sűrű. Talán azért látszik ilyennek, mert sokkal világosabb, annyira, hogy szinte szőke.

Jézus szája szabályos, inkább kicsi, formás. Nagyon hasonlít Anyjáéhoz. Ajkai kellő nagyságúak, nem túlságosan vékonyak, úgy hogy hullámosnak tünnének, sem pedig nem túlságosan kiduzzadók. A közepen teltek és szépen ívelnek, a széleken szinte eltűnnek, s ezért kisebbeknek látszanak, mint valójában. Szája nagyon szép, egészségesen piros, fogai szabályosak, erősek, hosszúkásak és fehérek.

Mária fogai viszont kicsinyek, de szabályosak, és egyformán zárulnak.

Jézus arca sovány, de nem túlságosan. Tojásdadalakú és hosszú, de nagyon szép. Arccsontja se nem ugrik ki túlságosan, de nem tűnik el. Szakálla sűrű az ajkán, és kétfelé van választva, két pontban. Bajusza körülveszi a száját, de nem fedi el alsó ajkát, és mind rövidebb a széle felé.

Fülei kicsinyek és szép alakúak. Fejéhez simulnak, egyáltalán nem állnak el.

Ilyen szépnek látva Őt tegnap este, és arra gondolva, milyen elcsúfítottnak láttam, amikor sokszor megjelent nekem Szenvedése alatt vagy után, ez még élesebbé tette szeretetteljes részvételemet szenvedése iránt. És amikor láttam, hogy Mária keblére helyezte arcát, mint egy gyermek, akinek szüksége van a simogatásra, többször megkérdeztem magamban, hogyan válhattak az emberek olyan vadakká vele szemben, aki oly kedves és jó minden cselekedetében, és pusztán pillantásával megnyeri a szíveket. Láttam szép, hosszú, fehér karjait, átkarolni Mária derekát, övét, karját, és azt mondtam magamban: „És hamarosan átverik majd szögekkel!” – és szenvedtem. Az, hogy szenved, látható még a kevésbé jó megfigyelők számára is.

Ma annyira vágyakoztam utána, atyám, mert úgy tűnt nekem, hogy szívem felváltva szétreped vagy megáll. És úgy tűnt, hogy egy évszázad óta nem kaptam Jézust. Jó, hogy már szombat éjjel két óra van, és közeledik az áldozás ideje. De egyedül vagyok. Hallgat Jézus, hallgat Mária, hallgat János. Legalább benne reménykedtem. Semmi. Tökéletes csend és sötétség. Ez igazán az elhagyatottság...

9-29: **A keresztre feszítés.** A fejezet végén Jézus szavai:

– És most jól figyeljétek! Megkíméllek téged a temetés leírásától, amelyet a múlt évben jól elvégeztél, 1944. február 19-én. Használjátok azért azt, és P.M. tegye a végére Mária siránkozását, amit annak idején, 1944. október 4-én adtam. Utána tedd azt, amit most fogsz látni. Ezek a Szenvedés új részei, és nagyon jól a helyükre kell tenni, hogy ne okozzanak zavart, vagy hogy kitöltsék a hézagokat.

9-30: **Arimateai József sírboltja. Mária rettenetes gyötrelme, és az Üdvözítő bebalzsamozása.** A fejezet elején V. M. megjegyzése:

Hasztalan elmondanom, amit érzek. Az csak az én szenvedésem kitergetése lenne, és azért értéktelen, azzal a szenvedéssel összevetve, amit látok. Leírom tehát anélkül, hogy megjegyzést tennék magamról. Jelen vagyok Urunk eltemetésénél.

10-1: **A feltámadás reggele.** Jézus megjegyzése a végén:

– Ideteheted úgy, amint van, mert nincs benne változás, a múlt évben, 1944. február 21-én hallott imát és siránkozást, ezen a húsvét hajnalon.

10-2: **Húsvét hajnala. Siránkozás. Mária imája.** Az elején V. M. megjegyzése:

Egész napon át láttam a megfeszített Jézust, és Máriát, Jánossal, a kereszt lábánál.

Ma reggel, amikor áldozásban részesültem, úgy tűnt nekem, hogy egy élő oltár előtt vagyok, mert ők ott voltak és természetfeletti szeretettel néztek engem. Leírhatatlan egy ilyen áldozás.

Estefelé aztán ezt a mondatot kezdtem hallani bennem: „Nem ez volt a kenet, amit reméltem, hogy el kell készítenem számodra.” Egy női hang mondta. Egy teljes, meleg, részvétteljes, alt-hang. Nem Mária kedves, fiatalos, tiszta, szűzi hangja, amely szoprán-hang.

Felfogom, hogy más valaki beszél, de nem merem magnevezni, mert nem látom. (Utána a látomásból megtudja, hogy Mária Magdolnát hallotta.)

Neked a szenvedés kenyerét kell enned!

10-6: **Az előző jelenettel kapcsolatban (aminek címe: A jámbor asszonyok a sírnál)**
Jézus ezt mondja a fejezet végén.

– És te, kis János, mosolyogj, sírásod után! Jézusod nem szenved többé. Nincs többé vér, nincsenek sebek. Csak fény, fény, fény, és öröm és dicsőség. Fényem és örömöm legyen benned, amíg eljön az ég órája.

Amint Ön megértheti, miközben Jézus magyarázta a látomást, amelyben találkozott Anyjával a feltámadás után, ugyanabban az időben látomásom volt feltámadásáról a sírban és találkozásáról Magdolnával. Nagyon boldog vagyok emiatt. Elmerülök a feltámadt Krisztus örvendetes, békét árasztó fényében.

Odaadhatnám a füzetet, mert emberi szempontból „minden be van fejezve”. De a Mester azt mondja nekem, hogy van még egy dolog, amit hozzá kell tennem. És várok.

Kissé később azt mondom Jézusnak:

– Milyen öröm, Uram, hogy nem látlak téged többé szenvedni azon a módon, és látom mosolyogni a Mamát.

És Ő:

– De ne engedd át magadat ennek az édességnek! Nem ezt a kenyeret kell enned. Hanem a te Istened szenvedését és Mária könnyeit. Előre meg kellett adnom ezt a látomást, hogy a megígért ajándékot megadjam neked. De a szenvedés ideje van, és szemlélned kell a Szendvedést. M. Atya kívánta mindezt, hogy rendelkezék vele húsvétra. De én azt akarom, hogy neki és sokaknak ez legyen a húsvéti előkészület. Azért mondd meg neki, hogy amikor megmutatom neki ennek az ajándéknak utolsó pontját, félbe kell hagynia **bármiféle más munkát**, amivel foglalkozik, és ennek kell szentelnie magát. Azért, hogy idejében szét legyen osztva. **Így akarom.**

Engedelmeskedem kívánságának, hogy bemutassam a feltámadás látomását. Emberileg szólva, szívesebben megkíméltem volna magamat ettől a fáradságtól, ha Jézus nem beszélt volna. De az engedelmesség erény, és én vitatkozás nélkül engedelmeskedem.

A következőkben V. M. megismétli a feltámadás leírását, amit megtalálhatunk a TT 47-50. oldalán.

Miután Jézus kijött a sírból, megáll egy almafa alatt, amely teljes virágdíszben van.

Nem látom Magdolnát, csak akkor, amikor Jézus megmutatja nekem. Elmerülve nézésében, nem látom többé, mi történik az örökkel. Nem látom többé az angyalokat sem, de felfogom, hogy a sírban vannak, mert onnan angyali fény árad ki.

Magdolna keservesen sír. Nem tudom, miért nem ismeri fel Jézust. Talán Ő elhomályosítja látását, hogy Ő szólíthassa meg őt elsőnek. De amikor hívja, ő annak látja, aki, és ahogy van: diadalmasan, és a földre veti magát, az ő határtalan, imádó szeretetével, amely betölti az egész virágzó kertet, és arca borul a harmatos fűben Jézus lábainál.

Ne gyűöljétek a kis Jánost!

10-14: **Tamás visszatérése.** A fejezet végén Jézus mondja:

– Kis János, a ciklus befejeződött. Ezután tegyétek a hitetlen Tamásról szóló 1944. augusztus 9-i látomást! De amikor le lesz majd írva az egész Evangélium, még sokat kell hozzáadni a virágvasárnap, nagyhétfő, nagykedd, nagyszerda napjairól és nagycsütörtök délelőttjéről, amint az elején mondtam. Már megmondtam neked a részeket, amelyet be kell illeszteni a múlt évbeli látomásokból. Ha P. M. gondolja, odateheti a múlt év diktálásait, amelyeket most megjelölök számodra....

Előre látom a túl sok Tamás és a túl sok írástudó megjegyzéseit egy kifejezést illetően, amely ebben a diktálásban látszólag ellentmond a Longinus által felkínált egy korty víznek... Ó, a természetfeletti tagadói, az észimádók mennyire örülnének, ha találnának egy rést e mű nagyszerű épületében, ami az isteni jószág és a te áldozatod műve, kis János, hogy beletehessék ebbe a résbe az ő romboló észimádatuk csákányát, és mindent romba döntsenek! Ennek megelőzésére magyarázatot adok.

Az a szegényes korty víz: egy csöpp a láz tűzvészére és a kiürült ütőerek szárazságára, amit egy lélek iránti szeretetből fogadtam el, hogy elvigyem őt az Igazsághoz, meggyőzve a szeretetről. A kegyetlen ostromozástól annyira össze voltam törve, hogy alig kaptam levegőt, és alig tudtam lenyelni azt az elfogadott korty vizet, ami csak természetfeletti felüdülést hozott. Testileg semmit sem használt, hogy a kínról ne is beszéljek... Olyan szomjas voltam akkor, hogy rengeteg vízre lett volna szükségem, de nem adtak. De ha adtak volna, se tudtam volna elfogadni, a mind erősebb fuldoklás miatt. De mily felüdülést jelentett volna Szívemnek, ha felajánlották volna. A szeretet okozta halálomat. A szeretet, amelyben nem részesültem. A részvét: szeretet. De Izraelben nem volt részvét.

Amikor ti, jók, szemlélitek, vagy ti, kételkedők, elemzitek ezt a „kortyot”, nevezétek igazi nevén: „részvét”, nem pedig: ital. Hazugság nélkül mondhatom, hogy „a Vacsora után nem részesültem vigasztalásban.” Az egész néptömegben, amely körülvelt engem, nem volt egyetlen egy sem, aki megvigasztalt volna. A kábítószeres bort nem akartam meginni. Ecetben és gúnyolódásban volt részem. Árulásban és ütésekben. Ezeket kaptam. Semmi egyebet.

Azt mondtad: „A múlt évben miért nem láttam Longinusnak ezt a cselekedetét?” Azért, mert megrémültél kínzásom hirtelen látványától. Azért, mert még nem voltál képes eléggé írni és látni. Megrövidítettem az időt, hogy megvigasztaljalak a te közeli szenvedéseidben. De, látod, magammal kellett vinnem téged, hogy tökéletesebben lásd teljes szenvedésemet, nyugodtabban. Tökéletes? Ó, nem! A teremtmény, bármennyire is karjaimban tartom és egyesítem magammal, mindig csak teremtmény marad, és mindig korlátozott marad képessége. Sose tudod felfogni és teljesen a valóságnak megfelelően leírni, teljes tökéletességgel az Istenember érzelmeit és szenvedéseit, mert teremtmény vagy.

És ami a többieket illeti, legtöbbjük nem értené meg ezt. Már ezek sem értették meg. És ahelyett, hogy térdenállva adnának hálát Istennek azért, hogy megengedte nekik ennek megismerését; az egyetlen dolog, amit tenniük kellene, a legtöbben fogják a kis és nagy könyveket, végiglapozzák, fontolgatják, vizsgálgatják, remélve, remélve, remélve. Mit? Azt, hogy ellentmondásokat találnak közte és más, hasonló munkák között. És lerombolják, lerombolják, lerombolják. Az (emberi) tudomány nevében, a háromszor emberi kevélység nevében. Mennyi szent művet rombol le az ember, hogy törmelékével nem szent épületeket emeljen. Eltávolítottátok az igazi aranyat, szegény emberek! A Bölcsesség egyszerű és értékes aranyát. És aranyporral rosszul megfestett gipszet tettetek helyébe, amelyet az élet, a személyek, az emberi viszontagságok azonnal tönkretesznek, leprás ragyát hagyva hátra, ami gyorsan porrá válik, semmivé téve a ti tudástokat.

Ó, szegény Tamások, akik nem hisztek másban, csak abban, amit fel tudtok fogni, és ki tudtok próbálni, magatokban! De áldjátok Istent, és igyekezzetek felemelkedni, mert kezemet nyújtom nektek! Felemelkedni a hitben és a szeretetben. Meg akartam alázni az apostolokat, hogy képesek legyenek „atyáivá válni a lelkeknek”. Kérlek titeket, és főleg hozzátok beszélek, papjaim! Fogadjátok alázatosan, hogy egy laikus elétek van helyezve, hogy ti „lelkiatyákká” válhassatok. Ez a mű mindenkié. De különösen nektek szántam, papjaim. Ebben az Evangéliumban a Mester megfogja papjai kezét, és magával viszi őket, a tanulók sora között, hogy ők, a papok is, mesterekké váljanak, akik képesek irányítani a tanulókat. Ebben az Evangéliumban az Orvos elvisz titeket a betegek közé – minden ember beteg lelkileg – és megmutatja nektek a tüneteket és a gyógy módokat.

Fel tehát! Jöjjetek és nézzétek! Jöjjetek és egyetek! Jöjjetek és igyatok! És ne tagadjatok! És ne gyűlöljétek a kis Jánost! Akik jók köztetek, azoknak ez a mű szent örömet okoz. A becsületesen tanulmányozóknak világosságot ad. Akik nem rosszak, de elkalandozik figyelmük, szeretni fogják. A rosszaknak módot ad arra, hogy kiárasszák gonosz tudásukat. De a kis Jánosnak csak szenvedést és fáradalmat okozott, aminek következtében, most, a mű vége felé olyan, mint egy betegségtől elbágyadt teremtés.

Rendben van, mit mondok akkor az enyéimnek és barátaiknak: Mária Magdolnának és Jánosnak és Mártának és Lázárnak és Simonnak, az angyaloknak, akik virrasztottak fáradalmaikban? Azt mondom: „A kis János, a mi barátunk, elbágyadt. Menjünk, vigyük neki az örök folyók vizét, és mondjuk neki: Jöjj, kis János! Szemléld Napodat és kelj fel! Mert sokan szeretnék látni, amit te látsz. De a leginkább szeretetteknek van megengedve, hogy idő előtt lássák az örök Urat és az ő napjait a világon. Jöjj! Az Üdvözítő, barátaiddal együtt, jön hozzád, arra várva, hogy te vele és velük menj az Ő házába.”

Menj békében! Én veled vagyok.

1945. április 7-én, 17 órakor.

Te csak szeretni tudsz

10-15: **Megjelenik az apostoloknak Tamással.** A fejezet elején Jézus szavai:

– Jöjj, kis János! Mint a kis Benjámín, akinek látványa annyira tetszett neked, tedd kezedet kezembe, hogy elvezesselek téged kegyelmeim mezőire.

Kegyelmek számodra, és mások számára. Ajándékok és ajándékok. Mert minden dolog, amit neked kinyilatkoztatok és mondok, nagy ajándék. Te még értékét sem ismered. Nem lelki értékét. Az számodra végtelen. Kulturális értékét értem, vagy történelmi értékét, ha neked így jobban tetszik. Értékes drágakövek. Te, mint egy gyerek, kezeidbe helyezve találod azokat, és szereted, különböző színükért, de nem tudod másként értékelni őket, csak mint szép ajándékokat és szeretetem bizonyítékát. Mások azonban, akik képzetebbek nálad, de akiket kevésbé szereted, mint téged, epedő vággyal figyelik őket, tanulmányozzák, és nálad nagyobb tudással értékelik, és bár akarnák azt is, hogy úgy szeressék, mint te. De ez nehezebb számukra, mert bonyolult a gondolkozásuk. Nem olyanok, mint a kisdedek, akik egyszerűen, őszintén és tisztán tudnak szeretni.

Te csak szeretni tudsz. Maradj mindig ilyen! Élvezd a változatos drágaköveket, amelyeket neked adok, és utána add azokat, nagylelkűen és vidáman, annak, aki vár rájuk. Én mindig megtöltöm kis kezedet új kincsekkel. Ne félj! Adj, adj! A te Királyodnak a páncélszekrényei kimeríthetetlenek, az ő kicsinyei örömére.

A látomás végén Jézus felkel, és a kis lépcső felé megy. De amikor annak aljához ér, megfordul, és rám néz. Ó, Atyám! Engem néz! Rám gondol! Keresi kis „hangját”, és az öröm miatt, hogy barátaival van, nem feledkezik meg rólam! Engem néz, a tanítványok feje fölött, és rám mosolyog. Felemeli kezét, hogy megáldjon engem, és azt mondja: „Béke veled!”

10-20: **Jézus a Táboron.** A fejezet végén V. M. megjegyzése:

Az Úr azt akarja, hogy vegyek egy másik füzetet az utolsó oktatásokra és látomásokra, amelyek nem férnének el ebbe, mert túl kevés üres lapja van.

Egy új füzetet kellett volna kezdenem. De mivel Márta beteg, ide írtam, és utána átmásoltam az újba.

10-22: **A póthúsvét.** A fejezet közben V. M. megjegyzése, amikor hallja Jézust, a Miatyánkot imádkozni:

Nem tudom, miért sírok. Talán arra gondolok, hogy utoljára hallom... És **amint semmiféle festő vagy szobrász sem lesz sohasem képes arra, hogy Jézus igazi képmását adja nekünk,** úgy senki, bármilyen szent legyen is, nem lesz képes ilyen férfiasan és kedvesen imádkozni a Miatyánkot. Mindig nagyon vágyakozni fogok erre a Jézustól hallott Miatyánkra, a lélek igazi beszélgetésére az ég legszeretreméltóbb és legimádatraméltóbb Atyjával, a tisztelet, engedelmesség, hit, alárendeltség, alázatosság, irgalmasság, vágy, bizalom... minden felkiáltására!

Uram, nem vagyok rá méltó!

10-23: **Az Úr mennybemenetele.** Kevéssel a fejezet megkezdése után, V. M. megjegyzése:

Zavarban vagyok azért, hogy jelen vagyok ennél a búcsúzásnál. „Uram, nem vagyok rá méltó!” kiáltom könnyek között, amelyek hullanak, amikor szemlélem az Anya és a Fiú földi egyesülésének utolsó óráját, és arra gondolok, hogy eljutottunk a szeretetteljes fáradozás végére, mind Jézus, mind Mária, mind pedig a szegény, kis, méltatlan szolgálóleány számára, akit Jézus a messiási idők tanújává akart tenni, és akit Máriának hívnak, de akit Jézus szeretett „a kis Jánosnak” hívni, vagy „a Kereszt kis ibolyájának” is. Igen. Kis János. **Kicsi**, mert egy senki vagyok. János, mert pontosan az vagyok, akinek Isten nagy kegyelmeket adott. Amint a nagy, kedves János, én is minden szeretetemet Jézusnak és Máriának adtam. Megosztottam velük könnyeiket és mosolyaikat. Aggódva követtem őket, amikor lesújtva láttam őket, és nem tudtam megvédeni őket a világ gyűlölködésétől, akár még életem árán is. És most, érzem szívverésüket, velük együtt lüktetve, ami most végleg megszűnik számomra...

Ibolya, igen. Egy ibolya, amely igyekezett rejtve maradni a fű között, azért, hogy Jézus ne kerülje el. Ő, aki szeretett minden teremtett dolgot; mert az Atyjának a műve volt, de isteni lábával rám nehezedne, és én meghallhattam volna, kilehelve gyenge illatot, az erőlködésben, hogy művelhetőbbé tegyem a durva és kemény földet, a vele való érintkezéssel. A Kereszt ibolyája, igen. És az Ő vére megtöltötte kelyhemet úgyannyira, hogy az lehajolt a földre.

Ó, Kedvesem, aki, mielőtt véred megtöltött volna, szemléltetted velem megsebzett lábaidat, amelyeket a fára szögeztek. „... és a kereszt lábánál volt egy kis ibolya virág, és az isteni vér cseppjei lecsöpögtek az ibolya virágra...”

Régi emlék, és mindig oly közeli és jelenlevő! Annak előkészítése, ami később voltam: a te szóvivőd, aki most teljesen megvan hintve a te véreddel, verejtékeddel és könnyeddel, Máriának, a te Anyádnak sírásával, de aki ismeri a te szavaidat, mosolyaidat is, mindent, mindent rólad, és többé nem az ibolya illatozik, hanem egyedül csak te, egyetlen, kizárólagos szerelmem, azzal az isteni illattal, amely tegnap este az én fájdalmamat ringatta, és ami fölém jött, édesen, mint egy csók, vigasztalóként, mint maga az ég, és elfeledtetett velem mindent, hogy egyedül csak neked éljek...

A te ígéreted bennem. Tudom, hogy nem veszítelek majd el téged. Megígérted nekem, és a te ígéreted őszinte: az Istené. Mindig birtokolni foglak, örökre. Csak ha én vétkeznék kevélységgel, hazugsággal, engedetlenséggel, akkor veszítenélek el téged. Te mondtad ezt, de te tudod, hogy, a te kegyelmeddel támogatva akaratomat, én nem akarok vétkezni, és remélem, hogy nem vétkezem, mert te fenntartasz engem. Nem vagyok egy tölgyfa, tudom. Egy ibolya vagyok. Egy törékeny szál, amelyet meghajlít egy kis madár lába, és még egy szkarabeusz súlya is. De te vagy az én erőm, Uram! És a te irántad érzett szeretetem az én szárnyam.

Nem foglak elveszteni téged. Megígérted nekem. Eljössz **egészen csak értem**, hogy örömet okozzál a te haldokló ibolyádnak. De nem vagyok önző, Uram. Te tudod. Tudod, hogy szeretném, ha többé nem én látnálak, hanem sokan mások; és hinnének benned. Nekem már annyit adtál, és én nem vagyok méltó rá. Igazán úgy szeretted engem, amint csak te tudod szeretni kedves gyermekeidet.

Arra gondolok, milyen édes volt élve látni téged. Embernek az emberek között. És arra gondolok, hogy többé nem látlak így. Mindent megmutattál, és megmondtál.

Tudom, hogy te sose fogod kitörölni emlékezetemből cselekedeteidet, amelyeket mint Ember véghezvittél az emberek között. Nem lesz szükségem könyvekre ahhoz, hogy visszaemlékezzem, milyen voltál valójában. Elég magamba tekintenem, ahol a te egész életed meg van örökítve kitörölhetetlen jelekkel.

De édes volt, édes... Most te felszállsz... A föld elveszt téged. A Kereszt Máriája (V. M.) elveszt téged, Üdvözítő Mesterem. Vele maradsz, mint kedves Isten, és többé nem vért, hanem égi táplálékot öntesz bele ibolyád ibolyaszínű kelyhébe... Sírok... A te nőtanítványod voltam, másokkal együtt a hegyi utakon, amelyek erdők vagy szárazak voltak, a síkságok poros útjain, a tavon, és a te hazád szép folyói mellett. Most te elmész, és többé nem látok mást, csak Betlehem és Názáret emlékeit, zöld olajfás dombjaival, és a tűző napfényben égő Jerikót, susogó pálmáival, és a barátságos Betániát, és Engaddit, a pusztában elveszett gyöngyöt, és a szép Szamariát, és Száron és Ezdrelon kitűnő síkságát, és a Jordánon túli furcsa fennsíkot, és a Holttenger nyomasztó vidékét, és a Földközi-tenger partjának napos városát, és Jeruzsálemet, a te szenvedésed városát, felfelé és lefelé vezető útjaival, boltíveivel, tereivel, külvárosaival, kútjaival és ciszternaival, a dombokkal és végül a leprások szomorú völgyével, ahol annyira kiáradt a te irgalmasságod. És az Utolsó Vacsora házat... a kis forrást, ami a közelében sír... a kis hidat a Cedronon, A vérizzadás helyét... a praetorium udvarát... Ó, nem! Ami a te szenvedéseddal kapcsolatos, **az itt van. Mindörökre itt marad.** Újra át kell kutatnom minden emléket, hogy megtaláljam azokat, de a te imád a Getszemániban, megostoroztatásod, felmeneteled a Golgotára, haláltusád és halálod, Anyád szenvedése, nem, azokat nem kell keresnem: **azok mindig jelen vannak. Talán** elfelejttem majd a mennyországban... de lehetetlennek tűnik előttem, hogy **addig elfelejtsem...** Annak a kegyetlen órának minden emléke. Egészen a szikla alakjáig, amelyre ráestél. Egészen a piros rózsza bimbójáig, amelyet ráütöttek a sírt elzáró kőre, s amely olyannak tűnt a grániton, mintha vércsepp lett volna.

Isteni Szerelmem, a te szenvedésed él gondolataimban... és összetöri szívemet...

Ezzel befejeződött a mű

10-25: **A Szentlélek eljövetele.** A fejezet után Jézus szavai:

– És ezzel, a mű, amelyet irántatok érzett szeretetem diktált, és amit ti azzal a szeretettel fogadtatok, amelyet egy teremtmény érzett irántam és irántatok, befejeződött.

Ma fejeződött be: Luccai Szent Zita ünnepén, az alázatos cselédén, aki ebben a lukkai templomban szeretettel szolgálta az Urat, ahová én, messziről idehoztam kis Jánosomat, hogy szeretettel engem szolgáljon, ugyanazzal a szeretettel, amellyel Szent Zita tette minden szerencsétlen iránt.

Zita kenyeret adott a szegényeknek, nem felejtve el, hogy mindegyikükben én vagyok, és boldogok lesznek, az én oldalamon, azok, akik kenyeret és italt adnak azoknak, akik szomjaznak és éheznek.

Mária-János (V. M.) az én szavaimat adta azoknak, akik elbágyadtak a tudatlanságban, lanyhaságban vagy a hitet illető kételyekben, visszaemlékezve arra, hogy aki a Bölcsességet adta azoknak, akik fáradoznak Isten megismertetésében, ragyogni fognak, mint a csillagok, az örökkévalóságban, megdicsőítve azt, akit szeretnek, és sokakkal megismertetve és megszerettetve Őt.

És még, ma fejeződött be, azon a napon, amelyen az Egyház az oltárra emeli a mezők tiszta liliumát, Goretti Mária Terézt, akinek szára eltört, amikor virágja még csak bimbó volt. És ki törte el, ha nem a Sátán, aki irigyelte azt a fehérséget, amely jobban ragyogott, mint az ő régi angyali arca? Eltörte, mert az isteni Szeretőnek volt szentelve. Szűz és vértanú Mária, ebben a bűnös században, amelyben ócsárolják még az Asszonyt megillető tiszteletet is, a csúszómászók nyálát köpve rá, tagadva Isten hatalmát, hogy Ő sértetlen lakást tudott adni a Szentlélek műve által megtestesülő Fiának, hogy Ő megváltsa a benne hívőket.

Mária-János (V. M.) is a Gyűlölet vértanúja, amely nem akarja ünnepelni csodáimat a művel, amely hatalmas fegyver, hogy elszakítson tőle oly sok zsákmányt. De Mária-János is tudja, amint Mária-Teréz tudta, hogy a vértanúság, bármily nevet és külsőt viseljen is, a kulcs, amely haladéktalanul megnyitja az ég Országát azoknak, akik elszenvedik azt, az én szenvedésem folytatásaként.

A Mű befejeződött.

És végével, a Szentlélek leszállásával, befejeződik a messiási ciklus, amelyet bölcsességem megvilágított, pirkadásától, Mária szeplőtelen fogantatásától kezdve, napnyugtájáig: a Szentlélek leszállásáig. Az egész messiási ciklus a Szeretet Lelkének a műve, annak számára, aki jól tud látni. Helyes tehát a Szeretet Jegyese Szeplőtelen Fogantatásának titkával kezdeni, és a Vigasztaló Tüzének pecsétjével, amit Krisztus Egyházára tett, zárni le.

Isten nyilvánvaló művei, Isten Szeretetéi, befejeződnek pünkösddel. Attól kezdve folytatódik Isten bensőséges, titkos működése híveiben, akik egyesülnek Jézus nevében az Egy, Szent, Katolikus és Apostoli, Római Egyházban, és az Egyház, azaz a hívők gyülekezete: a pásztoroké, juhoké és bárányoké, tovább tud haladni, a Szeretet lelki, állandó működése által, és nem téved. Ez a Szeretet a hittudósok Hittudósa, aki az igazi hittudósokat képezi, azokat, akik elvesznek Istenben, és akikben Isten van: Isten élete van bennük, Isten Lelkének vezetése által, aki irányítja azokat, akik igazán Isten fiai, Pál elgondolása szerint.

És a Mű végére tedd oda még egyszer panaszomat, amelyet minden hithirdető évem végén hallattam, és fájdalomat, hogy megvetve látom ajándékomat. Azt mondom nektek: „Nem kaptok mást, mivel nem értetek ahhoz, hogy elfogadjátok ezt, amit nektek adtam.” És azt is mondom, amit mondattam veletek, hogy visszahívjalak titeket a helyes útra: „Nem láttok többé engem addig, míg el nem jövök, azon a napon, amelyen mondjátok: »Áldott, aki az Úr nevében jön.«”

Befejeződött a Mű, ma, 1947. április 27-én.

Függelék

Én meg te. Párhuzam Jézus és Valtorta Mária szenvedései között – Bevezetés

Nem hiszem, hogy egy szent életében is előfordult valaha, hogy Jézus 38 oldalt kitevő párhuzamot vont volna saját szenvedése és az illető között.

Valtorta Mária nincs szentté avatva, sőt még boldoggá sem, de ebből a párhuzamból nagyon sokat tanulhatunk, főleg mi, papok, arra vonatkozólag, hogy a Sátán miként igyekszik tönkretenni Isten műveit, és milyen eredményesen dolgozik, még a szerzetesrendek tagjai között is.

A Jézus Szíve tisztelet terjesztését az úr Jézus különösképpen a jezsuitákra bízta. A Valtorta Máriának adott kinyilatkoztatásainak terjesztésével pedig a Szervita Rendet bízta meg. Néhány rendtag – talán fél tucatot sem tesz ki számuk – valóban buzgón fáradozott a kézirat legépelésével, jegyzetekkel való ellátásával, feldolgozásával, de amint ebből a párhuzamból sejteni lehet, sokkal többen akadtak, akik támadták nemcsak Valtorta Máriát, hanem a Művet is, ahogy Jézus ezeket a kinyilatkoztatásokat nevezi. Még egyik lelkiatyja is, akit pedig Jézus a kezdetben nagyon megdicsért buzgóságáért, végül Valtorta Mária ellen fordult. Biztosra vehetjük a Sátán mesterkedését e mögött az aknamunka mögött. Ha a Sátán félre tudta vezetni a sokkal nagyobb képességekkel és ártatlansággal rendelkező öszzüleinket, még könnyebben meg tudta tenni ezt a szervitákkal.

Tervezem a Sátán ezirányú mesterkedéseinek feldolgozását, mert Valtorta Mária gyakran említi ezt feljegyzéseiben. Ez azonban hosszú időt vehet igénybe. Azért egyelőre csak kéziratként készítettem néhány másolatot a Jézus által vont párhuzamból azok számára, akik érdeklődnek iránta.

Kővári Károly S. J.

Párhuzam a két kínszenvedés között

Jézus 1949 márciusában párhuzamot vont saját kínszenvedése és Valtorta Máriaé között: Én meg te. Én tebenned. Te Énbennem. Krisztus és a kis krisztus. A nagy Áldozat és a kis áldozat. A nagy Megrágalmazott, Elárult, Megvetett, Elítélt, holott ennek megtételéhez nem volt joguk, és a kis megrágalmazott, elárult, megvetett, elítélt, holott ennek megtételéhez nem volt joguk.

A személyek: cselekedeteik miatt ugyanazok, ámbar személyükben mások. Isten ítélete szigorú lesz az akkoriakhoz és a mostaniakhoz, az igazságtalan vagy végtelenül szent dráma minden főszereplőjéhez aszerint, hogy a drámát az emberek vagy a krisztusok szemszögéből nézzük.

Jöjj, hadd éljük át újra, együtt. És meglátod, hogy te Jézusod hű tükörképe vagy.

Mikor kezdődött el a Kínszenvedés? Mikor a per? Talán a csütörtökről péntekre virradó éjszakán? Talán Kaifás előtt a Főtanács tanácsstermében? Nem. Jóval előbb. Akkor, amikor a világra jöttem.

Mindig ott volt körülöttem, egymásnak ellentétéként, a kevesek tökéletes szeretete és a sokak tökéletes gyűlölete. Körülöttem volt az igen kevesek tökéletes megértése és az igen sokak tökéletes meg nem értése. Nálad is így volt. Születésed óta. És ettől te ugyanúgy szenvedtél, ahogyan én szenvedtem, noha én sokkal szerencsésebb voltam, mert anyám az az Anya volt. S az az Anya minden fájdalomban megvigasztalt. Az ő szeretete, amely erejében és tökéletességében isteni Atyámé után következett, kárpótolt engem minden gyűlöletért.

Kiskoromtól fogva üldöztek az emberek. Te is ismered a megokolatlan féltékenységeket, az ostoba irigységeket, amelyek az üldözött iránt gyűlöletté, tőle való félelemmé fajulnak valami ismeretlen veszélytől tartva, s amely már akkor fenyegető és szorongató, amikor az ember – hiszen még csöppség – fel sem tudja fogni a számára kedvező vagy vele szemben ellenséges dolgok igazi értékét. És a lombsusogás, a sötétség, egy mérges ember dühös kiabálása, és egy szaladgálás ismeretlen okai nagy veszély látszatát keltik.

Voltam száműzetésben, de az soha nem volt számkivetés, mert velem volt az az Anya. Neked súlyosabb számkivetésed volt, bár nem kényszerültél idegen földön lakni, mert idegen volt hozzád annak szíve, aki oly kevés szeretetet adott.

Én éheztem. Te is.

Fáztam. Te is.

Gyermekkoromtól kezdve elveszítettem barátaimat. Te is.

Majd túl korán kezdtem dolgozni – s a munka olykor meghaladta gyenge erőmet – mert szegények voltunk. Te is idő előtt kezdted dolgozni, s a munka olykor felülmúlta gyenge erőidet, mert otthonod szegény volt a szeretetben. Nemes szívednek nem volt elég az apád nyújtotta szeretet, az egyetlen, igazi nagy szeretet, amit az emberektől kaptál. Ez a soha ki nem elégitett szeretet-éhséged késztetett arra, hogy hozzám jöjj, az embereknél nem szokásos módon. Így hát jó a neked juttatott kevés szeretet gyümölcse, ám nagyon fájdalmas, amikor meg kell ízlelni ezt a szeretethiányt.

Valójában nem neheztelsz a sokakra, akik nem szerettek téged rokonságodban, vagy az iskolában, vagy a társaságban. Én sem nehezteltem rokonaimra, akik engem sohasem szerettek úgy, ahogyan kellett volna, és szeretetlenségük, megnemértésük csak fokozódott, ahogy én ifjúból férfi, férfiből pedig a Mester lettem. Ugyanígy nem nehezteltem názáreti honfitársaimra, akik oly ellenségesek voltak a Mesterhez, mint más városbeliek közül kevesen.

Sírtam szeretetreméltó és igaz nevelőatyám halálán. Te is sírtál szeretetreméltó és igaz apád halála miatt, amely akkor következett be, amikor közelsége számodra leginkább szükséges és kedves lett volna. Nekem is könnyebbséget jelentett volna az Anya mellett tudnom őt hathatós védelmezőként a rokonok és a názáretiek vádaskodásaival szemben, amikor az ács Jézus a

rabbi Jézus lett. És édes lett volna magam mellett tudnom őt küldetésem idején, annak legnehezebb pillanataiban. És édes lett volna, ha mellettem van, és szeretetével támogat a kínszervek napokban, amikor az árulást és a szenvedést kellett elviselnem.

József hűségese szeretete nagy vigaszomra lett volna Júdás árulása miatt. És József jelenléte az Anya mellett, a Kálvárián békét adott volna halálomkor. Ha itt volna apád, akit ugyanúgy hívtak, mint az Igazat, és akiben ugyanolyan eleven és atyai volt az igazságosság és a szeretet, te sem szenvednél annyira a keserűségtől, amit sokak árulása és az okoz neked, hogy egyedül vagy, védtelenül akkora küzdelemben, mint Mária volt...

De mindezek csak régmúlt bevezető események a mi igazi kínszenvedésünkhöz, a mi igazi, megokolatlan perünkhöz. Menjünk tovább, a közeli bevezető eseményekhez.

Én és te, Isten akaratát mindig jobban szerettük, mint a magunkét, és mindig azt akartuk szolgálni és teljesíteni, elébe helyezve minden érdekünknek és akaratunknak. Talán nem igaz?

Nos, amikor elhagyom a názáreti házat, ahol nagy béke honolt, és ahová aránylag kevés hatolt be a megnemértésből, amit a rokonok és a falubeliek hoztak, elhagyom az Atyának, velem kapcsolatos, még könnyű és édes akaratát. Embernek kell lennem, nekem, aki Isten voltam, és vállalnom kell az emberből a test különféle állapotait. A test éhes, szomjas, álmos, érzi a fáradtságot, meg a rossz időjárás és a napsütés és a nyári hőség okozta kellemetlenségeket. Érzi a lélek állapotát is, amely szenved a gyász esetek vagy a gyűlölködések miatt, vagy attól, hogy nem nyújthat nagyobb kényelmet a Kedvesnek, aki engem világra hozott. És az, hogy mint ember alá voltam vetve a véges hatalmú embereknek, én, aki az örök, végtelen hatalmú Úr, Király voltam. És vállalom Atyám súlyosabb akaratát, azt az akaratot, amelyet odahelyezett, mint valami közbülső szakaszt, hogy összekapcsolja a két szélső pontot: életem első, családi idejét életem utolsó idejével: a tulajdonképpeni kínszenvedés idejével. És elkezdem a nyilvános életet.

Te is. Téged én – én, akinek akaratát megegyezik Atyám akaratával – életed második szakaszában hívtalak meg szóvivőm szerepére. Én tudtam, mi vár rám nyilvános életemben, és te sem tévedtél azt illetőleg, hogy mi vár rád, amikor engem rendkívüli módon szolgálsz.

Jobban egyesülve lenni Istennel, igen, mert az Atya annál inkább magához szorít minket, minél jobban teljesítjük akaratát, és magával egyesít minket, ha teljesítjük a szenvedést okozó akaratot, amit Ő annak javára kér tőlünk, aki nem tudja szeretni Istent és a felebarátot, s aki – mivel már nem élvezzi az Istenhez tartozást – Isten ellenségévé válik, ha fájdalom éri. Jobban egyesülve, igen, de ugyanakkor ó, mennyire, mennyivel jobban gyötörve az emberektől, amiért Isten Szavának hordozói!

Itt vagyunk mindketten az úton, hogy hirdessük, vigyük a Jó Hírt, kapjunk bírálatokat, rágalmakat, szitkokat, megrovásokat, vádakokat, megismerjük arcokat, amelyek festett színfalak, s amelyek mögött kígyószív rejtőzik. Felmérjük, mennyire mulékony a barátság, a hála, az emberi hűség, mennyire változékony az ember szíve, és az arany csillogása annyira letéríti a helyes útról, hogy a Barát ellensége lesz. Sokkal inkább szereti egy marék pénz hideg, fakó fényét, mint a lélek igaz Barátja meleg és értelmes szeretetének élénk csillogását. Holott a pénz nyilván nem tudja magánál hordozni életében, és, amikor jön a halál, mindenképpen itt kell hagynia.

Jöjj, jöjj, jöjj, Mária, Máriám! Fáradt kis kezedet tedd az én erős, szilárd kezembe, és félelem nélkül jöjj velem. Így! Mintha én inkább apád volnék, mint Jegyessed és Istened, vagy jó fivéred, **aki megért, mert már mindent ismer** abból, ami Isten küldötteinek szenvedést jelent, és szeret téged, mert szereted Őt, és nem vádolod, hogy okozója szenvedésednek.

Az igaz ember nem téveszti össze mással szenvedése okait. Mindig, mindenkinek megbocsát, azonban ismeri hóhérai arcát és szívét. És főleg, Isten arcát és szeretetét ismeri, és tudja, hogy ha Ő megengedi, hogy az emberek embertársaik gyöttréséért szolgáljanak a Sátánnak, azért van, hogy felragyogtassa igazi fiainak **valódi** nagyságát. Felragyogtassa és megjutalmazza.

Menjünk hát vígan, kéz a kézben! Azért jöttem érted, hogy együtt járjuk be Palesztina falvait és városait. Szép a te Jézusod földje tavasszal, és neked nagyon tetszik. Szép. Akkor is szép, ha a gazdag természetben a tiszta vizek mellett és fönn az erdőfölte magaslatokon, mindenütt, áspiskígyók és sakálók bújnak meg. Ne kerüljük el őket! Inkább menjünk oda hozzájuk. Hogy felismerjük az én ellenségeimben a te kínozodat.

E lapok csak neked szólnak. Csak annak a Jónak, akit te ismersz, a te Kálváriád egyik Máriájának adhatod oda vigaszul, amiért nem tarthattam meg ígéretemet. Néha bizony meg kell büntetnem azt, aki engem gúnyol. De fogadja el Jegyesétől ezt a fenyítést. Értse meg, hogy kedvelem őt, és nem megváltozott akaratom miatt nem tartom meg ígéretemet. Ez is kedves lesz neki. De közöld vele, erről senkinek se szóljon egy szót sem. Senkinek, mondom. Még a legkedvesebbeknek sem...

„Jézus egy napon maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, csak őket, fölment a hegyre, és színében elváltozott”. (Mk 9,2) Nos, én magam mellé veszem kicsi Jánosomat és nővérét, aki ez esetben Jakab lesz, és csak nekik fogom megmutatni, hogy te annyira énbennem vagy és én tebenned, hogy végül kis másom leszel.

Tehát menjünk! Ez itt a megkísértés helye, találkozás az Ellenséggel, aki az igazak minden más ellenségének fejedelme és kezdete, mert minden igazságtalan emberi tett elindítója. Isten szolgájának többi ellensége csak általa mozgatott báb, az ő eszközei, olykor nem is tudatosan eszközei. Elszörnyednének, és sértődötten tiltakoznának, ha valaki megmondaná nekik, hogy azok, mert ők... ő, ők azt hiszik, hogy igazuk van, minden külső nyomástól függetlenek, és meggyőződésük, hogy Istent szolgálják, amikor Isten szolgáját gyötrik, akit ők – akik „szentek”-nek nevezik önmagukat – bűnösnek tartanak.

És ugyan volt-e valami különbség azok között, akik engem három éven keresztül igazságtalanul bírálhattak, és minden cselekedetemben, amit én, a megtestesült Ige tettem, bűnről vádoltak, és akik, egy éjszakánál is rövidebb idő alatt, mint halálra méltót, elítéltek?

Izraelben ők is „az igazak”-nak nevezték magukat, az egyedüli igazaknak, a Törvény és a Bölcsesség letéteményeseinek, Isten védelmezőinek, akit valójában oly kevésbé védelmeztek és szerettek. Odáig mentek, hogy megölték a Fiát.

Ők is függetleneknek tartották magukat minden külső nyomástól, ennél fogva szabadoknak az ítéletükben, holott valójában a Sátán az ő mozgatójuk. A Sátán eresztette bennük szabadjára a hármasság bűnös vágyát, és annyira hajtotta és ösztökölte őket a dicsőség, a hatalom, a gazdagság utáni féktelen sóvárság, hogy végül istengyilkost csinált belőlük.

Ők is azt mondták, azért cselekszenek, hogy kifejezzék hódolatukat Jahvének, és szolgálatot tegyenek neki azzal, hogy kivetik maguk közül az istengyalázó názáretit.

De hogyan adták meg a tiszteletet és hogyan szolgáltak atyáik Istenének – annak, aki közvetlen tanításával oktatta az ősszülőket az eljövendő Messiásról, annak, aki a jövendölésüket az ő népük prófétáinak ajkára adta, annak, aki ott tündöklött bennem, aki velem egy vagyok az isteni természetben, minden cselekedetemben, a tökéletesen szent Ember minden cselekedetében, akit soha senki sem tudott bűnben találni – ha üldöztek engem, és végül kereszthalálra adtak?

De ők voltak azok az ellenséges emberek, akiket a fő Ellenség mozgatott, az, aki a pusztai sziklánál várt rám, hogy megkísértsen és így elpusztítsa azt, aki majd legyőzi és elpusztítja az ő, Isten fogadott gyermekeiben végzett, gyilkos munkáját. És Isten Ellensége – mindig Istené, akkor is, ha az embereket kísérti, mert vajon ki ellen indít háborút, amikor az ember ellen kezd harcot? Isten ellen indít háborút, mert ha legyőzi az embert, akire rátámad, a Mennyei Atyától ragadja el egyik fiát – és Isten ellensége, mint mondtam, megkísértett engem.

Fondorlatosan. Ó! Ő tudja, hogyan győzött első ízben, és tudja, hogy az asszonyok szülőttei között csak egy ember, csak egy, mondom, nem fog egyáltalán megremegni az érzéki gyümölcs előtt, amelyet a parázna ördög nyújt oda, és magasztal. Mert a tisztaságnak sok hőse volt a földön – ők, a mennyei seregek: a szüzek, a tiszták – de hófehér köntösük alatt ott

vannak, égő rubinként, a harcok, amelyeket a test gerjedelmeivel vívtak, hogy hűek maradjanak a hófehér erényhez, ami őket emberkülsejű angyalokká tette. Én nem ismertem ezt a remegést. Hogyan is ismerhettem volna, ha a Szeplőtelennek és Istennek szeplőtelen Fia voltam? És ha nem nyitottam meg elmémet a Sátán szavai előtt?

És amikor Őt, a Messiást kereste az asszonyok szülőttei között, fáradhatatlanul ezzel az eszközzel tette próbára az embereket. És amikor olyat talált, aki meg se rezgett, és nem volt kíváncsi az ő testi csábításaira, biztos volt abban, hogy megtalálta a keresett Messiást, aki majd legyőzője lesz, ha neki nem sikerül legyőznie Őt. És akkor az Embert kísértette meg, hogy elpusztítsa az Üdvözítőt, Megváltót, Győzedelmest, még mielőtt üdvözítene, megváltana, legyőzné a bűnt és a halált. De ahelyett, hogy győzött volna, őt győzték le.

Mária, emlékszel a te megkísértéseidre? Nem ugyanazt a módszert követte-e, hogy megkíséreljen téged elpusztítani, az én szememben gyűlöletessé tenni, hogy többé ne hívjalak az embereknek szóló szavaim átvételére? Majd utána, a kísértés második szakaszában, mármint szóvivőmet, nem arra akart-e kísérteni, hogy vétkezz kevélységgel, engedetlenséggel, hazugsággal, hogy ne csak a te lelked vesszen el, hanem az én Művem is?

Ezt gondolod: „Hisz Műved így is elveszett, jóllehet hűséges voltam hozzád az engedelmisségben, alázatos voltam a tőled kapott megtiszteltetés ellenére, őszinte voltam az aggályosságig, hogy csak és mindig az igazat mondjam arról, amit hallottam és láttam.”

Nem. A Mű nem veszett el, noha az emberek **tökéletesen** szolgálták a Sátán céljait, hogy azt elpusztítsa. Én mondom neked: nem veszett el. Nem veszhet el. Én és Anyám örököndünk fölötté. Azok fognak elveszni, akik rosszul oltalmazták, és rosszul ítélték, de a Mű nem vész el. Az emberek ugyan felülkerekedhetnek tisztátalan érzelmeikkel, de Isten művét nem pusztíthatják el. A büntetés azt sújtja majd, aki vétkezett. A Mű azonban nem vétkezik és te sem vétkeztél. Ezért nem fog elveszni.

Azt hiszed, véget ért megkísértésed? Ne hidd! És ezért hívtalak ma ily módon (március 30-án, délután fél négykor), és azt mondtam neked, add ide kezedet, hogy átöntsem beléd az én erőmet. Mert tudtam és tudom, milyen gyűlölet szabadul rád most, amikor – hogy hű maradj a négy sarkalatos erényhez a három isteni erényen kívül – csalódást okoztál az embereknek, és egy újabb kísértést győztél le.

Köszönetet kellene mondaniuk neked, amiért megakadályozod, hogy bűnt kövessenek el, és büntetést vonjanak magukra. De ugyan mikor szeretted téged igaz szeretettel az a Rend? Mikor igazsággal? Melyik tagja volt szentül gyámolítód? Érdek, nagyképűség, bizalmatlanság, rágalmozás, hazugság, nos ez kavarg az egyes szívekben, az őket takaró fekete ruha alatt. De az, aki leleplezte az írástudókat és a farizeusokat, az, aki belefáradt – két év óta undorodom cselekedeteiktől! – leleplezi őket, megmutatja őket neked. Nézd, itt vannak az emberek, azok az emberek, akik már annyi kárt okoztak neked, akik tönkretették a Művet, akik oly sok fájdalmat okoztak neked, íme, itt vannak igazi, gyűlölködő arcukkal. Gyűlölködők, mert terveikben csalódást okoztál nekik.

Emlékezz! Emlékezz csak! 1947 márciusa volt, és ezt mondtam neked: „Az a pap, aki tényérodba teszi kezét, és azt a kenyeret eszi, amelyet én adtam neked: Szavamat, sarkát emeli ellened és szívében gonosz dolgot határoz el, mondván: »Ez után nem fog fölkelni!«” Látod? Nem számít. Megmondtam neked, és megismétlem: **szóvivőnek lenni bizony szerencsétlenség, de hűnek lenni az igazságban az a dolog, ami örökre megmarad. Így hát csak ezzel törődj!**

Menjünk tovább! Ismerjük fel más ellenségeinket!

Nézd, az én tengerem, a Galileai-tenger partjain azokat, akik a holtakkal törődnek, hogy elhagyják az Életet. Ezek mindazok az emberek, akiket a földi dolgokért való buzgólkodás foglal le, akik szem elől tévesztik a helyes célt, ami majd örök jutalmat ad, hogy olyan cél felé tartsanak, amely itt a földön végződik. Helyes dolog a holtakat eltemetni, főleg ha ezek a szülők. De még jobb cselekedet Istent követni, aki életet ad a léleknek.

Egy mű kiadása szintén helyes dolog, mert abban a lelkek életet fognak találni, de még jobb dolog engedelmeskedni Istennek, az igazságnak, alázatosnak lenni, körültekintőnek lenni, tisztelettel viseltetni a Titokzatos Test iránt, mert mindez jutalmul az örök életet adja. Azt a jutalmat, amely mentes minden emberi táptalajtól.

Bizony, ha a mostani sietséget, hogy kinyomtassák, az az egyetlen ok vezérelné, az a buzgóság, hogy ételt adjanak a lelkeknek, engedetlenségük részben még feloldozást nyerhetne az isteni és végtelen Irgalomtól. De igen sok, **túlságosan emberi szenny** van ebben a mostani sietségben, sok! És én, aki nemcsak irgalmas, de igazságos is vagyok, nem tudom őket fölmenteni, annál is kevésbé, mert ők, akik a te lelked számára világosság, só, támasz, példa kellett volna, hogy legyenek, a te és tanúid lelke számára, füstforrássá, teherré válnak, olyan ízzé, amely megtéveszti az egészséges ízlelést, rossz példává: egyszóval botránnyá. Ismeretes, hogyan vélekedtem azokról, akik megbotránkoztatják a „kicsinyeket”.

És mégis, lám, te is találkozol olyanokkal, akik holt dolgokkal foglalkoznak, és azt szeretnék, ha te is olyanokkal foglalkoznál, és akik – mivel nem annyira hősiések, mint a tóparti emberek – nem tudják követni lépteimet, amelyek a helyes utat jelölik ki, hanem késlekednek, tisztátalan érzellemmel, hogy kedvükre foglalkozhassanak holt dolgokkal. Nem ily módon nyerhető el az égtől a holtak feltámadásának csodája. Magdalai Mária, a nagy bűnös és nagy megtért, a naimi halott egyszerű anyja, Jairus, a zsinagógafőnök, vakon hittek szavaimnak. Nem ők akartak cselekedni, **hanem hagytak engem cselekedni**. Bizalommal követték adott rendelkezéseimet, és elnyerték halottaik föltámadását. Azok, akik olyan cselekedeteket akarnak veled tétetni, amelyek megtételét én **nem** tanácsolom neked, talán bölcsőbbek Istennél? Hatalmasabbak nálam?

Haladjunk tovább, figyelemre se méltatva a zúgolódást, amit az esetnél jelenlévőkben támasztott a megholt apa fiának adott válaszom. Emberhangú zúgolódás. Ezért mellőzhető.

Megérkeztünk városomba, Názáretbe. Ebben is Tanító és csodákat művelő vagyok. **De ez a város nem szeret engem**, és „a názáretiek hitetlensége miatt Krisztus nem is művelt sok csodát Názáretben”. (Mt 15,38) Nem szeret engem, és amikor megmondom neki az igazságot, szeretetből városom iránt, amelyet szentnek szeretnék tudni – **az igazság, amit azért mondunk annak, aki vétkezik, hogy kimentsük tévedéséből**, mindig szeretet, és pedig a legfennköltebb – köveket ragad, hogy megkövezzem, és, miután fölvenszoltak engem a hegy tetejére, megpróbáltak elpusztítani.

Téged sem szeretnek abban, amelynek a te városodnak kellene lennie (a Szerviták Rendje), és ezért a hitetlenségükért nem adhatod oda Pál levelei magyarázatának másik csodáját, amelyeket csak én tudok világossá tenni a Pál gondolkodásával megegyező teljes igazságban. És amiért az igazságot mondod, megkövezznek, és a mélységbe szeretnének letaszítani. Igen, a kövek meg tudnak sebesíteni téged, de elpusztítani nem, **mert te velem haladsz át köztük**. És ha meg nem változnak, nemcsak áthaladsz velem, hanem velem együtt messzire elmész tőlük. Rossz folyadékukból már csak pár csepp hiányzik, hogy beteljen a mérték, és színültig legyen hitetlenségük, szeretetlenségük és az én türelmemnek a kelyhe. Amint tele lesz, elviszlek magammal tőlük messzire, hogy legalább békés kimúlást adjak neked a Szeretet karjai között, és ne zavarják meg az emberek végső órádat kiabálásukkal és rossz cselekedeteikkel.

Menjünk még tovább! A hamis barátok felé.

Kik azok? Az írástudók, a farizeusok, a szaduceusok, a heródespártiak, akik meghívják lakomáikra, hogy aztán bírálgassanak engem és tanítványaimat, amiért azok nem végezték el a külső tisztálkodást, vagy azért morognak, mert megbocsátok a bűnös nőnek, aki felülmúlta őket azzal, hogy megadta nekem a héberek körében szokásos felüdítést, amit ők elmulasztottak. Vagy kérdést tesznek fel nekem a Törvénnyel vagy a lelki dolgokra vonatkozó vitás pontokkal kapcsolatban, tetteve, hogy tanulni kívánnak tőlem, holott, valójában, szívükben azt a reményt melengetik, hogy tévedésen kaphatnak engem. Én a testté lett Bölcsesség és a Tóra igaz Fia voltam. Válaszaim mégsem tudták meggyőzni őket arról, hogy a megjövendőlt Messiás

vagyok. Ehelyett válaszaim arra szolgáltak, hogy belőlük vádpontokat készítsenek ellenem a nagycsüörtökről nagypéntekre virradó éjszakán.

Itt vannak. Azok, akik azt kérdezték tőlem, miért nem mosakszanak meg tanítványaim, mielőtt asztalhoz telepszene, megfélemedeznek arról, hogy egyikük, Simon farizeus, szándékosan nem adott alkalmat a mosásra és illatosításra, a palesztinai szokás szerint, holott azt akarta, hogy legyen a vendége. Ellenben zúgolódott szívében a bűnbánó nő engesztelő cselekedete miatt. Engesztelő, mondom, a saját bűneiért, de Simon farizeus bűnéért is.

Itt vannak! Azok, akik a válásról kérdeznak, azok, akik a császárnak járó adó felől kísértenek engem, hogy legyen ellenem vádpontjuk Pilátusnál... Ó, ravasz vádaskodók, akik halálotat akarják, de nem szeretnék, ha törvénytelen lenne a vérontás!

Itt vannak! Azok, akik a lábamhoz hurcolták kettős céllal, a házasságtörő asszonyt...

Azok, akik megbotráncolnak, amikor megtisztítom Atyám házat, amely pénzváltás, uzsora és vásár helye lett.

Azok, akik azt mondják, jelre van szükségük ahhoz, hogy higgyenek bennem. Miután megkapták, talán hittek? Nem. Ahogy neked sem hisznek, ahogy nem hittek neked, és igazán soha sem fognak hinni neked, akkor sem, ha azt mondják, elhiszik, hogy az én szóvivőm vagy és a Mű tanításai a Bölcsességtől származnak. Ezt csak azért mondják, hogy félrevezessenek igazi szándékukat illetően. Vagy állhatatlanul hisznek és hittek és fognak hinni, de csak akkor, ha bizonyos tanúbizonyosságok ereje földig hajtja majd őket, mint orkántól meghajlított kevély fákat, de készek nyomban utána fölegyenesedni és megtagadni ezt az átmeneti hitüket, amint Isten hatalma már nem nehezedik rájuk, és ragyogása nem lángol előttük félelmetesen.

Barátok? Nem. A barátok nem gyötörnek csalárdul, hogy lássák, sikerül-e tévedésbe ejteniük, minthogy az írásműben nincs tévedés.

A barátok nem dorgálnak meg nem-igaz vétkek miatt, holott tudják, hogy őket kellene megróni nem-jó cselekedeteikért, amelyeket **tudatosan** tettek és tesznek.

A barátok nem készülnek a felettes hatóságok cselekedeteinek bírálgatására és az azok elleni lázadásra, megváltoztatva az igazságot a hatóságok cselekedeteiről, hogy azután a hatóságoknál följelentsék a lázadásokat vagy bírálatokat, amelyeket éppen a célzatosan rosszindulatú szavaik szítottak és támasztottak.

A barátok nem háborognak, amikor egy jogos indulat kisépri, mint szemetet és gyalázatos üzérkedést, mindazt, ami elfoglalja az elme érzékiségétől meggyalázott lelküket.

A barátok nem tesznek úgy, mintha félreértenék a világos magyarázatokat, hogy aztán ellenvetések tegyenek abban a reményben, hogy hitbeli tévedésbe esel.

A barátok nem követnek el árulást tiltott cselekedetekkel, hogy aztán a barátot cinkostársuknak mondják.

A barátok a barátot nem úgy festik le, mint bolondot vagy ördögtől megszállottat, hazugot vagy alattomosat.

Az **igazi** barátok semmi ilyesmit nem tesznek. Tehát ők, a te álbarátaid, barátok? Nem. Kísértők. Rágalmazók. Tagadók. Ravaszok. Tolvajok és hazugok. Merénylői életednek, amelyet felőrölnék tetteikkel, így tehát meg nem büntetett gyilkosok és rombolók... Nem. Nem meg-nem-büntetettek. Ezek lehettek addig, amíg tartott a türelmem... de nem azután, hogy elfogyott.

Szeretetlenek, ezért Isten-nélküliek. Figyelnek, úgy és még jobban is, mint a Templom egykori hadvezérei, de nem hódoló szeretetből az Úr, a Templom igazi Feje iránt, hanem, hogy keressenek valami olyan okot, amellyel az egyszerű embereket meggyőzhetik a bűnről. Mindig készen állnak a nem-igaz bizonyítására, a dolgok meghamisítására, hogy azokhoz hozzátegyenek vagy belőlük elvegyenek valamit, szívükben tisztátalan terveket szövögetve.

Én őket „bűnös-vágyúak”-nak hívom. És ilyenek ők az átkos fa három ága közül kettőben, amely fa a tiltott alma magjából kelt ki az emberben. Ilyenek ők a szemek bűnös kíváncsiságában, mert beteges kíváncsiság indította őket arra, hogy foglalkozzanak veled. A

szemek bűnös vágya ez: kíváncsiság és kapzsiság. És ilyenek ők az elme bűnös kíváncsiságában, vagyis az élet göggyében, hogy világosabbá tegyem előtted az emberi kéjvágynak ezt az oldalát. Ez a göggy abból az önzésből fakad, amit a féktelen önszeretet támasztott bennük oly fokban, hogy magukat Istenhez hasonlónak vélik, sőt, Istennek is megparancsolhatják, hogy azt tegye, amit ők akarnak. Minden erejükkel igyekeznek elnyomni és meghajlítani felebarátjukat, rabszolgájukká tenni, aki szolgálja és féli őket, és tiltakozni sem mer rosszul álcázott erőszakosságuk ellen. Az elme bűnös kíváncsiságának átkos ágán csüngenek az önteltség mérgezett gyümölcsei. Az önteltség – önmagát helytelenül értékelve – mindenkitől dicséretet és köszönetet vár el. Az önteltek mindenkire rátelepszene képmutató szent ábrázattal, amelyet azért öltöttek magukra, hogy elfödjék kéjsóvár lelkük sötét valóságát. Az élet kevésége kioltja bennük az Életet. Az Élet pedig nem más, mint az igazi és véget nem érő dicsőség. Istent az „én” után helyezi az élet kevésége. Az emberből, akinek Istent kellene szolgálnia, az isteni törvény ellen lázadót csinál és aki a bűn törvényének szolgálja.

Ezektől jobban irtózom, mint a nyílt ellenségektől, akikben van. bátorság, hogy annak mutassák magukat, amik, bár tudják, hogy ezért a jók szigorúan elítélik őket. Nem szeretem a kígyókat, amelyek virágos ágak közé tekerednek be, hogy elrejtsek igazi külsejüket és marjanak anélkül, hogy a megtámadottnak ideje lenne védekezni. A gyilkos erőszaknál is jobban gyűlölöm a képmutatást. Mert a képmutatás nemcsak egy emberi testet és életet öl meg, szembeszállva a törvény szigorával, hanem megöli, vagy megkísérli megtenni, egy igaz ember jó hírnevét, becsületét, tekintélyét – a földön – olykor végérvényesen. Meg-nem-büntetett gyilkos, aki nem ont vért, de valójában hóhérbabból a hóhérbabból. Gyilkos, akire majd csak Isten sújt le büntetéseivel. De – mielőtt elérné Isten büntetése – mennyi rosszat művel! Mennyi jót elpusztít! Mennyi fájdalmat okoz!

Tekints szét magad körül! Hamis barátaidat látod. És most már minden kétséget kizáróan ismered őket. Légy határozott az ellenállásban, mint én voltam. Ne alkalmazd a szemet szemért, fogat fogért törvényt, de egyezkedésbe se bocsátkozz velük csak azért, hogy földi békét élvezz! Kétszeres hiba lenne. Mert engedékenységed csak fokozná lelkükben a te károdra hozott gonosz döntéseiket. És mert – hiszen ők úgysem válnának barátaiddá a földön – elveszítenéd örök Barátodnak, Jézusodnak, örök barátságát. Én mondom neked: légy határozott, ne állj bosszút, sőt, bocsáss meg, de annyit se engedj terveiknek, amilyen vastag fejed egy hajszála! És bocsáss meg! Te bocsáss meg! Isten majd megteszi a magáét.

És folytassuk utunkat más tájakon, a rejtett barátok másik csoportja felé. Ezeket én „állhatatlan barátoknak” nevezem. Ők azok, akiket elcsábított a csoda, az igazság és a nagy hatalom ragyogása, a remény álma és a diadal reménye. Ők azok, akik követnek, amíg a követés nem jár veszéllyel, holnap azonban készek elmenni, ha úgy gondolják, hogy a követés nem jár haszonnal, sőt kellemetlenségeket okozhat.

Ki az első, nem időrendben, hanem bűne súlyosságát tekintve? Péter. Első az apostolok között, a Kőszikla, amelyre Egyházamat alapítottam. Oly készséggel jött hozzám, oly merész volt védelmemben, a rám vonatkozó igazság megvallásában! És utána? S utána itt van, ő, a gyáva, a hazug, lelkében Jézusának árulója. „Én nem ismerem ezt az Embert. Nem tartozom tanítványai közé.”

Bizony, bizony mondom neked, **abban** a pillanatban Péter hitványabb volt, mint Júdás. Mert Júdásban volt merészség gáztettéhez, és, bár tudta, hogy teljes szörnyűségében mutatja meg önmagát, és örökre beszenyezi magát a világ megvetésével, amíg fennáll a világ, mindennel dacolva odajött – egy egész nép előtt, azt sem tudva, milyen hatást kelt majd benne – hogy megmutasson engem hóhérimnak. E tettével tanítványomnak vallotta magát, nem tagadta le, hogy az és az volt. Így akart ismert lenni, mint „az áruló” és „az istengyilkos”.

Péternek ellenben nem volt bátorsága ezt mondani: „Tanítványa vagyok, ismerem Őt”. Még hozzá kellett volna tennie: „És megvallom, hogy Ő Igaz, ahogyan illik lennie az Igaz Isten igaz Fiának”. Nem tett volna mást, csak tisztelettel adózott volna az igazságnak, annak az

igazságnak, amelyben mindig hitt, amíg nem jelentett veszélyt benne hinni; annak az igazságnak, amely számára is dicsőséget jelentett, hiszen megtiszteltetés követni és szeretni az igazakat, és nagy kitüntetés Isten tanítványának lenni. De ő tagad...

Mesteredet most a Főtanács elé hurcolják, mint gonosztevőt, istengyalázót, ördögöt. Veszélyes dolog a Főtanács elé kerülni. De ugyanolyan veszélyes dolog egy népség elé kerülni, amely szembefordul azzal, akit tegnapig éljenzett. Hősiesség kell olyan valaki megvédéséhez, aki kegyvesztett lett. A hősiesség pedig a szeretettől erősen táplált belső életből fakad, vagyis amelyet az Istennel való egyesülés támogat, és kell hozzá még szerető és szilárd hit a Barátban.

Péter még nem erősödött meg sem a szeretetben, sem a kegyelemben. Péter még „az ember”, és az emberből megvan benne az önzés, a gyávaság, az állhatatlan hit, a mulékony barátság. Úgy gondolja, megvédi magát az esetleges veszélyektől. Arra nem is gondol, hogy – legalább szavaival – védelmezze a Barátot. Hagyja, hogy róla csak ellenségei és a felbérelt tanúk beszéljenek. Hazugságaik ellen nem emeli fel nyílt és igaz szavát. És így Péter is – aki alig pár órával előbb az én tányéromba mártotta kenyerét, velem táplálkozott, és kijelentette, hogy életét is kész feláldozni értem – sarkát emeli ellenem, amikor engem megtagadva mondja: „Nem ismerem Őt”.

Miért követte el Péter azt a bűnt, ő, aki már kijelölt főpapja volt Egyháznak, amely alapítása hajnalán volt? Mert „testi ember” volt, akit még nem tudott átalakítani „lelki emberré” a próbatétel és a megbánás. Miért engedte meg Isten azt a bűnt, Krisztus Egyházának első főpapjában? Azért, hogy „miután belátta bűnét, megerősítse testvéreit”, azaz, visszaemlékezve gyengeségére, a magáéra, az övére, aki három éven át táplálkozott szeretetemmel és bölcsességemmel, valódi igazsággal tudja majd megítélni, a régi izraelita kérlelhetetlensége nélkül és a nem tökéletes pap gyarlóságai nélkül, bárányai vétkeit. Ezek a bárányok soha nem lesznek annyira vétkesek, mint ő, csupán azért, mert nem táplálkoztak közvetlenül az én szavammal. És azért is engedte meg Isten azt a bűnt, hogy – az ő példája nyomán, aki vétkezett és bocsánatot nyert, és azután megalázkodva és bűnét belátva, „lelki emberré” és szent pappá válva, igazi Atyja és Pásztorja lett Isten gyermekeinek és nyájam bárányainak – minden főpap, miként az első, Péter, legyen bíró és atya, kérlelhetetlenség és gyengeség nélkül, jó pásztor, **énem mása**, hogy nyájam el ne pusztuljon és tanításomat el ne tapossák.

Más állhatatlan barátaim: azok a tanítványok, akik elhagyják a Mestert a Mennyei Kenyerről szóló beszéd után. Ezek miért hagytak el? Mert Jézus arra szólítja őket, hogy ne a test ösztönzésére kövessék Krisztust, hanem a lélek indítására, vagyis a régi ember újjáteremtésével, aki Isten újjászületett fia, mivel hitt bennem és befogadott engem.

Vajon nem azt mondtam-e a szamariai asszonynak: „Eljön az idő, amikor az igazi imádók **lélekben és igazságban** fogják imádni az Atyát? És Nikodémusnak nem azt mondtam-e: „Aki nem születik újra lélekben, nem **nyeri** el a Mennyei Országát?” És a tisztátalan életű, vallása szerint elszakadt asszony befogadta szavamat, és attól fogva lélekben és igazságban imádta Istent. És az előkelő Nikodémus, a Főtanács kiválósága, elfogadta hívásomat, és újjászületett, annyira, hogy nyíltan barátom volt, akkor, amikor egy Péter megtagadott engem. Tehát miért ne tettem volna szemrehányást a tanítványoknak, akik engem sok olyan dolog miatt követtek, amelyek hiábavalóságok, nem pedig lélek és igazság?

De bennük volt a kevélység amiatt, hogy ők „a tanítványok”, és ezért úgy képzelve, hogy már jártasak az Országban, nos, a Mesternek támadnak, és ők akarnak az Ő tanítói lenni egy olyan ellenbeszédben, amelyből kitűnik, hogy **nem** szilárd a bennem való hitük, kialakulásuk nem tökéletes, és – ami még súlyosabb – akaratosak az, hogy én **ne** tökéletesítsem őket. Az ösbűn ez, ami föléled. Mindig az. A Gonosz szellem a fülükbe fütyüli dalát, ők pedig befogadják. Magukat **isteneknek** érzik. Úgy vélik, tanítók nélkül is elboldogulnak, és eltávoznak. És elmennek! Hová? Oda, ahová mindazok mennek, akiket a kevélység vonzol, akiket részeggé tesz a test törvénye: messzire az úttól és Isten közelségétől.

Jóval kevésbé súlyos a gazdag ifjú állhatatlansága. Vonzza ugyan a Mester, de ugyanúgy vonzza a gazdagság is. A két ellentétes áramlat közé fogva, inkább a kényelmesebbet választja: a vagyon élvezését.

Másik példa, de súlyosabb, mert az állhatatlan ember itt olyan valaki, aki nagy csodát kapott tőlem, s aki többször beszélgetett velem: Kúza példája. Ő is csak addig áll mellettem, amíg tart beteg felesége miatti aggodásának emléke, és amíg az, hogy **igazi** barátom, nem hozhatta veszélybe az Udvarnál betöltött állását. De amint Heródes már nem tart tőlem, mert – az ő szemében – már legyőzött, a leprás, a bolond, az átkozott voltam, akit megtagadott a Templom és a nemzet, sőt, minthogy már nem félt tőlem és hallgatásom miatt is megsértve érezte magát, meggyűlölt. S akkor Kúza, aki már segített ellenségeimnek a cselofságban, házába csalt engem lakomára. Ezen álnokul felkínálta nekem a királyságot – a végtelenül emberi és megvetni való királyságot, ellenem foglal állást, olyannyira, hogy feleségét is megbünteti hozzám való hűségéért. Nem téríti meg sem feltámadásom, sem egyetlen más csodám. A hamis értékektől elvakított ember ő, aki elhagyja a biztos és örök dolgokat egy király ideiglenes kegyéért és egy Udvarnál betöltött állás mulékony hatalmáért.

Hány olyan ember van, aki azt követi, ami ideig-óráig tartó dicsőséget ad, azt követi, ami bilincset jelent a lélek és az elme szabad akaratának és döntésének! Hány szolgája, sőt rabszolgája van saját gögijének, az én szolgálattelvőim között is!

Ezek az én állhatatlan barátaim. Felismered bennük a te barátaid alakját?

Nézd, itt vannak azok, akik – miután nagyobb tekintélyűeknek érezték magukat csak azért, mert barátaid – készek ezt mondani: „Nem törődöm ezzel a teremtéssel. Nem ismerem, és nem is akarom ismerni.”

Itt vannak azok, akik szeretetet mutattak neked, amíg azt remélték, hogy fényed dicsfényvel övezi őket, és a te fáradozásod hasznot jelent nekik. Igazi érzésük azonban megmutatkozott, amikor fényed elhomályosultnak tűnt egy döntés miatt, amelyet inkább ők és – tanácsaimmal mindig ellentétes – cselekedeteik idéztek elő, mint bármi más ok, és akik most nem mutatnak szeretetet irántad, igazán nem, nem mutatnak irántad szeretetet.

Itt vannak azok, akik vártak a nyilatkozattal... mert nincs bennük szerető bátorság, hogy támogassanak, amíg nem biztos a diadalod.

Itt vannak azok, akik a helytelen gazdagság és az igazi gazdagság között – vagyis, hogy az Ő eszközében szolgálják Istent – az előbbi kényelmét választották, a kellemetlenségek elkerülését...

Itt vannak azok, akik – miután felszólítottam őket, hogy kötelesek „lelkiek” lenni, mivel ők testiek – inkább **maguktól** elmennek, saját ösvényükön, amely már nem az, amelyet én mutattam.

Itt vannak azok, akik – miután sokat kaptak tőlem és tőled – elhagyják a királyok Királyának és az Ő hívének barátságát, hogy benső királyuknak legyenek tetszésére. És, miután felkínáltak neked egy dicskoszorút szalmából és virágokból, amelyek ma ilyenek, de holnap szénává és utána **semmivé** lesznek, ellened sorakoznak fel, mivel te azt elutasítod – és helyette inkább a tökéletesség és az örök dicsőség töviskoszorúját választod – gúnykoronát tesznek fejedre...

Ó, hagyd, hadd tegyék! És ügyet se vess rájuk! Meg van írva: „Jaj a magányosnak!” (Préd 4,10) De jobb magányosnak lenni, mint rosszra kísértő barátokkal rendelkezni. Jobb gúnyolódásokkal megkoszorúztatni lenni – amelyek száraz falevélként le fognak hullni, sőt máris hullanak, amikor én majd föl akarom ragyogtatni az igazságot – mint hamis koronát viselni, amely csak az ostobákat és a test szerint élőket vezetheti félre. Éppen ez a sötét óra adja majd meg neked a tökéletes fényt itt és odaát. Ezt én mondom neked.

És most az áruló barátok. Ezeknek Júdás a tökéletes mintapéldánya. De mindazok az ő követői, akik – miután jótéteményekben részesültek – hamis vádakkal kezdenek vádolni. Nekem voltak ilyen árulóim. Neked is vannak.

Az enyém a tökéletes mintapéldány volt, aki pénz után sóvárgott, és csalódott terveiben. A tieid is **ilyenek**.

Az enyém oly kedves volt nekem, mint egy testvér. A tieid neked kedvesek. Engem a szeretet jelképével árult el. Téged a szeretet hamis jeleivel árultak el.

Azt mondta magáról, hogy hisz bennem, de szavaival úgy írt le, mint sátánt. Neked is azt mondták, elhiszik, hogy Isten eszköze vagy. De amikor, mivel valóban az vagy, szembeszegültél egyik tervükkel, lám, azt mondták, és mondják, hogy a Sátán eszköze vagy.

Azt mondta: megigézte Bölcsességem, de nyíltan bolondnak nevezett, amikor – a szívében lévő tervek és azok kitudódása miatti – csalódása és haragja az isteni Barát ellenségévé tette. Neked is azt mondták: el vannak ragadtatva a belőled szóló Bölcsességtől, aki szóvivőjévé tett. Most, csalódottan és leleplezve, azt mondják, hogy elmeháborodott és abnormalis vagy születési hibából és a betegségektől, amelyek súlyosbították elméletlenségedet.

Bűnre kísértett, mert nem tudta elviselni, hogy én fölötte állok a bűnnek, mivel Isten vagyok, és mert igaz ember vagyok, tökéletesen igaz, szándékosan igaz. Téged is kísértettek bűn elkövetésére, de nem ugyanolyan eszközzel, ahogyan Júdás kísértett, hanem abban, ami nekik volt fontos, és pedig azzal a kettős céllal, hogy elérjék hasznohozó és gögös céljukat, és csattanós bizonyítékot nyerjenek ahhoz, hogy téged vétkesnek mutassanak ki. Örült álmuk az volt, hogy – ha téged kiiktatnak – nekik még nagyobb és szabadabb haszon és büszkeség jut.

Bizony, a harminc dénár volt az a kődarab, amit Júdás a saját nyakára kötött, hogy a mélybe zuhanjon. És az az örült reménye, hogy bármi módon diadalmaskodik, ha már nem lehetett Krisztusnak, Izrael Királyának „fő” embere, volt az a kötél, amely őt öngyilkossá tette, elveszítve az Életet és az életet, aki halott, halott, mindörökre halott, sátán, sátán, mindörökre sátán, második Lucifere lett Isten Fiának, ahogyan az első az Atya-Fiú-Szentlélek Istennek volt a Lucifere. Mindkettő lázadó, kapzsi, és mindkettőre – az Arkangyalra és az Apostolra – az isteni Igazságosság sújtott le.

De mi más van most? És bizony, ha nem járt volna közben imád, hogy legyen idejük a megtérésre, a büntetés már lejött volna az égből. Júdás, hogy igazolást nyerjen gonosz tetteire, minden eszközzel engem igyekezett bűnösnek feltüntetni, s így magát mutatni **igaznak, aki győtrődve** küzd barátja ellen azért, hogy Istent megtisztelje, a bizonytalankodókat meggyőzze, hogy én hamis Krisztus vagyok, erőt öntsön az ellenfelekbe, saját örült álmára pedig feltegye a koronát. Velel ugyanezt teszik, mások.

Eljött az óra, amit most két éve jövendöltem meg neked. Elég, ha újra elolvasod azokat a szavaimat, és megtudod, hová jutottak. Nem is kell folytatnom a párhuzamot, ami téged gyötör, engem pedig undorít.

Amikor valaki hazug és nincs bátorsága elviselni saját igazságtalanságainak következményeit, akkor más fegyverrel: a könnyekkel, és a szeretet érzelmeire való megtévesztő hivatkozásokkal igyekszik elhallgattatni vagy megállítani annak szavait és tetteit, aki lelkiismeretesen teljesíti küldetését, ami a nem-tökéletesnek nem tetszik.

Az érzelmek kelepcéje! Engem, hogy ne legyek a Krisztus, azzal kísértettek, hogy felemlegették nekem Anyám aggódását és kötelességemet, mivel testszerinti Fia vagyok. Válaszom ismeretes: „Anyám és testvéreim azok, akik Isten akaratát teljesítik.” Anyámnál is több volt nekem ez az akarat. Kell, hogy Isten minden igaz gyermeke számára minden más dolognál többet jelentsen ez az akarat, legyen az édes vagy keserű, mint a Getszemáni-beli kehely és a keresztnek epével átitatott szivacs.

Téged is szeretnének elhallgattatni vagy letériteni arról az útról, amelyre ráléptél, arra a szeretetre és fáradozásra hivatkozva, amit tőlük kaptál, és amit érted és a Műért tettek. Nem. Nem szeretet és nem miattad végzett fáradozás az. A szeretet tiszteletadás és nyájasság, óhaj, hogy annak, akit szeretünk, ne okozzunk kárt vagy fájdalmat. Te szereted őket, te, aki – jóllehet ezernyi módon szenvedsz tetteiktől – meg akarod menteni őket, el akarod érni, hogy ne szenvedjenek, és úgy véded őket, mintha saját fiaid volnának... Ó, te szegény, aki még nem

ismered szívük mélyét! Azt mondják, szeretnek téged, azt mondják, emlékezz szeretetükre, de erre csak azért hivatkoznak, hogy megbénítsák cselekedeteidet és szavaidat, amelyek okai lehetnének megbüntetésüknek, lehetnének szájszepek és bilincs is, ami elfojtja az ő szavaikat, és megakadályozza újabb cselekedeteiket.

Semmitől se ijedj meg, és semmi se késztesen megalkuvásra, amely miatt aztán nem éreznéd magadat boldognak. Ne örülj többé-kevésbé őszinte könnyeiknek, se többé-kevésbé őszinte szeretet-bizonygatásaiknak, de ugyanígy ne tartson vissza téged a sírás vagy azok a bizonygatások attól, hogy az igazságnak megfelelően cselekedj. Még egy olyan értelmetlen félelem se tartson vissza – vagyis hogy vétsz a szeretet ellen – amikor már kimerítettél minden türelmet és meggyőzést, hiába.

Ezt tanítottam: „Ha vétkezik ellened testvéred, menj, fedd meg őt négyszemközt. Ha nem hallgat rád, vigyél magaddal tanukat, hogy az ő szájuk által jöjjön rendbe minden. Ha nem enged, és nem látja be bűnét, mondd meg az Egyháznak. Ha pedig nem enged és az egyházi közösségre sem hallgat, vedd úgy, mintha pogány volna vagy vámos.” (Mt 18,15-17)

Látod, ezért választottam neked tanukat, évekkal ezelőtt. És most azt mondom neked: kezdjenek ezek nyíltan cselekedni, mivel jelen vannak, és helyetted is beszélhetnek, hogy azok, akik visszaélnék türelmeddel, neveltségeddel és a papi ruha iránti tiszteleteddel, hadd érezzék magukat kényelmetlenül azokkal szemben, aki nem te vagy.

Nem jelent szeretet-elleni mulasztást, ha igazságosak vagyunk a vétkesekhez, és igazak, amikor minden cselekedetünkben az igazságot gyakoroljuk. En talán vétettem az Anyám iránti szeretet ellen, amikor a hősiességét gyakoroltam azzal, hogy megtettem Atyám **teljes** akaratát? Igazán nem. Sőt, azzal, hogy ezt tettem, őt, a Szeplőtelen, Társmegváltóvá tettem. Megkoronáztam őt ezzel a második dicsőséges koszorúval, amit különben nem nyert volna el. De ő sem utasította vissza, hogy azt fejére tegye, jöjjön az a mérhetetlen fájdalom koszorúja volt. Nézz ránk! Rám, a Fiúra, aki **nem** tagadja meg hön szeretett Anyját, de elébe helyezi Isten akaratát, mert kell, hogy ez az akarat megelőzzön minden emberi szeretetet, akarást, jogot, még a legszentebbeket is. És nézz őrá: az Anyára, aki nem tartja vissza Fiát annak az akaratnak teljesítésétől, amely miatt testet öltött. A mi hősiességünkbe öltöztess szívedet, és cselekedj igaz szeretettel!

Ostobasággá válik a türelem és balgasággá maga a szeretet is, ha nem társul igazságossággal. Én, a tökéletes türelem, amikor azt láttam, hogy eljutottam a határig, amelyen túl a türelem és a szeretet cinkossággá és részrehajlássá válna, szigorú szavak után, elhatároltam magamat a vétkesektől. Nincs az a szeretet, legyen mégoly nagy is, amely megengedhetné, hogy a szeretett személy gonosztettet kövessen el. Ezt ne feledd el! Az ember cselekszik. Majd imádkozik a vétkesek megtéréséért. De cselekszik. Mindig. Mert ennek elmulasztása azt jelentené, hogy az ő bűntársaik vagyunk.

És, miután sorra vettük ellenségeinket, régi és közeli szenvedéseinket, megismertük ellenségeink – főleg lelki – arcát, mielőtt belemélyednénk a tulajdonképpeni kinszenvedésembe, álljunk meg, és gondolkodjunk el kevés barátunkon!

Kevesen vannak, és e kevés közül is igen kevés volt a papok és a törvénytudók között. De ez az igen kevés jó barát volt. Nos, az igen kevés között volt Jairus és József és Nikodémus, és igen kevés más, köztük a jó írástudó.

S mivel igazságos vagyok, ezek közé sorolom a nagy Gamálielt, noha ez különösnek tűnhet a felületes szemlélők előtt. Valódi igazságérzete készítette őt arra, hogy elítélésemkor távol legyen. Nagy és súlyos tett volt ez **abban** a pillanatban és **az előtt** az előkelő gyülekezet előtt. És én megemlékeztem erről Szívemben, amelyet agyongyötört a sok gyűlölet, árulás, egy egész nép bűne. Az én népemé, amelyet én oktattam, csodákat műveltem neki, szerettem; az én követőim bűne és követőim bűnénél is jobban az általam kiválasztottak bűne, akik most szétfutottak, mert elfogták a Pásztort... Kevesek kivételével mindenki ellenem volt! Népem! Jeruzsálemem! Megemlékeztem. Megemlékeztem Gamálielnek, Izrael legkiválóbb rabbijának

tettéről. Csontja velejéig héber volt, belekérgeződve a hagyományokba, sőt, bezárkózva az ősi tan megtámadhatatlan jáspisába, de mindenképpen igaz ember.

Nem volt ő nekem sem barátom, sem ellenségem, amikor szabad és erős voltam. A jelet várta annak elhívéséhez, hogy én vagyok a Messiás. Amikor azonban meglátott engem a méltatlan, gonosztevőre valló ruhában – még mindig nem tartott engem a Krisztusnak – mégis felhagyott tartózkodó viselkedésével, hogy törvényességre intse a gyűlölettől megrészegült bírakat. Ha igazá tudta volna tenni szilárd hitét egy bölcs Kisfiúnak egy régi húsvéton elhangzott ragyogó szavaiban, ott lett volna a Golgotán Józseffel és Nikodémussal. De hite túlságosan kötött volt, s így gátolta az igazság meglátásában.

Neked is van néhány olyan barátod, aki – hitbeli merevségével – önmagát gátolja, hogy meglássa az igazságot nálad és a Műnél. Egy jelet várnak. Ahogyan Gamáriel várta. De így is mindig sorold őket barátaid csoportjához. Akkor is, ha nem tűnnek barátaidnak, mert valami túlzásba vitt igazságérzet lassúvá teszi őket az igazság felismerésében. És imádkozz, hogy egy égből jövő földrengés náluk is hasítsa szét a hármass függőnyt, ami ráterült igaz és szorosra zárt lelkük szentélyére, és lelkük **lássa meg** e Mű igaz voltát és a tiedet is, szóvivőm! És ne legyen fölösleges a mi fáradozásunk: a Diktálóé és a leíróé.

És most itt vannak a laikus (nem pap) barátok. Számszerint többen vannak, bár látszólag kevésbé szentek, mivel laikusok, és olyan vidékekre valók, amelyek Izrael „szentjei” szemében „átkosoknak” számítanak.

Lázár, aki minden órában és minden történésben barátom, és az ő nőtestvérei. És a tengermelléki, a hegyvidéki és a tóparti lakosok, meg Szamaria lakói, akik – az esetek többségében – jobbak, mint a városbeliek. Efraim lakói vendégszeretők az üldözöthöz, akiben hittek, és nem követeltek jelet ahhoz, hogy higgyenek.

A laikusok között te is találtál olyat, aki tudott hinni, és nem követelt jelet, azt a jelet, amit – nem rosszindulatból, hanem túlzott óvatosságból – kérnek más, nem laikusok. De ezeknek, ha tudnak látni, megadtad a jelet. Köztük azoknak is, akik igazak, és köztük azoknak is, akik annyi rosszat tesznek neked, mivel nem-igazak.

A jel ez: a te mély tiszteleted az Egyház iránt, ami biztos próbája annak, hogy én vagyok a Tanítód. Mert ha valami csaló oktatót volna, mások lennének mostani cselekedeteid. Mert bizony a Sötétség nem taníthat tiszteletre a Fény iránt, s az ördög már nem lenne ördög, ha a lelkeket a jóra tanítaná.

És még ez: az én régmondott szavaim beteljesedése, amelyeket te meg sem értettél, annyira lehetetlennek tűntek előtted a mondott dolgok. Pedig azok igazak voltak, állapítod meg keserűen. Az igazságot csak Isten mondja meg előre. A Sátán mindig a hazugságot. Ő becsap, hogy tönkretegyjen. Isten nem csapja be kedveltjeit, hanem oktatja, hogy felkészültek legyenek, amikor ki kell állni a csalódás okozta keserűséget, és tudják magukat mihez tartani.

És még ez: az, hogy össze tudod egyeztetni a szeretetet és az igazságosságot, nem gyűlölvé, sőt megbocsátva, de nem engedve a sértések és vádak súlya alatt sem, a fondorlatok forgószelében sem, amelyek elérnek téged, és minden oldalról körülögnak.

És még ez: hogy ellen tudtál állni minden kísértésnek.

Ó, a hármass kísértés, amellyel újra megkörnyékeznék, de ez alkalommal nem a Sátán, hanem az emberek, azok, akik téged sátánnak szeretnének mondani, holott ők a Sátán szolgálói, mert téged kísértének, mert lázadók, mert kapzsiak, kevélyek, hazugok. A hármass kísértés, amely a vég felé ugyanúgy jelentkezik, mint az elején, és mindig azért, hogy kegyvesztett légy Isten szeretete előtt és az emberek véleményében. És annyira örültté teszi őket a rajtuk uralkodó törvény, ami nem a lelki ember törvénye, hogy fel sem érik eszükkkel, hogy a te lecsúszásod a „végét” jelentené minden, pénzszerzéssel, kitüntetéssel, önteltséggel kapcsolatos álmuknak. Hisz az álmod benned akarták megvalósulva látni, hogy ők jussanak el saját álmuk megvalósulásához. Pénzszerzés-dicsőség-önteltség, hogy a maguk akarata felé hajlítsák Istent és az Egyházat, hasonlóan a kenyérhez, amelyet erős éhségemre kínáltak fel nekem a böjtölés

után, hasonlóan a királyságokhoz, amelyeket az örök csábító kínált fel nekem, hasonlóan ahhoz az elgondoláshoz, hogy az Atya köteles megmenteni meggondolatlan Fiát, aki önteltségből vetné le magát a Templom legmagasabb ormáról.

Soha, Mária, soha, soha, soha ne légy elbizakodott! Isten gondviselő Atya. De nem támogatja az esztelenségeket és az elbizakodottságot. Isten nagyon szeret téged. De ez ne késztesse annak feltételezésére, hogy mindent merhetsz. Isten segít téged, és mindig is segíteni fog, de csak akkor, ha szeretőn hűséges leánya és alattvalója maradsz.

Ha holnap Isten ellen emelnéd homlokodat, attól a gögtől vezérelve, hogy úgy érzed, nagyon szeret az Isten, veled is ugyanaz történe, ami Luciferrel, Ádámmal és Júdással történt, és – mivel villámsújtotta homlokod mögött kegyelem híjával lévő gondolatok volnának – olyan utakra térnél, amelyeket már nem a szeretet, az igazság és az igazságosság tesz világossá. Olyan sötét ösvényekre kerülnél, amelyek tele vannak a test és a vér hangjaival és bűneivel, meg a Sátán hangjaival és bűneivel, aki az ember örök léprecsalója. S ha az ember nem örökös kitarthatóan, az ő prédájává válik, utána pedig a kegyelem számára halottá, biztos lakójává egy országnak, amely nem a mennyeké.

És ezzel a megújuló hármassal kísértéssel álltad és állod ki legfájdalmasabb getszemáni órádat; és ha tagjaid nem is, de szíved vért izzadott. Mert a Getszemáni ez: harc, amelyet az **én** folytat az Istentől felkínált akarat és a másik akarat között, amelyet a Sátán vagy az emberek, vagy magának az **én**-nek alsóbbrendű része ajánl. Ez utóbbi három arra ösztönzi az embert, hogy inkább válassza a testi szerelmet és siessen élvezni és saját **én**-jének élvezetet nyújtani ahelyett, hogy olyan dolgokkal törődne, amelyek természetfölötti és halhatatlan örömet adnak. Ezt a természetfölötti és örök élvezetet nem lehet megszerezni sem azzal, hogy az ember engedelmessé válik a testi **én**-nek, sem azzal, hogy egyetértünk a világ és a Sátán hangjaival, hanem csak áldozatos és erényes élettel. Mert az erény és az áldozat mindig össze van kapcsolva, és mindig ott van, ahol engedelmessé válik Isten akaratának. Bármi legyen is az.

Ez a küzdelem, az isteni akarat és az alsóbbrendű akarat között, úgy kisajtol minket, mint a szőlőfürtöket a prés, úgy zúznak össze minket, mint olajbogyókat az olajsajtoló, úgy morzsolnak szét, mint két malomkő a közéje tett búzát. De ahogyan a szőlő tovább él, ha borrá lesz, s ugyanígy az olajbogyó, ha olajjává válik, és hasznossá lesz a búza, ha liszt lesz belőle, ellenben a penész és a szű martalékkaként elpusztulna az olajbogyó, a szőlő és a búza anélkül, hogy használt volna, ugyanígy az áldozathozataltól és az áldozat által válik az ember az örök Királyság polgárává, miután – hősi példamutatásával – hasznára volt az embertestvéreknek.

Fájdalmas dolog a folytonos önfeláldozás egy természetfeletti cél érdekében. Tudom. Ismertem ezt, és pedig oly mértékben, amelyet csak én álltam ki, előbb, mint te. S hogy ez még fájdalmasabb legyen, ahhoz hozzájárul az emberek rideg tunyasága, akik, ahelyett, hogy barátságukkal támogatnának minket a legádázabb küzdelem óráiban, vagy alszanak, vagy elhagynak minket, vagy – szenvedés a szenvedésben, kínzás a kínzásban – vagy elárulnak minket. Elárulnak, miután jóllaktak velünk, imáinkkal, szavainkkal, szeretetünkkel, és szerető tetteink viszonzásául a kígyó kínos marását adják nekünk, amely kígyó azon tölti ki bosszúját, aki fölvette, és szíven melengette, s ezzel megakadályozta, hogy ártsen, igen, de azt is, hogy meghaljon. Meghaljon lelkében, a mi esetünkben...

Ó, amikor a legnagyobb szeretetet – a kettős szeretet szentparancsára gondolva – annak adjuk, aki nem kész a szeretetre, akkor a legnagyobb szeretet is gyűlöletté változik, amely megsebzti az adományozót. Ó, az Istenhez való hűségünk annyira hűtlenné tesz minket barátaink szemében, hogy hóhérainkká teszi őket. De viseld el! Minden arra szolgál, hogy díszesebb tegye menyegzős ruhádat. Minden: a kiállott de nem teljesített kísértések, az elszennvedett rágalmak, a kegyetlen árusítások, a csalódott emberek bosszúállásai. Minden.

Mária, ibolyám, akit ki akartak tépni az én földemből, hogy olyan ösvényre dobjanak, amelyen **nem** halad el Jézusod, és, hogy bosszút álljanak rajtad, amiért oly erősen bele vagy gyökerezve az én Kősziklámba (az Egyházba), elborítottak a rágalmak köpéseivel és rád

tapostak nyomorék lábukkal, azt remélve, hogy utána többé nem tudsz virágot hozni. Ibolyám, nézd, mire volt jó a tettük. Arra, hogy téged szebbé és virágokban gazdagabbá tegyenek.

Növényed ezzel a szenvedéssel és hűséggel táplálkozott, szárait sírásod ékesítette gyöngyökkel, gyökereit a sok árulástól megsebzett szíved vére táplálta, bimbóit barátaid és ellenségeid, az én titokzatos testem és Istened iránti szereteted melege bontotta ki. Csupa virág vagy, és az olyan emberek békéjét élvezed, akik az igazság útján jártak, és azért üldözték őket. És ebben az örömteli békében törsz az Ország felé, amely már a tied, és ahonnan könyörülő Szeretetével csokol meg Napod.

De térjünk vissza laikus barátainkhoz, akik nem kérnek jelet, hogy hihessenek neked, ahogyan tőlem sem kértek. Térjünk vissza a laikusok közt lévő igaz barátokhoz. Azok között, akik nem a Templom és nem Jeruzsálem, hanem igaz emberek, akik szétszórta élnek, vagy vágyakoznak az igazságra – és bizony én nagyobb számban találkoztam ilyenekkel Szamariában és Szír-Föníciában, vagy a rómaiak között, mint a zsidók között – te ugyanazt találsz, amit én találtam: tiszteletet, őszinteséget a szeretetben vagy nem-szeretetben, ami azonban nem válik gyűlöletté, kívánságot, hogy táplálkozzanak a **SZÓ**-val, hogy abból világosságot kapjanak, és az Úrhoz térjenek, elcsatangolt bárányokat, amelyek visszatérnek a Pásztorhoz, farkasokat, amelyek bárányokká válnak, vakokat, akik újra meglátják az elvesztett Fényt, kialudt lámpákat, amelyek erősebb lángot lövellve világítanak. Ezek a laikus barátok, vigaszodra.

Ezt gondold magadban: „S akkor miért ne bízzam magamat rájuk? Miért hozod tudomásomra ezeket az utolsó, fájdalmas tapasztalatokat?”

Hallgass ide: voltak lelkek, akik többször is dacoltak velem, szívükben így szólva: „Isten akarja ezt, és kínos dolgokkal fenyegetőzik, ha nem tesszük meg, amit tőlünk kér? Nos, azt teszem, ami nekem jobban tetszik. Nem hiszem, és nem engedek!” És kigúnyolták Istent.

Más lelkek ezt mondták: „Ebből a rendkívüli esetből, ami hozzám került, **rám** dicsőség származik”, és kevélyekké lettek.

Ismét mások – akiket én ezzel az eszközzel próbáltam kigyógyítani nagy észimadásukból, amely terméketlenné teszi a lelkükbe öntött erényeket és a vigasztaló Szentlélek ajándékait és az állapotbeli kegyelmeket – minden megvilágosításomat elemzésnek vetették alá. Kutattak, de nem a szeretet lángjai fényénél, hanem az ő emberi tudományuk fakó és hideg sugarával, és észimadásukból és az ő tudományukból védőbástyát készítettek az én bölcsességem elé, amely beléjük akart jutni, hogy újra élővé tegye őket, és az üdvöt adó eszközből gonoszúságot formáltak... De nem vethetik majd szememre, hogy nem tettem meg mindent érdekükben.

Ahogy Júdással tettem (és másokkal, akik szintén hűtlenekké váltak hozzám) **pár hónap híján, három éven át**, úgy próbáltam őket is visszavezetni az igazsághoz és főleg a szeretethez. Céloom az volt, hogy megbocsássam egykori és ismételt elbizakodottságát az elsőknél, balga önteltségét a másodikoknak, lázadozását a harmadikoknak, mert még súlyosabb lázadozás az, hogy nem akarják elfogadni az Ige tanácsait. Mert ezeket a tanácsokat – észimadásuk homályos lencséjével elemezve – ostobáknak és figyelmet sem érdemlőknek tartották. Ugyanígy vélekedtek más tanácsokról és parancsokról is, amelyek előtt meg kellett volna hajolniuk, hogy meg ne botránkoztassák a nyáj kicsinyeit. A sok lázadozás juttatta őket oda, hogy súlyosan vétsenek **Isten tíz parancsolata közül négy ellen**, vétsenek **az Egyház és a Rendi Szabályzat ellen**, vétsenek **a kettős szeretet ellen**: az irántam való szeretet ellen, akit „téged uszító Sátán”-nak neveztek, és ellened, akire azt mondták: „belé bújt az ördög”. Engem azért, mert nyilvánosságra hozom gonosz cselekedeteiket, téged azért, mert nem hajlasz meg akaratuk előtt.

Tudtam, hogy irgalmasságom nem hoz eredményt. Az ő talajukat túl sok minden zsúfolta tele ahhoz, hogy jóságom abban gyökeret eresztessen, és őket szentekké tegye. De ahogy Júdás iránt is szánalommal viseltem az utolsó pillanatig, ugyanúgy hozzájuk is, hogy ne mondhassák: „Ha Isten segített volna minket...” Isten segítsége hiábavaló, ha az ember nem

fogadja el. És ez az én segítségem, nekik, mire volt jó? Semmire, mert nem fogadták el, sőt, lelkük ahelyett, hogy kilépett volna önmagából, hogy velem egyesüljön és bennem – aki oly hathatósan segitettem őket – átalakuljon, egyre jobban bezárult, – tőlem elszakadva – zuhant lefelé. Annál inkább emberekké, és egyre kevésbé krisztusokká váltak, minél inkább megnyilvánult irántuk türelmes jószágom.

Megakadályozhattam? Én hagyom, hogy az ember szabadon cselekedjék. Kész vagyok segíteni neki, ha a jó felé fordul. És őket is hagytam, hogy szabadon cselekedjenek. És hogy megakadályozzam, hogy az ő és az egész Rend vádaskodása ellened – vagyis, hogy állhatatlan, nem őszinte, örült, mást kihasználó, hirtelenkedő és még más is vagy – az igazság látszatát keltse, szükségesnek véltem hagyni, hogy lesüllyedjenek **egészen a fenékiig**. Így elvált az arany a hamis aranytól, és tisztázódik az igazság rólad és róluk. És azok közül, aki igaz, senki sem hiheti majd, hogy elárultad őket és a Rendet, mert beteg vagy elmédben, erkölcsileg és lelkileg, ahogyan mondták; hanem azok, akik igazak, azt fogják mondani, hogy cselekedned kellett Isten, az Egyház és lelked, és lelkeddel együtt a Mű védelmében, most, hogy a mélységbe való lejutásuk megmutatta **erkölcsiségük** értékét. Egy ilyen mélyre jutás tilos lett volna bárkinek a cselekedetekhez, amelyeket onnan visznek végbe.

Bizony, az alávalóság, amelyre eljutottak, felülmúlja az emberi aljasságot. Alávalóságuk már eggyé olvadt az embert túlhaladó aljassággal. Mert ha az, amit ők tettek, minden emberre megszegyenítő, bizony, mivel azt ők követték el, több mint megszegyenítővé: istengyalázóvá válik, annak szerzőjére nézve éppúgy, mint akit azzal illettek.

Mit is mondtam (1948) november 21-én? „Elvétetik a tarisznya és a pásztorbot. Elhagyjuk Jeruzsálemet Efraimért”. Ez világos figyelmeztetés volt, és meg kellett volna érteniük, ha alázatosan önvizsgálatot tartanak. De – csak emberi gondolkodástól vezetett hallásnak – azok a szavak csak arra adtak ösztönzést, hogy meggyorsítsák nem jó cselekedeteiket. És hogyan értelmezték a többi szót az Egyháznak **egy megmásíthatatlan** ítélete után? Mint hasznos ürügyet tervük megvalósításához. Ez elárulja, hogy soha nem értették meg a Mű igazi természetét. És ez a cselekvési vágy annyira megbolondította őket, hogy rávegyenek téged, járulj hozzá tervükhöz, nem törődve azzal, hogy így téged megsebeznek – esküvel állították, hogy az ítélet elítélést jelent számodra és a Mű számára, holott nem az sem a te számodra, sem a Mű számára.

Te, elbizonytalanodva az én és az ő beszédüktől, Mesteredre tekintettel, és az Ő szavát fogadtad el, noha az még érthetetlen volt a fájdalomtól és az elképedéstől kába lelkednek. Elméd szinte sötét volt a fájdalomtól és az ő körmönfont szavaik miatt. De lelked nem tévedett – mert látott és bízott a szeretet révén – nem tévedtél, amikor igazi Barátodra hallgattál, aki – most már tudod – hová vezetett téged: a legkeserűbb megtapasztaláshoz és a legerősebb megpróbáltatáshoz. De mindkettő szükséges.

Te szinte vak vagy, annyira, hogy csak az Igazság vakító fényét látod meg anélkül, hogy azt ki tudnád elemezni, de ahhoz elegendő, hogy megtartsion téged a helyes úton ideiglenes vakságod alatt. Ők szánt-szándékkal vakok, teljesen vakok, annyira, hogy jónak mondják azt, ami nem jó, és elutasítják, mint ellenségeset, az én és a te szeretetedet, amelyek őket a világosságához akarták visszavezetni. Az én szavaim és a te szavaid – amelyek az én szavaimat visszhangozzák – a te egyre kitartóbb ellenállásod, a mások szavai, mindaz, aminek fényt és rendet kellett volna jelentenie az ő sötétségükben és zürzavarukban, sűrű pikkelyé lett, ami csak fokozta a sötétséget és a rendetlenséget, és a kaósszal járó rendetlenség eljuttatta őket a végső, igen zavaros cselekedetükhöz az isteni és emberi törvény ellen, a természetfölötti de egyben emberi szeretet ellen.

Ez a sors éri mindazokat, akik elhagyták az Úr útjait. Eljutottak Simon mágus simóniájára (ApCsel 8,9-24), és mindkettő megérdemli Péter szavait. Ők azonban nem tudják őszinte gondolattal kimondani azt, amit Simon Mágus válaszolt Péternek, sőt, önmagukat mondják csodatevőknek.

Miattuk Isten csak egyetlen csodát művelt. Azt, hogy jól álcázott rothadtságukat kihúzta a fehérre meszelt sírboltból, amelybe bezárkózott rothadtságuk, hogy megöljön téged és a Művet. Miután kihúzta, felfedte rejtett és mérgező sebeiket, hogy ismertté legyenek, és felőlük többé senki, másoknál is kevésbé te, ne essen tévedésbe vagy maradjon tévedésben. „Holtak” ők, akik nem akarják, hogy feltámasszák őket. Holtak, akik még halottként is megpróbálnak gazságot árasztani. Ezért öröködöm én sírboltjuk küszöbén, nehogy azon kívülre jöjjenek, hogy ártsanak neked.

Most már megérted, miért öröködöm régóta a sírboltnál, annak sötét bejárata küszöbén? Az a sírbolt még nincs lepecsételve, mert én – az Élet és Irgalom – még nyitva hagyom az ajtaját, hogy jöjjenek az Élethez, és kérjék Irgalmamat... Megérted most, miért öröködöm én ott, már a Mória közelében és abban a szürkületi félhomályban, amitől félsz? Félsz, hogy az már a „leszálló éjszaka”, holott emlékeztetek, hogy az az óra is szürkületi félhomály, amely megelőzi a tiszta hasadó hajnalt.

Minden természetfölötti jelképnek szó-értéke van. S az, hogy én eléd megyek, azért van, hogy árulással be ne csalogassanak abba a sírboltba. És azért vagyok hófehér ruhában, hogy abban a szürkületben is mindig jól láss engem, mint valami világítótornyot vihar idején, a te világítótornyodat. És azért öröködöm a neked állított csapda küszöbén. Ilyen csapda nem volt sem Szamariában, sem Jeruzsálemben a hívek között. De volt a Mória, a Templom-hegy közelében (értsd: a papság között, amely már a templom, de nem a nagy Templom: az Egyház legfőbb hierarchiája). Itt sem mindenki tökéletes. Egyedül Isten tökéletes. De közülük, veled kapcsolatban, még senki sem jutott olyan cselekedetekre, amilyenekben azok vétkesek, akik okai az én és a te mostani fájdalmaidnak.

Pedig én figyelmeztettem őket, hogy ez az utolsó próba! Mondtam, hogy utána majd intézkedem, mert újabb oktalanságot megengedni meggondolatlanság lett volna Isten részéről lelked iránt, vagy képtelen isteni cselekedet lett volna, mert Isten sohasem meggondolatlan.

Látod, most ismered mindet: a nagy kinszenvedést megelőző idők barátait és ellenségeit.

Kezdjük el az igazi, nagy kinszenvedést. Azt, amely a Getszemáni-beli vérrel verejtékezés után következik. És jön, mert azután is hűségesek maradunk Isten akaratához, a szeretethez, az igazsághoz.

Itt van Júdás érkezése, aki „barát”-nak szólítja áldozatát. Számodra **nem egy Júdás, hanem több Júdás** is van, hogy tökéletes legyen az árulás, ravasz és teljes a cselekedet, amelyet szervező elme, előkészítő kéz és mutatós ruha állított össze, biztosan abban, hogy nem kelti csapda látszatát. Ugyanis annak a ruhának mindig mentesnek kellene lennie a becstelenségtől. Kellene...

Sírok, Mária. Sírok. Mert mindent elviselek az emberek bűnei közül, akik még és mindig gyengék a nagy erejű Kígyóval szemben. De a papság vétke marcangol. Ezek a vétkek titokzatos Jegyesem Fejére dobott sár. Így az én Fejemre is. Mert én vagyok annak Feje. És ha nem lenne szabad sárnak lennie Jegyesem ruháján, még kevésbé lenne szabad lennie a Völegény koronáján. De éppen a papság bűnei az a sok maréknyi sár, a pofonok, a köpések, amelyeket az örök Főpapnak adnak, annak, aki sokakat hív szent szolgálatába, akik azután fejüket hátra fordítják, sarkukat ellenem emelik, elárulják küldetésüket és Urukot: ezek az évszázadok Júdásai.

Igen, a papság bűnei marcangolják Szívemet. Az ő bűneik az okai a laikusok tömérdek bűnének, és rengeteg lélek pusztulásának, és szű, amely veszedelmesen kikezd sok szent dolgot, főleg a három legszentebbet: az Egyházat, a vallást és az emberszeretetet. Mert a papság szüntelenül különleges segítséget kap, az állapotbeli kegyelmen kívül, hogy szent legyen. Azonban a papság sokszor nem értékeli ezeket, és nem kamatoztatja. Máskor viszont ruháját arra használja, hogy kárt okozzon. Végül, néhányszor a bűntényig tiporja lábbal a papi adományokat és kötelességeket. És bűntény minden, az Egyház, a vallás és a lelkek ellen

elkövetett erkölcstelen cselekedet. És a gonosz akarat, a lázadó elme bűnei még súlyosabbak, mint a meggondolatlan, talán egyetlen, testi bűnök...

Ó, vigasztalj meg engem, hisz Mária vagy, és a Máriák küldetése az, hogy vigaszt nyújtsanak azok bűneiért, akik a legkedvesebbek és Isten szolgálatára vannak kiválasztva, de akik nem szeretnek engem minden erejükkel, szívükkel, lelkükkel és elméjükkel. Pedig ez kötelessége mindazoknak, akik hisznek az igaz Istenben, de főleg azoknak a kötelessége, akiknek többet adtam, amikor szolgálattevőimmé tettem őket. De önmagukat szeretik, meg a pénzt és a magas állásokat. Mint Júdás! Júdás megörökítői.

Itt van az elfogott, megkötözött, barátaitól elhagyott, sértegetett, ellenségeitől bántalmazott Krisztus, akit a bírák elé hurcolnak. Nem. Nem bírák, hanem hóhérok elé. Mert bíró az, aki pártatlanul vezet le egy pert, meghallgatja a vádlottat, kikérdezi mindkét fél tanút, és végül igazságos ítéletet hoz. Ennek, az én esetemben, felmentőnek kellett volna lennie, mivel én nem voltam bűnös a bűnökben, amelyekkel vádoltak. De azok az ítélobírák már előre elhatározták halálomat. Így nem bírák, hanem hóhérok voltak.

Veled is így bántak, kicsi krisztus. Egyesek megkötöztek. Mások elhagytak. Ismét mások sértegettek. Hamis öltözetben mutattak be a bíráknak. Ott hamisan tanúskodtak ellened. Befödték arcodat, hogy ne lásd a Fényt és az ő kígyó-arcukat. Arcul csaptak azzal, hogy ördögnek, örültnek, erkölcsi érzék híján lévőnek neveztek, amikor azt mondtad: „Mindig nyíltan és őszintén beszéltem. Kérdezték meg azokat, akikhez beszéltem, és látni fogjátok, hogy nem vagyok hazug, örült, erkölcsi érzék nélküli, sátán”.

Főleg azon voltak, hogy az ő bilincseikben tegyenek téged rabszolgává, fogollyá: az ő érveléseikben, gyanúsításaikban, fenyegetéseikben vagy hízeltedéseikben... Ezek már hiábavalók, mert a régóta tartó játékkal te már nem törödsz. De, Mária, emlékszel Ágnes vértanúra? Te láttad őt! A csuklóira tett bilincsek lábaihoz hulltak és őt szabadabbá tették. És mint vele, ugyanaz történt sok más vértanú leánnyal is, akik csak azért nem menekültek el a vértanúságtól, mert ahhoz a legerősebb lánc kötötte őket: a Jézusuk iránti szeretet. Azok a láncok is, amelyeket megpróbáltak rád tenni, hogy oda vigyenek, ahová ők akarnak, lábaidhoz hullottak. Te ezeket a láncokat talapzattá tetted, hogy magasabbra emelkedj szabad, jó akaratoddal, a szeretet és az igazság felé. Hiábavaló tehát, hogy téged alattomosan kötözzenek meg.

Azonban – Isten igazságos megtorlásaként – a neked készített láncok, lám, most az ő számukra jelentenek bilincset. És, a rád szórt sértések és vádak rájuk hulltak vissza, miután azok még mélyebben beléd vésték vértanú Mestered képését. De őrajtuk más képés mutatkozott, amikor összetöredezett sírboltjuk fehér vakolata.

Nem. Te nem vagy ördög, örült, hazug, beteg. Előbb hihették ezt néhányan, de most már nem. Sokak előtt ismeretlen volt külsőd, kicsi krisztus. Most nézd: cselekedeteik jégesője szétszaggatta rejtett életed fátylát, és sokan, akik tegnap még nem ismertek, ma ismerik igazi természetedet.

A szenvedés után én örök külsőmmel, a feltámadt Jézus örök külsejével jelentem meg, és minden kétség megszűnt isteni természetem felől, miután föltámadtam a halálból. Nálad azonban azt akartam, hogy előbb ismerjenek meg, s így helyreálljon az igazság, amit ők eltorzítottak. És helyreálljon az igazság a Művel kapcsolatban is, amelyet csak tőlem származónak tarthatnak, ha téged saját valóságodban ismernek.

Azután, a **hamis** bírák és **igazi** hóhérok Pilátushoz hurcolnak engem, hogy ő szennyezze be magát ártatlan véremmel, és nem ők. Hasztalan farizeusi fondorlat. Az én vérem, bár azt – anyagát tekintve egy római ontatta ki, a héberekre hullott vissza, annyira, hogy Róma volt Péter székhelye, és ma is az, és a keresztény világ szíve, Jeruzsálem pedig húsz évszázad óta nem fővárosa az Istenét megölő népnek – nem, most sem az.

És Pilátus, egy újabb, hiábavaló kísérlettel, Heródeshez vezetett, hogy az ítélezzék fölöttem. Ellenségek voltak. De azzal, hogy egymásra háritották a gonosztett felelősségét,

barátok lettek. Téged is már régóta hurcolnak, a Művel együtt, Pilátustól Heródeshez és Heródestől Pilátushoz, és barátokká válnak, ha azelőtt ellenségek voltak, ha ugyan később nem lesznek újból ellenségek, ha Heródes nem tesz kedvére a Pilátusoknak.

És Pilátus megalkuvó lesz saját igazsága és a nép igazságtalansága között. És megostoroztat! S utána hagyja, hogy tövissel koronázzanak meg, és gúnyruhában mutat meg engem a tömegnek. Téged is hagytak megostorozni. Sőt, téged egyenesen ők ostoroztak meg, és saját kezükkel koronáztak meg tövissel, és mutattak meg gúnyruhában... Most nincs itt az ideje, hogy fölfedjem előtted ennek a megmagyarázhatatlan eljárásnak az okát. Egy napon majd megtudod...

Ellenségeim meghamisították az igazságot, s így rábirták Pilátust, hogy ítéljen el engem. A tied – és itt van egy párhuzambeli eltérés – **előtted** változtatták meg az igazságot Pilátusaid és Heródeseid felől, akik elé az ő cselekedeteik hurcoltak téged. Így akartak rávenni, hogy undort és megvetést érezz irántuk. De most már tudod, hogy kik a te **igazi** Pilátusaid és igazi Heródeseid.

Nekem kérdéseket tettek fel vitás dolgok felől is, hogy hazugságba vagy az igazság káromlásába vigyenek bele, s ezáltal kevesebb szenvedésben legyen részem. Csodajeleket is kértek saját számukra, biztosítottak, hogy azok után kegyelmet fogok kapni. Neked is tettek fel kérdéseket, vitás dolgok felől is, hogy tévedésbe vigyenek bele, hazudj, vagy csökkentsd a fájdalmat. És egyik engedékenységeből fegyvert kovácsoltak annak kipróbálásához, hogy természetedből kifolyólag vagy betegséged miatt színlelsz-e? Hónapok óta állandóan hazudtak neked... Miért? Engedd, hogy ne mondjam meg neked a szörnyű valóságot. De ha keresed, mindent végiggondolva, magadtól is rájössz.

Miért engedtem meg? Mert csak ezen, a neked oly fájdalmas áron lehetett megbizonyosodni lelkük felől és terveik valóságáról. Emlékezz, te magad is kételkedtél bennem, hogy én vagyok-e az, aki neked azokat a keserű dolgokat mondom, annyira erősen bíztál öbennük.

Mária, emlékszel-e az én első rendelkezéseimre? „Amikor szóvivőm már biztonságban lesz a rosszindulattól, a kíváncsiszkodástól, minden veszélytől, lévén teste a sírban, lelke pedig Istenben, csak akkor válik ismertté fáradozása”. Azért, hogy megkíméljelek sok fájdalomtól. Én tudtam. Az emberek gonosz cselekedetei kényszerítettek engem más parancsok adására, hogy elkerüld – a lelked számára – még fájdalmasabb dolgokat. Azoknak az embereknek – mindig azokénak – a konok rosszindulata változtatta „fájdalomná” azt, ami lelked békéjét kellett volna, hogy jelentse.

Most hallgass ide!

Utánozz engem a hallgatásban és a beszédben, ahogy én tettem emberi életem döntő óráiban. Hallgattam, vagy megmondtam az igazat aszerint, amint a vizsgáztató érdemelte, vagy helyes volt megmondani, vagy hallgatni volt helyes, hogy szolgáljam az Urat, és megdicsőítsem. Utánozd példámat, lelkem! Hallgass azok előtt, akik számára már minden szó fölösleges. Ezt több mint két éve meghagytam neked. Beszélj azokhoz, akiknél helyes, ha tudják az igazságot. Beszélj keménység nélkül, sőt kedvesen, ami megindítja a szíveket, de beszélj!

Még ez is egy régi parancs, amit megismétlek neked. Ezt mondtam: „Hallgass, amikor nem kérdeznék téged magadról, a rendkívüli adományról, a Műről, vagy annak Szerzője felől. De ha ezekről kérdeznék, és **megérdemlik, hogy választ kapjanak**, beszélj, és az igazat mondd, hogy megdicsőítsd az Urat.

Én így tettem Kaifás és a Főtanács előtt, Pilátus előtt, Heródes előtt, amikor mindegyik magától kérdezte meg tőlem, ki vagyok. Ki azért tette, hogy elítéljen, ki azért, hogy megmentsen, ki azért, hogy kigúnyoljon. Hallgathattam szánakozón, amíg a természetes teremtményről: rólam, az Emberről volt szó. **Nem hallgathattam**, amikor a Messiás és az Ő örökkévaló isteni Atyja, s az én küldetésem, és Isten akarata volt közvetlenül érintve. Akkor

sem szabad hallgatnunk, ha a szólás nagyobb vértanúságot és halált okoz, amikor az igazságot kell megvédelmeznünk, és Istent kell megdicsőítenünk.

És miután beszéltél az igazság védelmében, a visszaélés megakadályozásáért, az Úr megdicsőítéséért, tűrj és hallgass! Egyedül azért tűrj és beszélj, hogy bocsánatért esedezz a vétkeseknek, megtérítsd azt, aki bűnt követett el, rábízod a mi gyermekünket arra, aki méltó annak oltalmazására. A mi gyermekünket, Mária. A Művet, amelynek én vagyok a Szerzője, te pedig az, aki kiformáltad annak testét sok szenvedéssel, és örködtél fölötté hősies szeretettel. És örködj! Most jobban, mint előbb!

Hallgass a Júdások előtt, akik **nem** bánják meg tettüket; a Heródesek előtt, akik telve vannak az összes közt legrosszabb – szellemi érzékiséggel, és odamentek hozzád, feldicsérték téged, úgy kérdeztek meg, mint valami nagytekintélyű embert, azt remélve, hogy kevélységet ébresztenek benned, és rávesznek, hogy hamis csodajeleket tégy, azokat színleld, hogy aztán gúnyoljanak és vádoljanak, vagy csupán azt remélve, hogy olyan csodajeleket lássanak, amelyek nekik nagyon tetszenek, mert minthogy abnormálisak a természetfeletti ízlésben – szeretik a természetmelletti csodajeleket, vagyis az ördögbe mártottakat, jobban szeretik, mint a tiszta, egyszerű hitet, amely tud hinni, és hisz anélkül, hogy hitéhez szüksége volna a rendkívülinek látására.

Modern és tudományos szóval téged pszichopátának akarnak mondani. De akkor mik ők, akik jobban hajlanak arra, hogy „tudományos” műnek tartsák ezt a művet, vagy médiummal kapcsolatosnak, amely oly világosan természetfölötti? Nem tudják, hogy – általában – mindenki aszerint ítél, ami ő maga?

A pszichopátikus egyén – én régi nevén holdkórosnak mondanám – remek talaj a Sátán megszállásaihoz, és majdnem mindig kapcsolatban van az ördögivel. Az ördögiből pedig megvannak benne a biztos jegyek: szokás a hazugságra, kevélységre, engedetlenségre és érzékiségre. Benned talán megvannak ezek az elemek? Nincsenek. Sőt, könyörtelenül őszinte vagy; nem tett kevélyé még a Mű rendkívüli adománya és sok más adományom sem, amelyeket csak igen kevesen ismernek; annyira engedelmes vagy, hogy ezért vértanúságot szenvedsz; a lelki érzékiség sincs meg benned, mert vallásosságod egyszerű és erős, nem vágyakozik abnormális izgalomra, amelyek nem misztikusok, hanem egészen mások.

Természeted, amely hevesnek és lobbanékonynak **tűnik** – tűnik, mondom – tud magán uralkodni akkor, amikor az, aki téged megítél, jóval kevesebb miatt sem fékezi magát. És, bizony, ebben is hasonlítasz hozzám. Mindenkinek emlékeznie kellene szent haragomra a különféle kereskedők ellen, akik befészkeltek magukat a Templomba, és heves szavaimra az írástudók és farizeusok ellen. Lelkem, mennyire hasonlítasz rám sok mindenben, kezdve a nyers őszinteségtől a tökéletes engedelmesséig, a határozottsáig és állhatatosságig, az igazságtalanságokra és a bűnösöknek adott jogos válaszaidig, és megbocsátásodig, amely – noha nem enged a bűnösöknek – megbocsát nekik.

Azoknak az abnormálisoknak – akik benned csak a természetfeletti csodajeleket keresték – kellene mondani, hogy gyógyuljanak ki lelki kapzsiságukból. Előbb saját lelküket gyógyítsák meg, mielőtt el akarnák ítélni a te lelkedet és elmédet: mindkettő egészséges, és kedves az Úrnak. És mindkettő tudott szeretni anélkül, hogy ehhez rendkívüli jelre lett volna szüksége.

A rendkívüli benned! Rendkívüli volt egész életedben a szeretet, amely annál nagylelkűbb és erősebb lett benned, minél inkább nőtt a fájdalom, vagyis újra csak Krisztus volt tebenned, hogy megtegyen áldozata folytatójának a világ üdvéért.

Ez az – ti balgák – ami vonzza Istent: az áldozatlanok nagylelkű és erős szeretete. Ekkor leszáll Isten Lelke, a Szeretet, lángra gyújt, kinyilatkoztatja magát a befogadására készített templomban. Különbem nem. Isten nem elégíti ki a vágyakozásokat, amelyeket elítél, és amelyekhez az embernek nincs joga, hogy tőle kérje.

Én Isten vagyok. Akik azért akarnak csodajeleket látni, hogy kielégítsék esztelenségüket és romlott lelküket, azok „a föld lakói”, ahogy János apostol nevezi őket (Jel 13,8), a Vadállathoz

fordulnak, aki majd megadja nekik mindazt, amit jobban kívánnak, mint az Igazságot. Adja majd nekik a hazugságot, hogy letérítse őket a helyes útról, és az örök halálba vezesse őket...

Hallgass vagy beszélj, elviselve kínszenvedésedet, menve a kereszttel, amit az emberek tettek rád – és ennek hordozása a legnehezebb – megterhelve téged, akire már nagyon ránehezdednek a keresztek, amelyeket más emberek adtak, és azzal a kereszttel is, amit Isten adott neked. De ez, a maga keménységében is, mindig békével jár együtt. Mert ami Istentől jön, az mindig béke, akkor is, ha fájdalmas béke. Hallgass vagy beszélj, mialatt fölfelé haladsz utolsó kereszteddel, aszerint, hogy menet közben kivel találkozol.

Hordozz és tűrj! Ajánlj föl és mutass be áldozatot! Utadon találkozol majd jámbor lelkekkel, a Cireneivel, a Máriákkal, ahogyan én találkoztam.

Haladj fölfelé. Ha el is esel a túlságos erőlködéstől, ne csüggedj! Én előbb estem el, mint te. Mert, mint rád, énám is akkor tették a keresztet; amikor – az erőfeszítés, hogy elviseljem az áruolt és sokak ármánykodását, és a két akarat közt folyó küzdelemtől kisajtoltt véres verejtékezés, és a megostorozás és a többi kíntól – elgyengítették testemet. Az ember gyengeségtől vagy fáradtságtól roskad le, nem a bűntől és nem a bűn elkövetésének akaratától. Az Atya nem ítéli el, hanem szánalommal viseltetik az esések iránt, amelyeket a túl sok fájdalom okoz...

Menj fölfelé! A Kálvárián az Anya és János volt keresztem mellett. Melletted én és az Anya van. Helyesebben: ő van az én és a te kereszted között. Mert az én Szívem szenved – úgy, mintha most is a kereszten volna – mindattól, amit ellenem elkövettek: ellenem, a Mű Szerzője ellen, és ellened, eszközöm ellen, és a sok lélek ellen, akiket megfosztottak az Életet jelentő Szótól.

De számomra már nincs sírbolt. És számodra sincs sírbolt, **igazi** sírbolt. A sír nem más, mint alvásra való ágy. Ebből az álomból biztos az ébredés az igazak teste számára, akik mindig az Úrnak szolgáltak.

És nincs halál a hű lélek számára. De a Mű számára sincs örök sírbolt.

Most a türelem ideje van. Ebben a szép erényben sok szeretet van, és sok benne az állhatatosság, az alázat, az önmegtartóztatás és más lelki drágakövek. Ezért itt véget ér a párhuzam.

Keresztedről és példáddal váltsd meg azt, aki vétkezett Isten, az Egyház és te ellened, és csak cselekedeteid szavával hirdesd a benned jelenlévő Krisztust, minden – rendes és rendkívüli – tettet egyetlen Mozgatóját.

Hadd csiszolja egyre jobban a jelenlegi fájdalom és megróbáltatás emberi mivoltodat, és belőle, miután felörlődött, ragyogjon elő világosabban -, mint arc egy megtapinthatatlan fátoly mögöl – a benned lakó Igazság, és csillogtassa a mi szeretetünket, minden rendkívüli adomány okát.

Lángoljon annyira, hogy eleméssze az áldozati lényt, hogy ezzel megnyissa a szeretett lélek számára a börtönt, ami visszatartja attól, hogy teljesen egyesüljön a Lélekkal, aki a Szeretet, aki leszáll rád, beléd, állandóan, oly mértékben, amilyenben élő ember azt megkaphatja, hogy megadja neked békéjét, ami végtelen vigasz és gyógyír az emberektől kapott fájdalmadra és sebeidre, s hogy közölje veled Életét, Bölcsességét, Világosságát.

Légy békében! Aki hozzád beszél, valóban a királyok Királya, az Atya örök Igéje, Jézus Krisztus, tanítód és Urad, és nem más.

Légy erős hitedben, és az egyre fokozódó szeretet erősítse meg mindjobban hitedet!

Ismételd a nagy Jánossal, te, a kicsi János, a rövid és tökéletes kérést: „Uram, Jézus, növeld bennem szeretetedet!” Ismételd ezt! Ismételd!

Szükségem van arra, hogy kiárasszam ezt a végtelen szeretetemet, amelyet annyian elutasítanak... Abba öntöm, aki szeret engem, hogy nyerjen abból enyhületet. Beléd öntöm, megfeszített és boldog ibolyám, Mária... János... mint Anyám és a tökéletes Apostol, Mária, az igazi Pásztor hűségese báránya, kész és nagylelkű minden áldozatra, azért, hogy az

elcsatangolt juhok visszatérjenek az Akolba, és csak egy Akol legyen az egyetlen Pásztor vezetésével, és mindazok, akiket szerettem, **legyenek újra** „egyek velem”, ahogyan én és az Atya egy vagyunk.

Imádkozz az én mindig szent szavaimmal, melyek végtelenül szentek voltak azon az estén, abban az órában és abban az imában, amelyben én – aki tudtam, hogy hamarosan elhagynak akkori és mindenkori legkedvesebbjeim – számukra a „Mennyek Országát” kértem (Jn 17). Kérd: „Atyám, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ott legyenek ők is.” Vagyis bennük legyen Isten Országá, ha bennük van a szeretet, és legyen lelküké Isten országa az élet után és mindörökre.

Most pihenj, mert én öröködöm...

(1949. 532-562)